

Giới thiệu Xuân Mãn Càn Khôn

Truyện Xuân Mãn Càn Khôn, một cô gái vì muốn tìm kiếm Cổ Vương trong truyền thuyết, nàng chuẩn bị lửa gạt lấy được thánh dược, lập tức lòng bàn chân đã muốn bôi dầu bỏ chạy, trở lại kinh thành chuộc tội.

Dọc theo đường đi nàng làm đủ chuyện đáng xấu hổ, chuyện có thể nói hay không thể nói, toàn bộ đều cung khai, sắp lửa trái tim của nàng, nàng mới rõ ràng phát hiện, người nam nhân trước mắt này chính là người nàng đã lừa gạt.

Hắn là một người tàn khốc máu lạnh, vậy mà cô dám lợi dụng hắn xong rồi bỏ đi. Hắn đã quyết định quyết tâm, muốn cả đời giữ nàng ở bên người.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Mãn Càn Khôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Edit: Tiểu Ú

Vùng Miêu Cương mệnh mệnh, cách xa kinh thành tận mấy ngàn dặm.

Nơi này rừng hoang rậm rạp, non xanh nước biếc, cả vùng đất trải dài vô cùng vô tận, ẩn chứa sức sống nguyên thủy, hoàn toàn bất đồng với kinh thành hoa lệ tinh xảo.

Bên bia rừng, có một vùng đất, gọi là cửa khẩu Hồ Môn.

Từ mấy chục năm trước, nhân sĩ Trung Nguyên lục tục tới đây khai khẩn, ‘tự thị vi trấn, tự trấn vi thành’*, cùng người Miêu giao dịch, chung sống, rồi lấy nhau, trải qua một thời gian dài, Hồ Môn đã trở

thành thương thành** lớn nhất Miêu Cương.

(*tự thị vi trấn, tự trấn vi thành: nhiều chợ tự lại thành thị trấn, nhiều thị trấn tự lại thành một thành phố)

(**thương thành: thành phố chuyên việc mua bán)

Hồ Môn chiếm một diện tích bát ngát, cả tòa thành dùng đá phiến để xây, xung quanh rừng rậm um tùm, giống như một ngọn pháo đài, trong thành người đến người đi náo nhiệt phi phàm.

Một đoàn xe ngựa từ kinh thành xa xôi, bụi bặm mệt mỏi đi tới Hồ Môn.

Nơi này mặc dù là địa phận của Miêu Cương, nhưng có không ít thương nhân Trung Nguyên, tất cả đều không ngại xa xôi ngàn dặm, tới đây mua bán hàng hóa, những người Hán đầu óc nhanh nhạy, lập tức xây khách điểm* trên vùng đất này, phần lớn thương lữ lui tới đều đặt chân đến đây nghỉ ngơi.

(*khách điểm: nhà trọ, khách sạn)

Nam nhân cường tráng dẫn đầu cỡi một con ngựa cao lớn, trên người mặc một bộ xiêm y màu xanh thẫm, có thể nhìn ra vài vóc chất liệu thượng hạng.

“Ngũ cô nương, đến rồi.” Hắn đi tới trước xe ngựa, cung kính nói.

Yên lặng

Bên trong cỗ xe ngựa hoàn toàn yên tĩnh, không có ai đáp lại.

Nam nhân cau mày, một lần nữa lên tiếng.

“Ngũ cô nương.”

Vẫn là yên lặng.

Đoàn tùy tùng đi theo tới bên ngoài cửa xe, cúi đầu kêu mấy tiếng, nhưng vẫn không thấy hồi âm.

“Ách, Thạch tổng quản, ta nghĩ chắc là do mấy ngày đi xe liên tiếp mệt nhọc, Ngũ cô nương quá mệt mỏi, cho nên lúc này mới ngủ thiếp đi.” Mọi người vừa nói vừa nhìn tấm màn cửa, nhưng lại không có lá gan vén lên.

Nam nhân nhủ mày, bỗng nhếch khóe miệng, sau đó vươn ra hai tay nâng hai góc xe ngựa lên. Tiếp theo, hần vận khí hai tay, cỗ xe ngựa khổng lồ dường như không hề có chút nặng nề, trong nháy mắt lay động kịch liệt.

“A! Thạch Cương, xảy ra chuyện gì vậy?” Bên trong cỗ xe ngựa truyền đến tiếng kêu sợ hãi, từ sau lớp màn cửa lộ ra một cái đầu nhỏ. Tiền Bối Bối khuôn mặt vẫn còn buồn ngủ, cuộc dạo chơi với Chu Công đã bị cắt đứt.

Thạch Cương đặt cỗ xe ngựa xuống, vẻ mặt thông dong.

“Không có chuyện gì”

“Nhưng mà, mới vừa rồi xe ngựa rung lắc không ngừng cơ mà!” Nàng vừa buồn ngủ vừa mơ màng, cúi đầu nhìn cỗ xe một chút, rồi lại nhìn sang vẻ mặt không chút thay đổi của Thạch Cương.

Quái lạ, mới vừa rồi rung động kịch liệt cơ mà!

“Ngũ cô nương chắc là vừa gặp con ác mộng”

“Vậy sao?”

Tiền Bối Bối nghi hoặc nói.

“Bên trong xe chắc chắn là ngủ không được thoải mái, không bằng đợi đến khi vào khách điểm, cô sẽ được nghỉ ngơi thật tốt.” Thạch Cương đề nghị.

“Ô, đã tới rồi sao?” Nàng ngồi ở cửa buồng xe, vươn hai tay lên vuốt lưng một cái, vuốt lại mái tóc mây một chút, rồi mới nhẹ nhàng nhảy xuống đất.

“Vâng, đã đến Hồ Môn.” Hần cung kính nói, đi tới phía trước, mở đường cho Tiền Bối Bối, một cặp mắt hướng nội, không quên chú ý mọi chuyện xung quanh.

Ánh mắt tinh tường của lão chương quỹ, từ khi nhìn thấy đoàn người với cỗ xe ngựa tinh xảo hoa mỹ, lập tức đoán ra những người này khẳng định là lai lịch không nhỏ. Lão vội vàng tiến lên, còn dặn dò tiểu nhị, dàn xếp an bài cho ngựa và xe thật thỏa đáng.

“Khách quan, ngài muốn ở trọ sao?” Lão thân thiện nói, tầm mắt vừa chuyển sang trên người Tiền Bối Bối, miệng lưỡi linh hoạt trong nháy mắt cứng lại.

Không chỉ một mình lão, ngay cả mọi người trong khách điểm, nhìn thấy mỹ nhân xinh đẹp trước cửa, tất cả đều giống như bị câu mất hồn, một lúc lâu không nói ra nổi một câu.

Khách điểm đang âm ỷ, bỗng lâm vào một bầu không khí yên tĩnh.

Miêu Cương vắng vẻ, ít khi có những nữ

nhân Hán tộc trẻ tuổi lui tới, đã vậy Tiền Bối Bối lại xinh đẹp, đi tới đâu cũng sẽ khiến mọi người xôn xao.

Nàng yếu điệu xinh xắn, khoác một cái áo choàng dài chấm đất màu vàng nhạt, cổ áo quần một lớp lông cáo trắng, đôi khuyên tai dài tinh xảo lúc lắc chạm vào má. Bởi vì vừa nãy ngủ quên trên xe ngựa, nên mái tóc có chút rối loạn, nhưng lại càng thêm vẻ yếu kiều.

Đôi mắt sáng sủa nước, môi hồng nhuận, ngũ quan chẳng những mỹ lệ, còn có ba phần ngọt ngào, bảy phần thông minh, làm cho người ta chỉ vừa nhìn thấy một cái, ba hồn bảy vía lập tức toàn bộ bay mất.

Thạch Cương vẫn chưa trả lời, phía sau đã truyền đến một tiếng ra lệnh thanh thúy.

“Dừng com trước đi đã, ta đói bụng rồi.” Nàng nói, vươn ra hai tay trắng nõn, che

lên đôi môi hồng nhuận, miễn cưỡng ngáp một cái.

Đối với chuyện bản thân dung mạo khiến cho người người rung động, nàng sớm thành thói quen, không để ý đến việc mọi người nhìn chăm chú, không nói không rằng tự mình chọn lấy một cái bàn dài sạch sẽ rồi ngồi xuống.

Thạch Cương không lên tiếng, đứng phía sau Tiền Bối Bối, yên lặng như một tượng thần gác cửa.

Chương quỹ không dám chậm trễ, vội vàng hạ lệnh mang thức ăn lên. Không bao lâu sau, rượu ngon cùng thức ăn ngon đã bày đầy một bàn.

“Thạch Cương.” Nàng kêu.

“Vâng.”

“Ngồi xuống.” Nàng còn giúp hần lấy đôi đũa, đặt lên trên bàn.

“Ngũ cô nương, tôn ti có phần*.” Thạch Cương thần nhiên nói. Hần đã làm quản gia ở Tiền phủ bao nhiêu năm, luôn luôn mạch lạc rõ ràng.

(*nghĩa là xã hội phong kiến có trật tự cao thấp, những người ở bậc thấp [tì] – thì không thể ngồi chung với những người ở bậc cao [tôn])

Nàng đảo cặp mắt, lấy ra hai cái chén, gấp thức ăn vào. “Đây không phải là trong phủ, không có nhiều quy củ như vậy. Mà cũng nói, ta cũng không thích dùng bữa một mình, rất buồn bực.”

“Không được.”

Tiền Bối Bối thờ dài một hơi, không thể làm gì đành nói thêm một câu.

“Đây là mệnh lệnh.” Mềm mỏng không được, nàng chỉ có thể mạnh tay.

Thạch Cương hơi bạnh cằm, lúc này, hấn không lên tiếng nữa, cuối cùng cũng ngồi xuống trước mặt nàng.

Hắn có đủ kinh nghiệm! Đủ để biết rằng nữ nhân họ Tiền rất là cố chấp, một khi đã quyết định, thì khó có thể thay đổi.

“Nhìn xem, vậy không phải là rất tốt sao? Hai người cùng ăn cơm, so ra khá hơn là ta ngồi ăn một mình, còn người đứng nhìn.” Nàng cong đôi môi đỏ mọng, lộ ra nụ cười điên đảo chứng sinh, hài lòng giờ đôi đũa trúc, thưởng thức thức ăn của Miêu Cương nổi tiếng khác lạ so với kinh thành.

Cặp mắt sáng sủa nước cũng không yên phận nữa, nàng mở to mắt nhìn xung quanh, không có nửa điểm e lệ. Những nam nhân kia thì ngược lại, không cách nào ghèngh đón một đôi mắt trong suốt như thế, tìm đập rộn lên, lập tức dời tầm mắt đi chỗ khác.

Nhưng mà từ đầu đến cuối, có một đôi mắt không giống như những người khác.

Ánh mắt kia cực kỳ bén nhọn, đầy vẻ lạnh nhạt xa cách yên lặng đánh giá, nhưng lại đem theo một sức mạnh vô cùng cường đại, làm cho nàng cảm thấy như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

Tiền Bối Bối quay đầu lại, nhìn thẳng nam nhân kia.

Kia là một nam nhân cao lớn, trên người mặc trang phục như thợ săn, một mình ngồi ở một góc, trên bàn chỉ bày biện rượu và thức ăn đơn giản. Một con dao săn cũ kỹ đặt ở trên bàn. Dưới chân bàn, có vài bộ da thú cùng với hai, ba gói thịt khô.

Không thể nghi ngờ, nam nhân này chính là thợ săn mạnh mẽ nhất, chỉ cần nhìn thu hoạch bên chân hắn, là có thể biết kỹ thuật săn bắn của hắn cao minh đến cỡ nào.

Khuôn mặt lạnh lùng nghiêm khắc, quang mang trong cặp mắt đen cực kỳ sắc bén, tràn đầy sức sống hoang dã. Cũng không thể nhìn ra bất kỳ tâm tình nào trong cặp mắt kia, thậm chí sâu thẳm u ám đến mức khó có thể nhìn thấu...

A, chính là hắn đang nhìn nàng sao?

Bối Bối nhìn chăm chú, không để cho hắn dời tầm mắt đi chỗ khác. Hắn cần rồi nhìn lại đánh giá nàng, con người u ám hơi nheo lại.

“Ngũ cô nương, xin đừng nhìn chung quanh nữa.” Giọng nói của Thạch Cương vang lên.

Cái đầu nhỏ xoay trở lại, trên mặt còn có chút ửng đỏ.

“Sao vậy?” Nàng buột miệng hỏi băng quơ, trong đầu vẫn còn băn khoăn về cặp mắt đen kia, nam nhân kia...

“Vi an toàn của cô.”

Bối Bối chau lại đôi lông mày cong cong, cuối cùng cũng thu hồi tầm mắt, nhìn chằm chằm vào mặt Thạch Cương.

“Ta biết người phải bỏ lại kiêu thể mới cưới, ngàn dặm xa xôi theo ta từ kinh thành đến nơi này tìm được liệu, trong lòng khẳng định không dễ chịu, nhưng cũng không cần phải cứ cau có như vậy nha!”

“Thuộc hạ không có.” Hắn lẳng lặng phủ nhận.

“Còn nói không có, nhìn tới khuôn mặt người, ngay cả thức ăn cũng trở nên khó nuốt.”

“Ngũ cô nương, như vậy thì đừng nhìn.” Thạch Cương nói đơn giản, cúi đầu dùng cơm.

Đúng vậy nha, nàng cũng không muốn nhìn!

Trên mặt nặn ra một nụ cười, nhưng trong lòng không ngừng lăm bầm oán trách đại tỷ, phải cái hũ nút này đi theo mình.

Aiz! Nàng đã sớm biết, người bị đại tỷ ném tới, khẳng định là không thoải mái.

Bối Bối ở Tiền gia đứng thứ năm, từ nhỏ đã tinh thông dược lý, chuyên trị kỳ hoạn chi thuật*, đại tỷ liền giúp nàng kinh doanh dược liệu, trên đường lớn

phía đông kinh thành, mở ra một tiệm thuốc gọi là “Càn Khôn đường”.

(*kỳ hoàng chi thuật: chữa trị cho mấy ông 50, 60 tuổi mà còn muốn làm chuyện... phòng the)

“Càn Khôn đường”, chính là nơi bán thuốc tráng dương.

Loại thuốc này, bất luận cổ kim trung ngoại*, đều khiến người ta thèm muốn. Năm giữ phương thuốc bí truyền này, trong vài năm nhất định sẽ phát tài. Đại tỷ chính là nhìn ra điểm này, cho nên mới mở ra “Càn Khôn đường”.

(*cổ kim trung ngoại: bất cứ nơi nào, bất cứ lúc nào)

Khuê nữ như hoa như ngọc, lại kinh doanh cái loại hình này, thật có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng mà có tiền có thể sai ma khiến quý, đương nhiên cũng có thể khiến cho mọi người cảm miệng. Bạc trắng sáng lóa như nước chảy vào “Càn Khôn đường”, những lời ra tiếng vào kia, không bao lâu toàn bộ đều trở thành tiếng thờ dài ghen tị.

Chẳng qua là, mấy tháng trước, trên một con đường khác của phía đông kinh thành, cũng mở ra một hiệu thuốc tráng dương gọi là “An Bình đường”.

Trong kinh thành đồn đãi, phương thuốc bí truyền của cửa tiệm mới này có

hiệu quả kinh người. Ngay sau đó, các bệnh nhân đều vứt bỏ nạng, bạc cũng giống như có chân, toàn bộ chạy sang túi áo của lão bản tiệm thuốc kia.

Đại tỷ vì chuyện này mà gọi nàng vào Trần Châu các. Sau một phen giáo huấn đơn giản, liền ném nạng ra khỏi nhà, chỉ nói là sở trường của người Miêu là dùng kỳ được, nàng phải đi Miêu Cương một chuyến để tìm ra phương thuốc có thể làm giàu, nếu không thì không cho nàng trở lại kinh thành.

Ô ô, làm sao bây giờ? Đại tỷ nói được là làm được, nếu như không tìm ra phương thuốc tốt, chẳng lẽ cả đời nàng phải ngủ ở chỗ này sao?

Những chuyện khác không nói, lại còn Thạch Cương vừa mới cưới thê tử, nàng cũng không thể liên lụy đến hắn làm cho tân nương của hắn sống đời quả phụ trong kinh thành được!

Nghĩ đến chuyện như vậy, trong lòng nàng đối với vị tổng quản sắc mặt khó coi nhưng vẫn tận trung làm việc này, dâng lên một chút áy náy.

“Lại đây, vui vẻ chút đi, ta mời người uống rượu thuốc của ta.” Nàng vén cái áo choàng màu vàng nhạt, lấy ra một túi rượu nhỏ làm bằng da tinh xảo ở bên hông, vừa mở nắp, bên trong khách điểm lập tức tràn ngập mùi rượu nồng đậm, ngay cả vài vị khách ngồi bên ngoài, cũng kìm lòng không được hít sâu một hơi.

“Thuộc hạ không uống rượu.”

“Nhưng mà đây là rượu thuốc bí truyền của ta đó nha!” Nàng mở to mắt.

Người này sao lại không biết điều như vậy?! Trong kinh thành, rượu thuốc của Tiền Bối Bối nàng, mọi người cho dù có tiêu tốn vạn lượng bạc cũng chưa hẳn có thể nếm được một ngụm. Hôm nay, nàng chẳng những miễn phí dâng tặng lại còn tự mình rót rượu mời, mà hắn lại nghiêm mặt nói không uống?

Cảm giác áy náy vừa dâng lên trong lòng, lập tức biến mất sạch!

“Thuộc hạ không uống rượu.”

“Không uống thì không uống.” Nàng lăm bắm nói, có chút mất hứng, đưa tay đem ly rượu thuốc trở lại trước mặt, đưa lên cái miệng nhỏ nhắn của mình, tránh bị lãng phí.

Cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận ngậm lấy thành ly rượu, cặp mắt trong suốt lại không nhìn được bay sang góc bên kia của khách điểm.

Nam nhân đó vẫn còn ngồi ở đằng kia, tầm mắt không hề dời đi.

Hắn vẫn đang nhìn nàng, thần thái ngạo nghễ, ánh mắt không chút kiêng sợ...

Nàng đặt ly rượu xuống, khuôn mặt bỗng nhiên đỏ bừng.

Quái lạ, rượu thuốc thường ngày nàng vẫn uống, tại sao lúc này lại cảm thấy lồng ngực lại nóng như vậy?!

Lúc này, Thạch Cương bỗng chú ý tới.

“Ngũ cô nương?” Hắn kêu, nhìn thấy nàng thần thái khác thường.

Khuôn mặt nhỏ của Bối Bối càng lúc càng đỏ, tầm mắt chỉ dám nhìn xuống mặt bàn, giống như là đột nhiên nổi lên hứng thú lớn lao với ly rượu.

“Hơ, không có gì, ách, ta, ta chỉ là nhìn xem y phục của hắn, vừa thêu, lại vừa nhuộm xanh, thật đặc biệt nha!” Nàng thêu dệt lên lời nói dối rồi tung qua loa tắc trách.

Chường quỹ vừa lúc đi tới, nghĩ rằng nàng thật sự cảm thấy hứng thú, vội vàng nhiệt tình giải thích. “Cô nương, bọn họ không phải là người Hán, họ là người Miêu.”

“Bên trong Hồ Môn này, Hán Miêu hai tộc có thể cùng sống chung sao?” Thạch Cương hỏi.

“Vâng.” Chường quỹ gật đầu.

“Vẫn bình an vô sự sao?”

Chường quỹ gật đầu lần nữa. “Đi nhiên rồi.

”

Thạch Cương nhũu mày, có chút kinh ngạc.

“Chuyện này thật khó tin. Hai tộc cùng chung sống, bình thường đều là không ngừng tranh chấp, lúc trước ta từng nghe nói, không phải là ở phía tây bắc, là khu vực người Hán đóng quân khai hoang, tàn sát đầm máu sao?”

“Nơi này thì khác.”

Bối Bối chớp đôi mắt, đã thật sự bị gọi lên hứng thú. “Khác như thế nào?”

“Bởi vì chúng ta ở đây có Cổ Vương.” Chường quỹ vẻ mặt kiêu ngạo.

“Cổ Vương?”

“Hán là lãnh tụ Miêu tộc, nhờ hấn lập thành quy củ mà Hán Miêu mới có thể bình yên sống chung. Ngay cả cửa khẩu Hồ Môn này, cũng là do hấn chỉ huy xây dựng nên.”

A, nói như vậy, thống trị Hán Miêu hai tộc ở chỗ này, chính là nam nhân được gọi là Cổ Vương sao?

Như vậy, vị Cổ Vương này, có thể coi như là đối với mọi chuyện trong Miêu Cương đều nắm rõ trong lòng bàn tay sao?

Vậy nếu như có sự giúp đỡ của hấn, hành trình Miêu Cương lần này nói không chừng có thể sớm kết thúc.

Nàng một mặt suy tư, một mặt quay đầu, lần nữa nhìn lại góc bên kia của khách điểm.

Bên cạnh bàn không còn một bóng người, chỉ còn lại ly rượu cùng chút thức ăn, người thợ săn cao lớn đã đi mất không còn bóng dáng.

Chẳng qua là, thiếu mất ánh mắt chăm chú không kiêng sợ kia, nàng lại không hề cảm thấy thoải mái, ngược lại trong lòng lại thấy căng thẳng, có chút buồn bã, cơ hồ đã muốn lao ra khỏi khách điểm, đuổi theo dò hỏi hành tung của người đó...

Bối Bối cắn cắn môi, bất buộc bản thân không được suy nghĩ thêm về nam nhân cao lớn kia nữa. Nàng gờ bàn tay nhỏ bé, sờ sờ cằm, đôi mắt trong suốt nhìn về phía chường quỹ hỏi tiếp chuyện chính.

“Người nói cái vị Cổ Vương kia, cũng ở trong thành này sao?” Nàng hỏi.

“Không, chỗ ở của Cổ Vương, cách đây đến chừng mấy ngày đường, nếu không được hấn cho phép, người Hán bình thường đừng nói là không đến được, căn bản là có đi tìm cũng tìm không ra.”

Về điểm này, nàng đã sớm nghe qua, Miêu Cương là một vùng đất bát ngát, nơi mà người Hán tiếp xúc với bọn họ chẳng qua là dọc theo biên giới Miêu Cương. Chứ còn đại đa số người Miêu thì vẫn núp ở trong rừng núi, rất ít qua lại cùng với người Hán. Chẳng qua là nàng không nghĩ tới, nam nhân có quyền thế lớn nhất Miêu Cương cũng ẩn thân ở trong núi sâu.

Bối Bối như có điều suy nghĩ gật gật đầu, từ bên hông lấy ra một thỏi vàng, thưởng cho chường quỹ.

Chường quỹ vừa nhìn thấy vàng, cười đến mức khoe miệng rộng tới mang tai, lại càng nhiệt tình giải thích.

“Cổ Vương không chỉ trông coi Hán Miêu hai tộc, những người Miêu còn nói, hấn bách độc bất xâm, ngay cả loài thú hoang trong núi đều nghe theo hiệu lệnh của hấn. Ngoài ra, trong tay của hấn, còn có thánh dược.” Nhìn thấy tiền thưởng trong tay, ngay cả tổ tiên tám đời của bản thân lão cũng sẽ nguyện ý kể ra hết.

Vừa nghe tới chữ “được”, hai mắt Bối Bối lập tức sáng lên, vội vàng nghiêng người tới phía trước.

“Nói kỹ một chút đi, thánh dược kia là như thế nào?”

Chường quỹ lại mãnh liệt gật đầu, không dám giấu diếm điều gì. “Mọi người đều nói, thánh dược kia là khắc tinh của mọi thứ độc trong thiên hạ, thánh dược một khi đã bôi lên người, từ đó không sợ bất kỳ loại độc nào.”

“Thật thần kỳ như vậy sao?” Bối Bối chớp mắt.

Chường quỹ gật đầu như bầm tòi, thiếu chút nữa trật cổ.

“Cô nương, cô cứ đi ra ngoài hỏi đi, ở Miêu Cung này, không ai có thể nghi ngờ khả năng của Cổ Vương.”

“Như vậy, bên trong tòa thành này, có ai đã dùng qua thánh dược trong tay hần chưa?” Nàng hỏi, muốn từ chỗ của bệnh nhân, dò hỏi xem thánh dược kia rốt cuộc thần kỳ đến mức nào.

Chẳng qua là, lúc này cái đầu của lão chường quỹ bỗng nhiên đổi hướng, bắt đầu lắc trái lắc phải.

“Chuyện này chưa từng có.”

Bối Bối mở to mắt. “Nếu chưa có ai dùng

qua, làm sao có thể biết thuốc của hần có tác dụng?”

“Đó là phương thuốc gia truyền của Cổ Vương, không truyền cho người ngoài. Mà cũng nói, gặp hần còn không gặp được, làm sao có thể đòi thánh dược từ hần?” Chường quỹ nói, khuôn mặt đầy kính trọng. Không khó nhìn ra, trong suy nghĩ của hần, địa vị của Cổ Vương rất là cao thượng.

Nàng phát tay một cái, muốn chường quỹ lui ra, cúi đầu suy nghĩ. Trong nháy mắt, trong lòng lập tức có chủ ý, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Thạch Cương, tràn đầy hưng phấn mở miệng.

“Ta nghĩ...”

Thạch Cương đặt chiếc đĩa xuống, trả lời cực nhanh, nhưng lại vô cùng thông dong. “Không được!”

“Ta định nói...”

“Không được!”

“Ta...”

“Không được là không được.”

“Ta còn chưa nói cơ mà!”

“Ngũ cô nương nhất định là muốn vào núi, tự mình đi gặp Cổ Vương, hỏi xem thánh dược kia có thật sự thần kỳ như vậy hay không?”

“Đúng vậy!” Nàng hai mắt tỏa sáng, giống như hai ngôi sao.

“Như vậy, thuộc hạ cũng trả lời.” Thạch Cương cực kỳ chậm chạp, khẳng định lại một lần nữa. “Không được!”

Đáng ghét!

Nàng hít sâu một hơi! Hai tay chống ở trên bàn, uy hiếp nhìn hần. “Ngươi đừng quên, ta lần này chính là vì muốn tìm phương thuốc.”

“Chức trách của thuộc hạ, là bảo vệ Ngũ cô nương an toàn.” Hần không chịu lui bước.

“Ngươi cũng không muốn gặp tân nương sao?”

Thạch Cương giật mình, miệng co rút lại. Nàng lộ ra nụ cười, thừa thắng xông lên.

“Ngươi thử nghĩ xem, chỉ cần ta có thể thuận lợi tìm được Cổ Vương, lấy được thánh dược, là chúng ta có thể lập tức trở về kinh thành rồi.” Nàng cười hết sức ngọt ngào.

Trên bàn ăn lâm vào bầu không khí trầm

tĩnh.

Một hồi lâu sau, Thạch Cương ngẩng đầu lên, vẻ mặt đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

“Xin Ngũ cô nương nhanh chóng nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta còn phải tìm kiếm phương thuốc ở trong thành.” Hần đặc biệt cường điệu hai chữ “trong thành”.

Đáng chết, người này, đầu hần tại sao cứng như đá vậy!?

Bối Bối nổi trận lôi đình, cơ hồ muốn dùng thoi bạc mà ném vào mặt hắn.

Bất quá, núi không chuyển thì đường chuyển, đường không chuyển thì người chuyển, nàng không có ngu đến mức cùng hắn lấy đá chọi đá*.

(*nghĩa là dùng cương đấu với cương)

Nàng nhìn con tức giận, không cùng hắn tranh luận nữa, ngược lại từ từ cầm đũa lên, bưng chén gỗ, dùng tư thái ưu nhã nhất tiếp tục ăn cơm, sau đó xoay người lên lầu nghỉ ngơi.

Nàng ngoài mặt không có biểu lộ gì, nhưng trong lòng đã có quyết định.

Bối Bối quyết định chuẩn đi!

Bạn đang đọc truyện *Xuân Mãn Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Editor: Tiu Ú

Nguyệt hắc phong cao*, nàng lạc đường.

(*nguyệt hắc phong cao: thời điểm trăng vắng sao thưa, gió nổi bốn bề rất thích hợp để làm chuyện mờ ám, không bị trăng làm lộ bóng, không sợ để lại dấu vết)

Bối Bối để lại lá thư ở khách điểm cho Thạch Cương và đại tỷ, nói rõ nàng muốn tự mình đi tìm phương thuốc, còn Thạch Cương thì có thể từ bỏ nhiệm vụ, rút trở lại kinh thành cùng với tân nương.

Chẳng qua là, người tính không bằng trời tính, nàng tính toán tất cả mọi chuyện đều rất tốt, lại không ngờ tới, khi đêm xuống, trong rừng núi đưa tay lên không thấy được năm ngón, ngay cả quạ đen sợ rằng cũng sẽ đâm đầu vào cây. Mới xông vào núi không đến nửa canh giờ, nàng đã không còn rõ phương hướng rồi.

Chương quỹ nhất định là kẻ hồ đồ, nơi này làm gì có đường đi?

Những thứ có thể nhìn thấy chỉ có những thân cây cao lớn như ác quỷ giương nanh múa vuốt, cùng với cỏ dại cao vài thước, ngay cả gần như đường mòn cũng không có.

“Đáng giận, tên chương quỹ kia rõ ràng là nói những người Miêu đều là đi đường này đến gặp Cổ Vương mà.” Nàng trên miệng oán trách, vươn ra cái giày nhỏ thêu hoa, đạp lên cỏ dại trước mặt mà tiến lên.

“Chẳng lẽ tất cả mọi người đều dùng khinh công, chỉ trên tàng cây bay tới bay lui, cho nên trong núi mới không có đường đi sao?” Nàng sờ soạn đi tới, ngoài miệng lầm bầm không ngừng, nhưng cũng không dám khinh thường.

Bóng đêm càng đậm, ánh trăng đã ló mặt.

Đường đi gập ghềnh, trời lạnh như nước đóng băng, làm tiêu hao nghiêm trọng thể lực của nàng, nàng đổ mồ hôi, nhưng tay chân vẫn cảm thấy lạnh như băng.

“Hô, không, không được ta đi không nổi...” Nàng bò đến một bãi đất trống nhỏ, tung mình nằm ngửa, hướng về phía bầu trời đêm mà thở dài.

Đêm khuya thanh vắng, trong núi chỉ có tiếng thờ đóc vô cùng mệt mỏi, bàn tay nhỏ bé của Bối Bối lục lọi đến bên hông, cảm lấy túi rượu nhỏ luôn đem theo người, đưa lên khóe miệng uống vài ngụm.

Rượu ngon ngâm trong vô số dược thảo, nhờ vào khí rượu tuần hoàn trong cơ thể nàng, lập tức tạo ra sự ấm áp.

Nàng hít sâu một hơi, điều hòa hơi thở, suy nghĩ xem nên tiếp tục đi tới, hay là tìm một chỗ gần đây nghỉ ngơi.

Chẳng qua là, hiện tại trước mặt không có thôn, sau lưng không có quán trọ, nàng biết tìm nơi nào mà nghỉ ngơi? Chẳng lẽ tìm sơn động, cùng Hắc Hùng lão huynh (con gấu đen) trong động chen chúc ngủ một đêm sao? Chỉ sợ không đợi đến hừng sáng, Hắc Hùng lão huynh đã nuốt sạch nàng rồi!

Ô ô, nàng thật nhớ kinh thành quá, nhớ cái ổ chăn ấm áp quá...

“Ssss...”

Thanh âm nào đó nhẹ nhàng vang lên, Bối Bối toàn thân đông cứng lại.

Đó là tiếng động vật hít thở, rất thấp rất thấp, nhưng đặng đặng sát khí, làm người ta lông mao dựng đứng.

Nàng vênh tai, nằm nguyên tại chỗ không dám nhúc nhích, toàn thân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thật hy vọng là bản thân nghe lầm.

Một cặp mắt dã thú từ trong bụi cỏ phát ra ánh màu xanh, lẳng lẳng nhìn nàng.

Bối Bối nuốt nước miếng, chớp hai mắt! Không dám dời tầm mắt sang chỗ khác.

Ách, không thể nào? Đó không phải là...

Một tiếng hú thật dài phá vỡ không khí vắng vẻ.

Sói!

Nó cúi người, còn lộ ra răng nanh bén nhọn trên choker, vừa nhìn cũng biết, nó đang mong đợi được gặm nàng như bữa đêm.

“Đáng chết!” Bối Bối thấp giọng kêu, bàn tay nhỏ bé sờ vào cái gậy, rút ra chủy thủ* phòng thân, hai đầu gối nhún một cái, linh xảo nhảy cách ra một khoảng.

(*chủy thủ: con dao găm nhỏ)

Con sói hoang phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, đảo một vòng quanh nàng, suy nghĩ xem khi nào thì nên nhào đầu về phía trước.

Nàng cầm chủy thủ, cùng nó giằng co, mồ hôi lạnh không ngừng toát ra trên trán. Ông trời à, con sói này thật khổng lồ, chủy thủ trong tay nàng mặc dù rất sắc bén, nhưng lực sát thương chỉ sợ là so ra còn kém răng nanh của nó.

Bối Bối cấn môi dưới, không dám buông lỏng đề phòng, trông nết đen chuyên chuyên muốn tìm một con đường, xem xem có thể chạy trốn chết chuồn đi hay không. Nàng từng luyện võ, thân thể so với nữ tử bình thường cũng cường kiện hơn, tốc độ bỏ chạy đương nhiên cũng nhanh hơn một chút.

Chẳng qua là, nàng không dám xác định, bản thân có thể chạy khỏi con sói này hay không.

Một người một sói, đảo vòng quanh khu đất trống, giằng co không buông.

Chỉ chớp lát sau, con sói hoang nhún chân trước trên mặt đất một cái, thân thể nghiêng về phía trước, vận sức chờ phát động, chuẩn bị bỏ nhào lên.

Bỗng một tiếng gầm gừ khổng lồ chấn động cả cánh rừng bát ngát.

Thanh âm kia quá mức khổng lồ, không biết là phát ra từ đâu, cả ngọn núi đều bị tiếng gầm kia làm cho rung chuyển, vô số dã thú cùng chim chóc, kinh hoàng bỏ chạy, tạo nên một trận xôn xao.

Con sói hoang kia cũng kinh hoàng theo,

trong nháy mắt thu hồi lại hai móng và răng nanh, không dám động đậy, nhưng

vẫn không chịu rời đi, lưu ý nhìn Bối Bối không rời.

Lại là một tiếng gầm rống, càng lúc càng gần hơn, khí thế cũng càng rung chuyển, Bối Bối theo bản năng bật lỗ tai, chỉ cảm thấy cả người lung lay, giống như là sắp bị tiếng gầm thét kia dội bay ra ngoài.

Đây là cái gì vậy? Còn đáng sợ hơn dã thú sao? Cự nhiên chỉ bằng tiếng gầm rống là đã có thể làm cho người ta sợ kinh hồn.

Con sói hung ác vốn đã không có ý tốt, cũng không dám ở lâu thêm nữa, rụt cổ lại kẹp đuôi lên chạy mất.

“Này, này, đừng bỏ ta lại!” Bối Bối hét lên, vờn chân định đuổi theo, tiếng gầm thét kia quá mức dọa người đã đến gần, nàng thà rằng ở chung với con sói này, chứ không muốn ở lại chỗ cũ một mình.

Nhưng mà chạy chưa được hai bước, trong nháy mắt đã bị một sức mạnh cường đại áp đảo, một bóng người khổng lồ từ bụi cỏ phía trước, vô thanh vô tức bước ra, ngăn trở đường đi của nàng.

Là người?!

“Ách, Thạch Cương sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi.

Không có phản ứng.

“Xin hỏi, người là ai?” Nàng lại hỏi.

Vẫn là không có phản ứng.

Trong bóng tối, người nọ hai tròng mắt so với con sói hoang lúc này còn sáng hơn.

“Sao, không nói sao? Không nói coi như xong, vậy nha, ơ, ách, ta đi đây.” Nàng nhìn chăm chăm bóng đen kia, cái miệng

hồng nộn nhỏ nhắn nói lung tung, trong lòng vẫn còn có chút sợ hãi.

Nơi này rừng thiêng nước độc, sao có thể có người ở? Mà cũng nói, người này nhìn qua rất quý dị, đi lại không gây tiếng động, võ công cực kỳ thâm hậu, thật là dọa người, so với con sói hoang lúc này còn nhanh nhẹn hơn. Tiếng gầm rống kia, tám chín phần mười, chính là do hấn gầm lên.

Ách, hấn là người phải không? Không phải là cái loại ma quỷ trên núi đó chứ...

Nàng lẩn vào trong bụi cỏ, đảo một vòng lớn, muốn tránh khỏi hấn, hai mắt vẫn không quên liếc xuống, muốn nhìn xem hấn có hai chân hay không.

Thật may thật may. Hấn có chân nha!

Bỗng dưng, trước mắt tối sầm, thân hình hấn chợt vượt lên ngăn nàng đi tiếp.

Người này tóc dài mà mỏng, hai vai rộng rãi, cao lớn đến không thể tưởng tượng được. Hấn cúi thấp đầu, tròng mắt đen sâu thăm u ám, đánh giá thiếu nữ bên dưới vì giận dữ mà đang thở hỗn hển.

“Thật xin lỗi, ta muốn đi qua.” Nàng nhăn đầu lông mày, xoay người vòng qua hướng khác, đôi giày nhỏ thêu hoa bước tới, trong lòng có chút mất hứng.

Đi chưa được hai bước, nam nhân thân thể cao lớn cường tráng tựa như ngọn núi nhỏ, lại xông ra trước mặt, nàng vội vàng dừng bước, suýt chút nữa đụng vào hấn.

“Tránh ra!” Nàng ngẩng đầu lên, dưới ánh trăng hiện ra một khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận, nhe răng trợn mắt thét lên, hai tròng mắt phát sáng như sao.

Hấn bất động như núi, nhướn đôi mày rậm, trong tròng mắt đen hiện lên tia kinh ngạc.

“Này, người có nghe thấy không?” Nàng

tức giận quát, hai tay chống eo, giận dữ nhìn hấn chăm chăm. “Ta cảnh cáo ngươi, bản cô nương là người của Tiền phủ trong kinh thành, ngươi nếu như thức thời, thì nhanh chóng cách ra xa một chút, đừng làm trở ngại đường đi của ta. Nếu không, nếu như có sơ xuất, thương tổn đến ta một chút, Tiền phủ sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Nàng phô trương thanh thế, bày ra danh hiệu Tiền phủ, mong có thể hù ngã đối phương.

Đáng tiếc, người này không chút sợ hãi, vẫn đứng yên ở phía trước, cũng không nhúc nhích.

Hừ, nghĩ tới nhà nàng tiền tài bạc triệu, nổi tiếng khắp thiên hạ, bất luận kẻ nào nghe thấy cũng đều vội vã quỳ xuống dập đầu sợ đắc tội, làm gì có thể không biết sống chết đứng chắn ở đường trước nàng?! Người này không có phản ứng, chẳng lẽ là không có kiến thức, hay là lúc ra khỏi bụng mẹ, đã quên đem theo hai lỗ tai sao?

Dùng lời nói không có hiệu quả, nàng quyết định dùng tới thanh chủy thủ.

“Bản cô nương muốn ngươi nhường đường, ngươi không nghe thấy sao?” Nàng cầm chủy thủ vung về phía trước, muốn dọa đối phương lùi ra.

Người này ngược lại còn tiến lên một bước, hành động như quỷ mị, không phát ra nửa điểm tiếng động. Hấn một tay vươn tới, gõ lên giữa cổ tay của nàng, chủy thủ đang vung đến trước mặt hấn trong nháy mắt bị đánh rơi.

“A!”

Đau quá!

Đau đớn rất bóng từ cổ tay ập tới, nàng đau đến toàn thân vô lực, cả người mềm nhũn, chỉ có thể quỳ rạp xuống đất.

Đáng chết! Võ công của nàng không kém, muốn quật ngã một đại nam nhân, vẫn là dễ dàng. Nào biết đâu rằng, người này chỉ bằng một nửa chiêu thức đã giải quyết được nàng, chuyện này thật là làm tổn thương tự ái của nàng quá nha!

“Này, ngươi...”

Hắn lại xuất thủ!

Ánh mắt trong bóng tối chợt lóe sáng, người này giờ tay lên, vươn ra một ngón tay, nhẹ búng lên bả vai của nàng.

Nội kinh* cường đại đột nhiên truyền đến, Bối Bối phát ra tiếng kêu thảm thiết, cả người bị đánh văng ra, giống như một con búp bê ngã vào trong bụi cỏ, ngay cả chủ thủ cũng không biết đã văng đi nơi nào.

(*nội kinh: sức mạnh nội lực ẩn trong cơ

thể)

“Ngươi, tên khốn kiếp này, dám...” Một sức nặng to lớn đè lên cổ tay, hô hấp của nàng cứng lại, cũng nói không ra lời nữa, chỉ có thể nheo hai mắt, cố gắng nhìn rõ nam nhân cao lớn này.

Người này chẳng biết từ lúc nào đã đi tới bên người nàng, lưng đối diện ánh trăng, chân dẫm lên cổ tay của nàng, từ trên cao liếc mắt nhìn xuống, một cặp mắt đen trong bóng đêm lóe ra ánh sáng kỳ dị.

Nàng nhận ra cặp mắt kia.

Nàng hết sức kiềm chế, cố gắng dời tầm mắt đi chỗ khác, ở trong lòng thét lên ra lệnh cho bản thân, tuyệt đối không được nhìn theo bộ ngực trần của hắn mà chảy nước miếng nữa.

“Ách, khụ, ách, cái này, vị man từ đại ca này, ngươi có biết Cổ Vương không?” Nàng ngẩng đầu nhỏ, nhìn lên gương mặt tuấn tú nghiêm khắc.

Tròng mắt đen chợt lóe sáng, nhưng đôi môi mỏng vẫn không nhếch lên.

“Ta muốn đi gặp Cổ Vương, nhưng mà hiện tại bị lạc đường, ngươi có biết đường không?” Nàng hỏi, vẻ mặt tràn đầy hy vọng.

Hắn cũng không lên tiếng.

“Ngươi như nhận lời dẫn đường giúp ta đi, như thế nào? Ta sẽ không bạc đãi ngươi.”

Bối Bối từ trong lớp áo lấy ra hai thỏi vàng phát sáng, lắc lư đưa đến trước mặt hắn. “Dẫn đường giúp ta, hai thỏi vàng này sẽ là của ngươi.” Không có phản ứng.

Cặp mắt đen từ khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ mong đợi của nàng, chuyển lên phía trên thỏi vàng.

“Ngươi không biết vàng sao?” Bối Bối hỏi, lần đầu gặp phải người nhìn thấy vàng trước mặt mà không có nửa điểm phản ứng. A, chẳng lẽ cuộc sống ở Miêu Cương khắc khổ, nam nhân này ngay cả vàng cũng chưa từng thấy sao?

Cảm giác đồng tình thương cảm vô tình phát sinh, nàng chủ động tiến lên, kéo ra cái túi săn bên hông hắn, ném thỏi vàng vào trong.

“Đây, thỏi vàng này ngươi giữ lấy, nó rất có ích đó. Nhớ cất thật kỹ, đừng để cho người nhìn thấy, sẽ bị cướp mất.” Nàng nói, rồi còn tự mình giúp hắn cột chặt cái túi săn lại, tránh cho thỏi vàng bên trong lấn ra ngoài.

Thân thể mềm mại thơm phức đến gần, thân hình cao lớn có chút cứng ngắc, nhưng ngay sau đó khôi phục lại bình thường.

“Ngươi tại sao không nói chuyện?” Nàng ngẩng cái đầu nhỏ, lúc này mới phát hiện ra, hắn từ đầu tới đuôi vẫn lặng yên, cứ như vậy mà nhìn nàng, ngay cả một thanh âm cũng không phát ra.

Một linh tính kỳ lạ nảy sinh trong lòng nàng.

Ách, không thể nào, nàng sẽ không xui xẻo như vậy chứ, gặp phải một người Miêu không hiểu tiếng Hán sao?

“Này!” Bối Bối lại la một tiếng.

Cặp mắt đen nhìn nàng, không có chút gợn sóng.

“Ngươi có hiểu tiếng Hán không?”

Hắn không nói một lời.

“Ngươi, có, hiểu, tiếng, Hán, không?” Nàng chưa từ bỏ ý định, giọng nói càng lúc càng cao, mấy loài chim chóc không biết tên trong rừng kinh hãi bay lên.

Hắn vẫn không có phản ứng, nàng đang cao giọng đột nhiên ngừng lại.

“Đáng chết, hắn không hiểu tiếng Hán, ta có la lớn đi nữa cũng vô ích thôi!” Nàng lẩm bẩm nói, nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, xoay một vòng tại chỗ, cố

gắng suy nghĩ xem có biện pháp có thể giao tiếp với hắn không.

Uhm, nói thì không nói được, như vậy, đổi thành khoa tay múa chân thì như thế nào?

Nàng còn đang suy nghĩ, nên dùng ngôn ngữ cử chỉ như thế nào để làm cho người to lớn bên cạnh hiểu, thì hắn đã xoay người, tự mình đi vào trong bóng tối, hoàn toàn không để ý tới nàng.

Bốn phía tối đen như mực, thật vất vả mới có người làm bạn, nàng làm sao có thể bỏ qua cho hắn?

Cũng không cần biết hắn có nguyên ý hay không, nàng chạy về phía trước, bàn tay nhỏ bé mềm mại sờ sờ trên tấm lưng rộng rãi, cuối cùng mò tới cánh tay hắn, ngón tay mềm mại như lá mùa xuân, lập tức trượt vào lòng bàn tay to lớn của hắn.

“Này, đừng bỏ ta lại đây mà!” Nàng nhỏ giọng nói, dựa vào phía sau hắn, kiên quyết không chịu bị bỏ lại đằng sau.

Nam nhân dừng bước, thần sắc cổ quái, cặp mắt đen nhìn từ bàn tay hai người đang giao nhau, chuyển dần lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Nàng lộ ra nụ cười lúng túng, nắm tay lại

thật chặt, sợ hắn hất mình ra.

“Ách! Nơi này rất tối, tay của ngươi, um, cho ta mượn nắm một chút...” Nàng càng nói càng nhỏ giọng, biết rõ hắn nghe không hiểu, nhưng vẫn cố gắng giải thích.

Trong kinh thành, nàng chẳng những là xuất thân từ nhà giàu sang, còn là một cô nương chưa từng xuất giá, cũng sẽ không tùy tiện nắm tay của nam nhân. Nhưng mà tình huống đặc biệt trước mắt, không nắm tay hắn, nói không chừng sẽ bị bỏ rơi, nàng cũng chỉ có thể bỏ đi sự căng thẳng của một thiếu nữ, trước mắt dựa dẫm vào hắn vẫn quan trọng hơn.

Mà cũng nói, tay của hắn thật to, thật ấm áp nha!

Cảm giác ấm áp khô ráo khiến cho nàng thoải mái thở ra một hơi, hoàn toàn không chú ý tới trong cặp mắt của hắn có một ngọn lửa chột lóe rồi biến mất.

“Được rồi, nắm như vậy là được.” Nàng đẩy đẩy tay hắn, ngửa đầu lộ ra nụ cười vô tội, ý bảo hắn có thể đi tới. “Ngươi đi đâu, ta liền đi theo ngươi đi đó vậy.” Bất luận đi nơi nào cũng được, chỉ cần đừng ném nàng lại chỗ này là được.

Nam nhân nhìn chằm chằm cái đầu nhỏ của nàng trong chốc lát, rồi mới bước về

phía trước.

Hắn không đẩy tay nàng ra.

Hai người rất nhanh chóng rời khỏi khu rừng, từ trong lùm cỏ dại, xuất hiện một con đường mòn gập ghềnh. Vừa đi được chốc lát, trong rừng cây tối đen, lộ ra một ánh lửa ấm áp.

“A, son động!” Bối Bối hô lên, cơ hồ vui mừng đến muốn khóc.

Thật tốt quá, tối nay có chỗ để ngủ rồi, không cần phải ngủ trong rừng cây cho muỗi đốt nữa rồi!

Không ngờ dưới vách núi đá lại có một son động. Bên trong động có mấy mảnh da thú, một đồng lửa, ánh lửa rực rỡ khiến cho bên trong động trông ấm áp vô cùng.

Nam nhân buông bàn tay đang nắm lấy nàng ra, đi vào bên trong động, cầm lấy que củi ném vào đồng lửa.

Bối Bối chú ý nhìn thấy trên mảnh da thú còn đặt một con dao săn, đó chính là con dao lúc trước hắn đặt bên cạnh trong khách sạn. Nàng ngồi xổm xuống bên đồng lửa, vươn ra hai tay xoa xoa.

“Son động này là ngươi phát hiện ra sao?” Nàng hỏi, tự ý ngồi lên một cái ổ lót da thú. Cái son động này rất đơn sơ, không giống như là nơi ở cố định, chỉ giống như là một nơi dừng chân nghỉ ngơi tạm thời.

Hắn không nói chuyện, chỉ là liếc nàng một cái, ném nhiều củi hơn vào trong ngọn lửa. Ngọn lửa phục lên, chiếu rọi lên khiến cặp mắt đen của hắn càng thêm lóe sáng.

“Ah uh, ta suýt chút nữa đã quên mất, ngươi không hiểu tiếng Hán.” Nàng đưa tay gõ gõ lên trán mình, giả làm mặt quỷ, cảm thấy có chút ngại ngùng.

Mặc dù hắn không hiểu tiếng Hán, nhưng mà không biết tại sao, nàng chỉ là rất muốn nói chuyện với hắn, cho dù chỉ nói ít chuyện rêu rĩa cũng được. Aiz nha, hắn có khi nào sẽ cho là nữ tử Hán tộc ai cũng om sòm giống như nàng vậy không?

Nàng cúi đầu để tinh táo lại một hồi lâu, đầu nhỏ lại ngẩng lên, ngón trỏ vươn ra chỉ vào chóp mũi của bản thân, muốn tự giới thiệu mình.

“Cho dù người không hiểu tiếng Hán, nhưng dù sao cũng phải nhớ kỹ tên của ta.” Nàng giống như đang dạy tiểu hài tử, chậm chạp mấp máy đôi môi đỏ mọng, nói từng chữ rõ ràng. “Nè, nói theo ta đi, Bối... Bối...”

Hắn ngay cả nhìn cũng không nhìn nàng lấy một cái.

Thật là quá đáng!

Nàng từ nhỏ đã được nuông chiều, một hô trăm dạ, chưa từng bị người khác làm lo, làm sao có thể nuốt xuống con tức này. Tính tình cô chấp không chịu thua vào thời khắc này đáng cao qua khỏi đầu! Thân thể xinh xắn không ngừng cố gắng bò lại trước mặt hắn.

Ngón tay non nớt, chọt chọt vào bộ ngực trần rộng rãi của hắn, đoạt lấy sự chú ý.

“Này, nhìn ta một chút coi!” Nàng phát tay một cái, vòng lên kéo cái cổ cường tráng của hắn xuống.

Trong cặp mắt đen hiện lên tia kinh ngạc, không ngờ tới này thiếu nữ người

Hán xinh xắn này lại dám cả gan làm loạn như thế.

“Bối... Bối!” Nàng vẫn còn muốn dạy, từng chữ từng chữ lặp lại.

Đôi môi non nớt, dựa tới thật gần gương mặt tuấn tú nghiêm khắc, hơi thở ngọt ngào ảm áp nhẹ lướt qua cổ hắn, khiến cho quang mang trong cặp mắt đen trở nên sâu thẳm...

Bối Bối vẽ mặt mong đợi, tay vát trên cổ hắn, đôi mắt mỹ lệ chớp chớp.

Quái lạ, nàng nói không rõ ràng sao? Tại sao miệng hắn vẫn đóng chặt lại giống như cái vỏ trai vậy? Nếu không phải lúc trước từng nghe hắn gầm thét, nàng thật sẽ hoài nghi hắn có phải là người câm hay không.

“Người cũng không biết nói sao?” Nàng trượt xuống, không hề phát giác, vừa vịn rơi vào trong lồng ngực của hắn. Bàn tay nhỏ tròn trịa, cầm bàn tay to lớn lên, đặt lên bên cạnh khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, từ từ kể lại. “Tên của ta Bối Bối, cha ta thấy ta nhỏ nhất cho nên đặt như vậy, chứ trong nhà ta, tên của mấy vị tỷ tỷ đều là kim ngân châu báu...”*

(*Bối Bối: baby)

Hắn rút tay về, không nói không rằng đi sang một bên chọn lấy mảnh da thú lớn nhất rồi nằm xuống, cặp mắt đen sắc bén cũng đóng lại, hoàn toàn không để ý tới nàng.

Ô, xem ra, nam nhân này đối với cái tên của nàng không có hứng thú.

Bối Bối nằm phía dưới lớp da thú, rướn cái cổ trắng, nhỏ giọng đặt câu hỏi.

“Này, người muốn ngủ sao?”

Không trả lời.

Nàng mất hứng sờ sờ sống mũi, rồi cõng xuống áo choàng làm thành chăn bông, bao bọc bản thân lại giống như một con sâu nằm trong kén, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ, sau đó chọn lấy một tư thế thoải mái nằm xuống lớp da thú.

Một lát sau, nàng lại ngẩng đầu lên, vẫn ôm chăn bông, lặng lẽ ngo ngoáy bò tới sát bên tai của hắn.

“Này, ở đây có gấu không đó?” Nàng nhìn trái nhìn phải, có chút lo lắng.

Lần này, nam nhân to lớn lật người sang một bên đối mặt với vách núi.

Không thấy hắn phản ứng, Bối Bối chu đôi môi đỏ mọng, lăm lăm trở về cái ổ da thú.

Cách đồng lứa, nàng mở to hai mắt, nhìn tấm lưng trần rộng rãi kia, không thể không nghĩ tới ngũ quan nghiêm khắc cùng với đôi mắt đen sâu thẳm của hắn.

Bên trong cặp mắt đen kia, mặc dù không nhìn ra bất cứ tâm tình gì, nhưng cũng thuần khiết không chứa chút tà ác nào, người sở hữu đôi mắt này, không phải là người xấu đúng không? Huống chi, hắn còn có một đôi tay lớn rất ảm áp...

Trực giác nói cho nàng biết, nàng có thể tin tưởng hắn.

Nằm xuống không bao lâu, con buồn ngủ còn chưa đến, bên ngoài hang động lại truyền tới tiếng sói hú, thanh âm đó càng lúc càng gần, nấn ná bên ngoài cửa động. Nàng kiên nhẫn nằm thêm chốc lát, cuối cùng cũng không kiềm nén được, ôm lấy áo choàng, lại mò tới bên cạnh hắn.

“Ngươi có nghe thấy không, bên ngoài có sói!” Nàng nhỏ giọng nói, đưa ngón tay đâm đâm vào lưng hắn, nói lên đề nghị.

“Ách, chỗ này, có chút lạnh, cho nên... Uhm, chúng ta ngủ chung một chỗ có được hay không?” Nàng kiên trì nói, bởi vì sợ hãi, cho nên càng dựa tới gần.

Cô nam quả nữ sống chung trong một hang động, thật sự đã có chút không thích hợp, chứ đừng nói chỉ là cùng chen chúc trên một mảnh da thú, nếu như bị những người trong kinh thành biết được, khẳng định bọn họ sẽ nói xấu cho xem. Nhưng mà hiện tại trong lòng nàng hơi sợ, cũng không cần nghĩ nhiều như vậy.

Mà cũng nói, nếu không phải hắn rống đuổi con sói hoang đi, nàng đã sớm bị nuốt chửng, làm gì còn có thể ở đây mà băn khoăn cái vấn đề trong sạch hay không.

Nam nhân đột nhiên ngồi dậy, gương mặt tuấn tú tối sầm lại, cặp mắt đen chớp cũng không chớp một cái cứ nhìn nàng chăm chăm, xem ra thật là dọa người.

Cho dù không nói được, nhưng mà chỉ nhìn vẻ mặt kia, ai cũng biết, hắn đang ngại nàng om sòm.

“Ách, không có chuyện gì, ách... Ta không làm ồn đến ngươi, ngủ ngon.” Nàng vội vàng nói, ôm lấy áo choàng cuộn người lại, còn kéo lớp lông cáo trắng trên cổ áo phủ lên mặt, không dám đối mặt với ánh mắt đen sắc bén kia.

So với sói hoang, ánh mắt trùng trùng của hắn, ngược lại còn đáng sợ hơn!

Nàng nhắm mắt lại, cố gắng giả bộ ngủ, qua một lúc lâu mới dám mở ra một con mắt, len lén dò xét, xác định nam nhân bên cạnh đã nằm xuống nghỉ ngơi.

Bối Bối thờ phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực, lặng lẽ ngáp một cái, con buồn ngủ cũng đã ập tới.

Cả đêm chạy trốn, khiến cho nàng vừa buồn ngủ vừa mệt mỏi, chẳng qua là nàng lại có chút bận tâm, có khi nào hắn sẽ thừa dịp nàng ngủ mà bỏ lại nàng rồi rời đi trước không.

Hắn sẽ bỏ rơi nàng sao? Có hay không?

Bên trong áo choàng lặng lẽ lộ ra một bàn tay nhỏ, từ lớp da thú bên này, rón rén trượt sang lớp da thú bên kia, kéo lên một góc vải xanh bên hông hắn, buộc lại với dây thắt áo choàng của nàng, cột hai người vào cùng một nơi. Cũng may mảnh vải xanh kia khá rộng, dây thắt áo choàng cũng đủ dài, nên cử động của nàng cũng không đánh thức hắn.

Tốt lắm, như vậy là được rồi!

Nàng lộ ra nụ cười thỏa mãn, hai mắt từ từ nhắm lại, lâm vào giấc mộng đẹp ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Mãn Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Editor: Tiu Ú

Trời vừa mới tờ mờ sáng, chim chóc trong rừng đã kêu chiêm chiêm ầm ỹ.

Bối Bối co thân thể mềm mại, rồi ở trên lớp da thú rướn người đuổi lưng một cái.

Oa, da thú thật thoải mái quá nha, nàng còn muốn ngủ thêm một chút nữa.

Nàng ôm lấy áo choàng, phủ lên cái đầu nhỏ, miễn cưỡng xoay mình...

Bỗng một tiếng gầm gừ phẫn nộ vang lên!

“Gi vậy?!” Nàng bị dọa cho sợ đến nhảy dựng lên, con buồn ngủ bị quét sạch.

Cách bên phải ba thước, nam nhân Miêu Cương kia cách đồng tro tàn, khuôn mặt dữ tợn nhìn nàng chăm chăm.

A?!

Người này làm sao vậy, nàng trong giấc mộng không cẩn thận dùng chân đạp trúng hán sao? Nếu không hán vì sao về

mặt lại tức giận, rất giống như muốn xông lại đánh nàng như vậy?

“Người rống cái gì? Sói đến sao? Hay là...” Tầm mắt vừa liếc xuống phía dưới, cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn lập tức ngưng bật.

Oa! Quần của hán, quần của hán, ách...

Ngủ quá thoải mái, nàng hoàn toàn quên mất, mấy canh giờ trước, vì muốn đề phòng không cho hán chuồn đi, nàng đã cột hai người vào cùng một chỗ, rồi sau đó một mình nàng xoay tới xoay lui, kéo mảnh vải về phía nàng. Mảnh vải xanh vốn là quần ngang hông hán, liên tục bị kéo, khiến cho “một bộ phận” trên thân thể cao lớn cường tráng của hán, không có chút nào che dấu, được nhìn thấy ánh mặt trời.

Bối Bối kinh ngạc thờ gập một tiếng, nhanh chóng dời tầm mắt đi chỗ khác, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trái tim đập cuồng loạn.

Nam nhân nhìn nàng chăm chăm, xé đứt dây buộc, về mặt không chút thay đổi mặc quần vào.

“Thật xin lỗi, ta không để ý đến, cho nên...” Nàng ấp a ấp úng nói xin lỗi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng hướng về phía cửa động, không dám nhìn hán.

Chỉ là, một cái liếc mắt vừa nãy, đã đủ để nàng nhìn thấy, màu da ngăm đen của hán, cơ bụng bèn chắc, thắt lưng gầy gò! Còn có cái...

Oanh!

Khuôn mặt nhỏ non nớt, càng trở nên đỏ hơn, giống như trái táo chín mọng.

Nàng ôm lấy cái đầu nhỏ, mãnh liệt lắc đầu, trong miệng lẩm bẩm công thức các bài thuốc, cố gắng muốn quên đi hình ảnh trong đầu.

Thiệt là, nàng vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ nha! Mặc dù làm chủ hiệu thuốc, lại là bán thuốc trắng dương, đối với kết cấu sinh lý của nam nhân, nàng đã sớm tận tay tận mắt tìm hiểu rõ ràng, nhưng mà man từ Miêu Cương trước mắt, từ đầu đến chân so với những nam nhân lúc trước nàng đã nhìn qua, tình anh cường tráng hơn, nhanh nhẹn dũng mãnh hơn, lại còn dã tính hơn...

Nam nhân tức giận trợn mắt nhìn nàng một cái, cầm lấy dao sẵn, đứng dậy rồi đi.

“Đừng mà, chờ ta một chút.” Bối Bối vội vàng cột lại áo choàng, dùng tay chải lại mái tóc dài rối loạn, xỏ vào chân đôi giày thêu hoa, rồi vội chạy tới.

Tối hôm qua lạc đường, đã đủ cho nàng hiểu được, nơi Miêu Cương rừng thiêng nước độc này, không phải là nơi mà một thiếu nữ dân tộc Hán như nàng có thể xông loạn. Nếu như không muốn bị dã thú bắt mất, nhất định phải dựa vào nam nhân này dẫn đường. Nàng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi theo hán mà thôi.

Núi rừng buổi sáng sớm, ánh mặt trời chiếu khắp nơi, sương mù dần dần tan đi.

Con đường mà hán đang dẫn nàng đi, dễ đi hơn so với con đường mòn mù mờ tối hôm qua. Bốn phía cây cỏ xanh ngắt, từ xa có tiếng nước chảy vọng lại, mà hai bên con đường nhỏ, toàn là các loại dược thảo quý.

Khó trách đại tỷ thường nói, sở trường của người Miêu chính là dùng dược, bọn

họ ở trong núi rừng, khắp nơi đều là kỳ hoa dị thảo. Có lẽ nàng không cần tìm đến Cổ Vương, chỉ cần ở lại cửa khẩu Hồ

Môn này dựng lên một quầy trao đổi mua bán, mua lại những dược liệu này với giá thấp rồi đem về kinh thành, chỉ cần một tháng khẳng định là có thể kiếm tiền như nước, lấy công chuộc tội với đại tỷ.

Bối Bối bận rộn nhìn trái nhìn phải, đôi mắt tinh nghịch cũng không còn nhàn rỗi, tham lam nhìn kỹ từng loại dược thảo, trong đầu đã nổi lên tính toán.

Đi không được một lát, nàng đột nhiên thấp giọng hô lên, nắm lấy mảnh vải xanh, sau khi xác định hán không thể bỏ đi, thân thể xinh xắn mới ngồi chồm hổm xuống.

“Người chờ một chút, để cho ta xem cái này.” Nàng hai mắt sáng lên, lật phiên lá lên, chuyên tâm hít một hơi.

Nam nhân nhíu mày, cặp mắt đen lạnh lẽo, nhìn chăm chăm ngón tay nhỏ bé đang nắm lấy quần hán.

Nàng vẫn không buông tay, vẫn lo cúi đầu nghiên cứu dược thảo. “Này, người biết không? Đây là một cành My Hầu Đào* non mới mọc. Loại quả này, trong kinh thành bán giá cao đến kinh người, lát nữa người cũng giúp ta tìm đi, nói không chừng...”

(*my hầu đào: cây kiwi)

Nam nhân hất ra bàn tay nhỏ đang đặt ngang hông, lạnh lùng đi về phía trước, trước khi đi cũng không quên kéo mảnh vải xanh lại cho chắc chắn, để tránh chuyện cũ lặp lại Bối Bối không hề phòng bị, bị hất một cái té sấp về phía trước. Một tiếng phịch vang lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đập xuống đất, miệng đầy bùn nhão.

“Oa, người... Phil! Phil!” Nàng bật rộn phun ra bùn đất đầy trong miệng, rồi mới có thể mắng chửi người. “Người làm cái gì vậy? Muốn đi sao cũng không thêm nói trước một tiếng?” Nàng vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ, chặt vật bỏ dấy, tức giận nhìn hấn chăm chăm.

Hấn nhìn nàng, cặp mắt và đôi mày rậm bất động, dường như là chuyện nàng rống giận, chẳng qua chỉ như một con mèo con làm nũng. Sau đó xoay người bỏ đi.

“Ta đang cùng người nói chuyện đó! Người quay lại đây, đừng có đi!” Bối Bối la hét, vội vã đuổi theo, cũng không cần biết hấn nghe có hiểu hay không.

Thật đáng ghét, man từ này ngay cả lễ phép cũng không biết sao?!

Hấn cước bộ cực nhanh, không đầy một lát đã đi xa mấy trượng, nàng mắng thì vẫn mắng, nhưng trong lòng cũng không dám khinh thường, nhanh chóng chạy theo.

Thân hình cao lớn, bay qua một cái gò đất, biến mất khỏi tầm mắt của nàng, nàng không khỏi lo lắng, trong nháy mắt trong lòng hoảng loạn.

Bối Bối hít sâu một hơi, thi triển khinh công, vội vã muốn đuổi kịp hấn. Thân thể xinh xắn của nàng linh xảo như con chim yến, kiên quyết lấy đà nhảy lên, cũng bay qua cái gò đất...

Chẳng qua là, nàng không ngờ tới, người này lại đứng yên ở đây!

Bối Bối thấp giọng hô một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn mới vừa rồi đập xuống mặt đất, bây giờ lại đụng phải tấm lưng rộng rãi của hấn, cái mũi của nàng thật đau quá đau quá.

Hấn cũ lại thêm thù mới, nàng đau đến nước mắt muốn chảy ra, bắt đầu hoài nghi có phải là hấn cố tình muốn khi dễ nàng hay không.

“Người sao lại...” Ách, cái vật lắc lư đang phát sáng ở trước mắt nàng là cái gì vậy?

Nàng hơi lui về phía sau một chút, sau đó đôi mắt trong suốt lập tức mở to đến hết cỡ.

Oa! Con dao săn của hấn, từ lúc nào đã rút ra khỏi bao da rồi?!

Tất cả những lời mắng chửi trong nháy mắt đều bị nuốt vào trong bụng, Bối Bối một tiếng cũng không dám phát ra, mồ hôi lạnh chảy xuống.

Nàng chọc giận hấn rồi sao? Người này thấy nàng quá phiền toái, lười dẫn đường, muốn ở chỗ này làm thịt nàng luôn sao?

Giữa núi rừng, một nam một nữ, giằng co bất động. Hấn vẻ mặt không chút thay đổi, lạnh lùng nhìn nàng. Còn nàng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hai mắt ngó chừng con dao săn kia, động cũng không dám động dấy một chút, trong đầu không ngừng hiện lên, hình ảnh đồng da thú nằm ở bên chân hấn lúc ban đầu ở trong khách điểm...

Phút chốc, tình quang trong mắt nam nhân lóe ra, con dao giương lên.

Hai người hành động cùng một lúc!

Bối Bối xoay người bỏ chạy trời chết, một lòng chỉ nghĩ tới việc muốn chạy trốn để giữ lấy mạng.

Thật là hồng phúc, chẳng lẽ Tiền Bối Bối nàng mệnh đã định phải chết trên tay nam nhân này sao? Ô ô, không được nha, nàng nếu như không có giúp “Càn Khôn đường” tìm được cách kiếm tiền, đại tỷ sẽ mắng nàng!

So với con dao săn đang đuổi cùng giết tận không buông, bộ dạng tức giận của đại tỷ ngược lại còn đáng sợ hơn.

Con dao phi tới, phát ra thanh âm bén nhọn, không khí bị xé toạc, lông tơ trên gáy nàng dựng đứng hết cả lên.

“A, đừng giết ta! Ta...” Lời cầu xin tha thứ của còn chưa nói xong, nàng cong gối khuỵu xuống, hai chân mềm nhũn đứng không vững.

Một tiếng phịch vang lên! Bối Bối ngã đập mặt xuống đất, một lần nữa lại được hôn nhẹ lên mặt đất. Con dao rít lên xẹt qua đỉnh đầu của nàng, lực đạo cực mạnh, mạnh mẽ lao nhanh về phía trước.

Nàng gục trên mặt đất, hai tay ôm đầu, toàn thân lạnh run, trong miệng còn nhớ

tới lời của đại tỷ, mong có thể giữ được cái mạng nhỏ...

Ồ, sao không có chuyện gì?

Một lúc lâu sau, nàng mở con mắt trái ra trước, xác định bản thân không hề bị thương, mới từ từ mở mắt phải ra.

Đập vào tầm mắt nàng, trước mặt nàng khoảng hai thước, là một con thỏ gập vụn xui đã bị con dao chém trúng. Lưỡi dao sắc bén, ghim vào mặt đất một cách chính xác, tiền con thỏ lên Tây Thiên.

Thì ra là cái mà hấn muốn chém là con thỏ này, chứ không phải cái đầu của nàng.

Khuôn mặt nhỏ Bối Bối lại bị bắn, khế đỏ lên, cảm giác bản thân cực kỳ uất ức, cư nhiên mới vừa nhìn thấy con dao lóe sáng của hấn, đã lo bỏ chạy cầu xin tha thứ.

Nhưng chuyện này cũng không thể trách nàng nha, ai bảo hấn bình thường chẳng có chuyện gì mà cứ luôn lạnh lẽo nghiêm khắc như vậy, con người sắc bén kia, quả thực so với đao kiếm còn đáng sợ hơn. Nàng nếu như không phải còn có mấy phần can đảm, khẳng định đã sớm bị hấn dọa ngất.

Nam nhân chậm rãi đi tới! Nắm hai tai con thỏ lên, nhàn nhạt liếc qua nàng một cái. Xem ra gương mặt tuấn tú vẫn lạnh lùng như tượng đá, nhưng bên trong cặp mắt đen sâu thẳm thâm trầm lại có một chút ý cười.

Bối Bối gục trên mặt đất, cắn đôi môi đỏ mọng, vừa quẫn vừa thẹn, hận không đào được một cái lỗ mà chui xuống.

Nàng xác định.

Tên man tử này đang cười nàng!

Phía cuối con đường mòn, là một khe suối trong vắt đến mức có thể nhìn thấy đáy.

Nam nhân nhặt về vài que củi, lấy dao sắc xẹt qua mảnh da thuộc, tóe ra tia lửa. Không đầy một lát, đồng củi bùng lên một ngọn lửa, hấn lột da thỏ rồi rửa sạch, xoa lên trên thịt một loại thực vật bảo nhuyển nào đó, rồi đặt lên trên ngọn lửa mà nướng.

Thịt thỏ non mập mạp, nướng trên lửa đến mức hương thơm ngào ngạt, mùi nướng tỏa ra bốn phía, dầu mỡ loang loáng...

Bối Bối ngồi ở một bên, hai mắt cũng không nhúc nhích, chăm chăm ngó chừng thịt thỏ, tề bào tham ăn trong bụng đã bắt đầu kêu gào, chỉ thiếu không có chày nước miếng.

Oa, xem ra thật ngon nha!

Nàng sờ sờ bụng, lúc này mới nhớ ra bản thân còn chưa có ăn sáng. Bên trong lớp áo choàng còn cất giấu mấy khối lương khô, nhưng mà so với thịt thỏ nướng thơm phức trước mặt, lương khô khô cứng trong nháy mắt mất đi sức hấp dẫn.

Theo lý thuyết, bọn họ là bạn đồng hành, hấn là có phúc cùng hưởng, có thịt cùng ăn. Nhưng mà con thỏ này mặc dù mập mạp, cũng chưa đủ cho hai người ăn! Huống chi người săn thỏ cũng không phải là nàng, người này nếu như muốn ăn một mình, nàng cũng chỉ có thể rung rung nước mắt mà nhìn người ta ăn.

Bối Bối bắt đầu có chút hối hận, lẽ ra không nên bỏ rơi Thạch Cương. Nếu như có hấn ở đây, nàng ngay từ đầu đã có thể ra lệnh cho hấn đi tìm thức ăn.

“Này, man tử lão huynh, người biết không? Ta ở trong kinh thành mở hiệu bán thuốc.” Nàng tự biên tự diễn, muốn quên đi cảm giác đói bụng.

Nam nhân chuyển động nhánh cây, thịt thỏ phía trên cũng chuyển động, tầm mắt nàng cũng đảo theo.

“Chính là bán tráng dương thuốc.” Nàng bổ sung một câu.

Thịt thỏ đang chuyển động, trong nháy mắt dừng lại.

“Người cũng biết sao. Chính là...” Nàng nghiêng đầu suy nghĩ một lát, không biết nên giải thích thế nào, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vết đỏ ửng, tầm mắt không cần thận lại chuyển đến từ eo hấn trở xuống, nhất thời cảm thấy miệng lưỡi khô khốc...

Mặc dù cách một lớp vải xanh, nhưng mà đường nét thân thể, vẫn bày ra rõ ràng.

Nàng một mặt liếc trộm, một mặt nhớ lại, buổi sáng lúc liếc nhìn thấy “cảnh xuân” kia, nàng mặc dù là hoàng hoa khuê nữ, nhưng vẫn có thể phân biệt được, so với những nam nhân khác, hấn là “thiên phú dị bẩm*” đến cỡ nào.

(*thiên phú dị bẩm: năng lực kỳ lạ trời

cho) =]]

Oa, nam nhân này nếu như chịu cùng nàng trở lại kinh thành, làm quảng cáo sống cho “Càn Khôn đường”, nàng khẳng định kiếm tiền như nước!

Ý định kiếm tiền vừa nảy ra trong đầu, nàng nghiêng người đến bên cạnh hấn, đôi môi đỏ mọng lại tiếp tục không ngừng nghỉ.

“Ta thật không hiểu, nam nhân vì sao lại quan tâm đến chuyện đó như vậy. Ghé tới khám phần lớn đều là nam nhân, thỉnh thoảng cũng có nữ nhân, hơn nữa, người nào địa vị càng cao, lúc tới tìm ta lại càng cẩn thận bí ẩn.”

Đây là nghi vấn đã lâu trong thâm tâm nàng, bình thường chỉ dám đặt ở trong lòng, cũng không dám nói với ai. Rất là khó chịu! Bây giờ tốt rồi, có một người nghe không hiểu tiếng Hán, nàng mừng rỡ nhanh chóng kể hết ra.

Nam nhân bên cạnh không có phản ứng, tiếp tục nướng thỏ.

Bối Bối cầm lên một que củi, bỏ vào trong đồng lửa, nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ.

“Ta từng ở trong thư phòng của tam tỷ, len lén xem qua sách xuân cung, đó là một bản sách vẽ đầy hình ảnh, nhưng mà...” Khuôn mặt nhỏ mỹ lệ nhìn nhìn xung quanh, xác định bốn bề vắng lặng, mới tiếp tục nói. “Ta nghĩ, chuyện đó có gì mà thoải mái đâu? Thân thể bị vận vẹo như vậy, nếu như không cẩn thận, nói không chừng sẽ làm tổn thương đến gân cốt.”

Nàng nhủ lại khuôn mặt nhỏ, vừa nói còn vừa vờn tay, học theo tư thế ôm ấp người tình trong sách xuân cung, thân thể xinh xắn cũng vận vẹo, diễn tả rất chân thật.

“Uh, ta nhớ được là làm như vậy, sau đó, hai chân còn phải...”

“Rắc” một tiếng, bàn tay to ngăm đen bẻ gãy nhánh cây đang treo thịt thỏ!

Động tác của hắn cực kỳ nhanh, con thỏ còn chưa kịp rơi vào đồng lửa, một nhánh cây khác đã xuyên qua, thịt thỏ nướng lại được treo lên chắc chắn, không có nửa điểm dính vào than hồng.

Bối Bối đặt hai tay xuống, con ngươi trong suốt chớp chớp, trong lòng dấy lên chút hoài nghi.

Nếu không phải trên gương mặt tuấn tú ngăm đen này không có nửa điểm biểu tình gì, nàng thật sẽ hoài nghi hắn có phải là hiểu được hay không, nếu không, tại sao lại có phản ứng khác thường như vậy.

Hắn thật sự không hiểu tiếng Hán, đúng không?

Bối Bối ở trong lòng nói thầm, nhưng không có dũng khí đặt câu hỏi, có chút hối hận, mới vừa rồi sao lại nhiều lời như vậy, chuyện riêng tư nhất trong lòng toàn bộ toàn bộ kể ra hết. Những chuyện này đều là những lời hoang đường mà một cô nương còn chưa xuất giá tuyệt đối không thể nói ra nha!

Aiz nha, nếu như hắn thật sự hiểu được, nàng nhất định sẽ vạn phần xấu hổ, tung người nhảy xuống sườn núi tự vẫn cho xong.

Đang lúc hối hận, thì thịt thỏ đã nướng xong. Nam nhân giờ đao sẵn, cắt lấy một

cái chân thỏ mập mạp, rồi sau đó đưa tới trước mặt nàng.

“Cho ta?” Nàng chỉ vào chóp mũi của mình, không dám tin.

Hắn gật đầu.

Bối Bối hoan hô một tiếng, đoạt lấy miếng thịt, cũng không kịp cảm thấy nóng, lập tức nhét vào trong miệng.

“Hô, oa... Thật nóng... Phù phù...” Nàng kêu lên vài tiếng, đầu lưỡi cảm thấy đau,

nhưng cũng không nỡ nhả ra, vẫn cứ gặm cái chân thỏ không tha.

Một đoạn ống trúc bỗng xuất hiện ở trước mắt, bên trong ống trúc có nước suối lạnh như băng. Nàng không chút nghĩ ngợi, túm lấy ống trúc, vội vàng rót nước vào trong miệng, ướp lạnh cái lưỡi thom tho bị phỏng.

Vừa mới nuốt xuống, một miếng thịt khác đã được cắt gọn đưa đến trước mặt nàng. Nàng ưu nhã gật đầu ý nói cảm ơn, sau đó lập tức đại khai sát giới, cố gắng ăn thật lạ.

Trong lúc đang nhai chớp chớp, Bối Bối còn ráng tặng cho hắn vài lời khen ngợi.

“Màn tử lão huynh, tài nấu nướng của ngươi không tệ đâu, ta nghĩ ngươi cũng đừng làm thợ săn nữa, không bằng theo ta trở lại kinh thành đi.” Bàn tay non mềm nhỏ bé vờn tới phía trước, định vỗ lên vai hắn, nhưng mà vờn đến một nửa, nàng chợt phát hiện ra trên đầu ngón tay của mình toàn là dầu mỡ, nếu như vỗ xuống, khẳng định sẽ để lại vết dơ trên bả vai hắn.

“A, ngươi chờ một chút, ta đi rửa tay.” Nàng vội vàng nói, thân thể xinh xắn nhảy dựng lên, huynh huych chạy về phía con suối ở khe núi.

Miêu Cương nơi này “son hạ đào hoa son thượng tuyết”*, cho dù mùa xuân hay mùa hạ, đỉnh núi vẫn phủ băng tuyết, nước chảy từ bên trong khe núi tất cả đều là do băng tuyết tan ra.

(*trích trong hai câu thơ tả cảnh núi Minh Đường ở TQ:

“Son hạ đào hoa son thượng tuyết,

Son tiền son hậu bất nhất thiên.”

Dưới chân núi hoa đào nở, trên đỉnh núi tuyết đóng băng,

Phía trước núi và phía sau núi là hai mảnh trời khác nhau.)

Khe suối lạnh lẽo đến thấu xương, phía trên mặt nước lặn tẩn phản chiếu một khuôn mặt nhỏ thanh lệ.

Nàng quỳ gối bên bờ, lấy ra cái khăn tay, chậm rãi thấm ướt, rồi sau đó vắt khô, hướng về phía mặt nước, cẩn thận lau mặt.

Chà lau quá chuyên tâm, nàng không phát giác ra, nam nhân ngồi bên đồng lửa, hai tròng mắt chưa từng rời khỏi từng động tác của nàng. Cặp mắt đen sâu thẳm, khi khăn tay lướt qua đôi môi đỏ mọng, ánh mắt lại càng trở nên lóe sáng còn hơn ánh lửa.

Khăn tay lau lên mặt một vòng nữa rồi thả trở lại vào nước, tơ lụa màu trắng ở trong nước trôi bồng bênh.

“Lạnh quá đi!” Bối Bối nhỏ giọng oán trách, lần nữa vắt khăn tay, lần đầu tiên dùng nước lạnh rửa mặt, nàng thật sự không thể thích ứng.

Mặt nước lay động, chẳng biết từ lúc nào, xuất hiện đông đảo những bóng dáng quỳ đi.

Có người!

Con người trong veo chậm chạp ngược lên, đập vào mắt nàng là một đám người xuất hiện càng lúc càng đông, cặp mắt của nàng càng nhìn càng mở to, cái miệng nhỏ nhắn cũng há hốc ra theo.

Mấy chục nam nhân trưởng thành, cách khe suối cạn, bên hông quần vải xanh, đeo dao săn. Mỗi người đều nhướn mày tròng mắt, lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm.

A ô, nhìn những người này có vẻ không hiếu khách cho lắm nha!

“Xin hỏi, các vị có chuyện gì sao?” Nàng nặn ra nụ cười, lễ phép hỏi, đôi giày nhỏ đã chuẩn bị sẵn sàng, tính cách chuồn đi.

Không ai phản ứng, mấy chục đại nam nhân, vẫn bày ra bộ mặt nghiêm túc như cũ.

Nàng duy trì nụ cười run rẩy, lặng lẽ lui về phía sau. Ai biết được nàng vừa mới lui về phía sau một bước, những nam nhân kia lập tức bước lên, không tới hai ba bước, đã băng qua khe suối cạn, không có hảo ý tiến tới gần.

Mắt thấy chạy trốn không được, Bối Bối quyết định kháng cự bằng bất cứ giá nào. Nàng hít sâu một hơi, đứng lại chỗ cũ, bàn tay nhỏ chống hông, cất giọng yêu kiều quát mắng, đem y nguyên câu nói lúc trước từng hét lên để uy hiếp lão huynh man từ kia đồng dạng nói với đám người này.

“Bỏ cô nương là người của Tiên phủ kinh thành, các vị nếu như thức thời, cũng đừng ngại nhường đường cho ta. Nếu không, nếu như có sơ xuất, làm ta bị thương chút xiu thôi, Tiên phủ cũng sẽ không dễ yên!”

Vừa mới hét ra khỏi miệng, những nam nhân trước mắt, sát khí bỗng nhiên biến mất, sắc mặt thoáng qua thay đổi một trăm tám mươi độ, giống như những quân cờ domino bị đẩy ngã, phịch phịch,

tất cả mọi người đều ngoan ngoãn quỳ rạp xuống, lạnh run gục trên mặt đất.

A, không nghĩ tới danh tiếng Tiên gia, ở nơi rừng núi hoang vu này cũng có tác dụng nha, khiến những người này sợ hãi não loạn quỳ rạp đầy đất, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, Bối Bối ngược lại có chút ngượng ngùng.

“Ách, đừng quỳ đừng quỳ, không cần đa lễ như vậy, chỉ cần các người nhường đường cho ta...” Nàng bỗng nhiên dừng lại một chút! Đột nhiên nhớ tới mình còn có kẻ đồng hành. “A, không phải. Là nhường đường cho ta và một lão huynh man từ đi qua.”

Nàng quay đầu lại, muốn đi tìm người, khuôn mặt nhỏ nhắn bất thành linh động phải bộ ngực trần rộng rãi.

Lão huynh man từ chẳng biết từ lúc nào đã đi tới phía sau nàng, yên lặng đứng nghiêm. Bối Bối xoa xoa chóp mũi bị đụng đau, không nhận được oán trách.

“Người, thói xấu này làm ơn thay đổi đi nha, đừng im ắng đi đến phía sau lưng ta, sớm muộn cũng sẽ hù ta đau tim chết.” Ô ô, cái mũi của nàng đau quá đi!

Cặp mắt đen nhàn nhạt quét nàng một cái, không chút gọn sóng. Tầm mắt của hắn, nhìn về phía mọi người trên mặt đất, đang quỳ rạp xuống bất động.

Nàng cũng không muốn bỏ qua cơ hội tranh công, vội vàng nắm tay của hắn, chóp cơ hội lên mặt dạy dỗ.

“Xem đi, ta đã nói, thanh danh Tiên gia vang khắp thiên hạ, người theo ta đến kinh thành, tuyệt đối sẽ không chịu lỗi!” Kết quả là, nàng vẫn muốn đem hắn trở về kinh thành, đi làm quảng cáo sống cho “Càn Khôn đường”.

Các nam nhân trên mặt đất, lặng lẽ ngẩng đầu lên, vừa sợ hãi vừa mơ màng nhìn một nam một nữ trước mắt.

“Ách... Tiên cô nương, tại hạ là Ngõa Sa, là Miêu chủ ở ngọn núi này.” Nam nhân trung niên đứng dậy, cố gắng lấy dũng khí mở miệng.

Nhìn dáng vẻ hần, hiển nhiên là lãnh tụ của đám người kia, nhưng mà khi đối mặt với Bối Bối, thái độ của hần cung kính mà khiếp đảm, tầm mắt thùy chung

vẫn duy trì từ bỏ vai nàng trở xuống, không dám nhìn sau lưng nàng, dường như đứng phía sau nàng là một hung thần ác sát vậy.

“A, vậy người chính là Cổ Vương?” Bối Bối kinh ngạc hỏi.

Nàng vốn cho là, nam nhân có thể thống trị Hán Miêu hai tộc, phải nhanh nhẹn dũng mãnh uy nghiêm hơn người...

Ít ra thì, Cổ Vương không thể nào là một nam nhân vừa nghe thấy danh tiếng Tiền gia, liền bị dọa cho sợ đến mức tự động quỳ rạp xuống đi?

“Không không không.” Ngõa Sa hai tay quơ loạn, vội vàng phủ nhận, đầu lại càng cúi thấp hơn. “Miêu có trăm tộc, ta chẳng qua là đứng đầu một tộc, còn Cổ Vương chính là thống lĩnh trăm tộc đó.”

“Ồ.” Nàng gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên sáng ngời, huyếch huyếch chạy tới gần. “A, người hiểu tiếng Hán?”

Nàng lúc này mới phát hiện ra, Ngõa Sa từ đầu đến giờ vẫn dùng tiếng Hán để nói chuyện với nàng.

“Là Cổ Vương dạy.” Ngõa Sa trả lời.

“Vậy là hần chưa có dạy hết cho mọi người rồi, giống như vị lão huynh man từ phía sau lưng ta đó, không biết tiếng Hán, muốn giao tiếp với hần thật là rất khó khăn nha!” Nàng rung đùi đắc ý oán trách.

Mọi người, đồng thời thở hắt vì kinh ngạc, đầu lại càng cúi thấp, hần không thể chôn mặt mình vào trong đất bùn.

Ngõa Sa lau một chút mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng đổi đề tài.

“Không biết Tiền cô nương, đến Miêu Cương, là vì chuyện gì?”

“Ta tới tìm Cổ Vương.” Bối Bối kể thật, muốn chờ những người này trở nên thân mật, chủ động nói ra tung tích của Cổ Vương.

Không người nào dám nói gì nữa, bọn họ cứ quỳ trên mặt đất, thậm chí không dám ngẩng đầu lên, chỉ thiếu không có bắt đầu đào một cái hố mà chui xuống.

“Ngay cả các người cũng không biết Cổ Vương ở đâu sao?” Nàng suy đoán, có chút thất vọng, khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp xuống, xem ra thật là đau lòng.

Ngõa Sa không đành lòng, can trọng từng chữ nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Ách, ta nghĩ, Tiền cô nương có thể hỏi người phía sau...”

Ánh mắt đen sắc bén như dao bổng dừng quét tới.

Ngõa Sa lập tức ngậm miệng, phịch một tiếng, lại quỳ xuống mặt đất.

Bối Bối không hiểu chuyện gì, quay đầu lại nhìn phía sau, chỉ nhìn thấy lão huynh man từ kia khuôn mặt không chút thay đổi.

“Hỏi ai?” Nàng ngây ngốc hỏi lại.

Ngõa Sa toàn thân phát run, từ từ ngẩng đầu, liếc phía sau Bối Bối một cái, xác định tánh mạng không bị đe dọa nữa, mới dám tiếp tục mở miệng.

“Ách, không có, không có. Ta là nói, Cổ Vương cư ngụ ở trên núi Thương Mang.” Hần tự tay chỉ vào đỉnh núi cách đó không xa, mây mù lượn lờ. “Đó chính là núi Thương Mang, theo con đường mòn này đi tới, khoảng hai canh giờ là có thể đến nơi.”

“Thật tốt quá!” Bối Bối vỗ vỗ hai tay, lôi kéo cánh tay lão huynh man từ chạy về phía trước.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn hai người rời đi, run rẩy chống hai chân, từ từ đứng lên. Không ngờ tới, Bối Bối lại đột ngột quay lại.

“Ngõa Sa.” Nàng gọi.

Phịch phịch phịch, mọi người lại quỳ rạp xuống.

A, quái lạ! Nhóm người Miêu này thích quỳ nói chuyện sao?

“Chờ ta gặp được Cổ Vương, làm chuyện xong thỏa đáng, trên đường trở về Hồ Môn, sẽ long trọng cảm ơn người.” Nàng cảm kích nói, còn tặng thêm một nụ cười tuyệt mỹ.

“Không cần, không cần.” Ngõa Sa liều chết lắc đầu, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nụ cười trên mặt còn khó coi hơn khóc.

Ô ô, cô nương à, người làm ơn nâng bàn chân cao quý, rời khỏi đây nhanh một chút đi, bằng không nhiều người đã sắp bị hù chết rồi nha!

Bối Bối nghi hoặc cau mày, đang lúc mọi người cúi đầu cung tiễn, lại lòi cánh tay kéo lão huynh man tử, một lần nữa lên đường.

Vì lo ngại hắc có thể chưa từng đi qua con đường này, nàng còn xung phong nhận việc dẫn đường, theo chỉ dẫn của Ngõa Sa, đi về hướng núi Thương Mang.

Đường mòn rộng rãi, hai bên cây cối cao chọc trời, khi đến chân núi Thương Mang, con đường lại chia ra làm hai.

“Oa, đi bên nào bây giờ?” Nàng gãi gãi cái đầu nhỏ, nhìn chằm chằm hai con đường núi, khuôn mặt nghi hoặc.

Aiz, cái tên Cổ Vương này thật đúng là cổ

quái, rảnh rồi quá không có chuyện gì làm sao? Hại nàng phải treo non lộ tuổi, mới có thể đi tới núi Thương Mang. Bây giờ thì hay rồi, trước mắt lại có ngã ba, nếu như chọn sai, không biết đi đường vòng sẽ xa hơn bao nhiêu.

Đang phiền não, từ phía sau truyền đến câu trả lời.

“Bên trái.”

“Ô, cảm ơn.” Bối Bối thuận miệng trả lời, đi về phía trước hai bước.

Sau đó, nàng đột nhiên toàn thân đông cứng lại.

Không đúng, phía sau nàng ngoại trừ cái tên man tử kia, rõ ràng là không có ai khác.

Bối Bối chậm chạp quay đầu lại, con ngươi trong suốt mở thật to nhìn trừng trừng.

Hắn đứng ở đằng sau, hai tay khoanh trước ngực, ung dung nhìn nàng. Dưới ánh mặt trời, thân thể ngăm đen lại càng lộ ra vẻ mạnh mẽ tinh tráng.

“Mới vừa rồi là ngươi nói?” Nàng rất chậm chạp, rất chậm chạp hỏi.

Lần này, đôi môi mỏng thủy chung khép chặt, cuối cùng cũng mở ra.

“Ừ.” Hắn nói, thật rõ ràng.

Nàng chỉ cảm thấy một trận trời đất rung chuyển.

“Ách, ngươi có thể nói?”

“Ừ.”

“Ngươi hiểu tiếng Hán?” Nàng lại hỏi tới.

“Ừ.”

Mỗi một chữ, mỗi một câu lúc trước nàng từng nói với hắn, giống như con thủy triều, toàn bộ tràn vào bên trong cái đầu nhỏ của Bối Bối, nàng tứ chi cứng ngắc, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng lên, quanh thân lạnh run cả người, thật hoài nghi con người có thể chết bởi vì xấu hổ cực độ hay không.

(*mời mọi người xem lại đoạn Bối Bối nói về sách xuân cung...=]])

A! Trời đất ơi, nàng cư nhiên nói với hắn những chuyện như vậy!

Nàng còn đầu thế diện đối mặt với nam nhân này đây? Ai tới nói cho nàng biết, vách đá gần đây nhất là ở đâu vậy?

“Như vậy, ngươi tại sao lại biết, ta nên đi bên trái?” Nàng yếu ớt hỏi.

“Bởi vì đó là chỗ ta ở.”

Không, phải, chứ!

Nàng nhắm mắt lại, ngửa đầu hướng lên bầu trời, lặng yên một lúc lâu sau mới mở miệng.

“Ách, xin hỏi tôn tính đại danh?”

Hắn khẽ mỉm cười. “Kiền Qua.”

“Người không phải vừa đứng lúc chính là Cổ Vương trong miệng bọn họ đó chứ?” Đây là suy đoán bết bát nhất rồi!

“Là ta.” Hấn thừa nhận.

Thân thể xinh xắn của Bối Bối, lâm vào một trận run rẩy.

“Người không phải là thợ săn?”

“Không phải.”

“Vậy tại sao người cảm da thú đến Hồ Môn?”

“Da thú là gửi cho người Miêu có gia cảnh nghèo khó.”

Thì ra là, nàng từ đầu tới đuôi đều hiểu lầm!

“Thật xin lỗi, chờ ta một chút.” Nàng cố gắng giữ tinh tảo, lễ phép nói, vén cái váy tơ lụa, chậm rãi đi vào khoảng rừng bên cạnh, đi tới phía sau một thân cây đại thụ.

Sau đó, nàng hai tay nắm chặt thành quả trám, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, thét một tiếng chói tai.

Cho đến khi nàng phát tiết xong tất cả tâm tình xấu hổ, mới chậm rãi bước thong thả trở lại, bằng tư thế ưu nhã nhất, cúi đầu vén váy hành lễ.

“Nữ nhi thứ năm của Tiên phủ kinh thành, Tiên Bối Bối, tham kiến Cổ Vương.”

Bạn đang đọc truyện *Xuân Mãn Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Editor: Tiu Ú

Vào bên trong địa phận vùng núi Thương Mang, Bối Bối thủy chung vẫn cúi đầu, chân mày nhíu chặt, thỉnh thoảng ngẩng đầu, tức giận nhìn chằm chằm Kiền Qua ở phía trước, hận không thể nhào tới trước, hung hăng cắn xuống một miếng thịt của hắn.

Thì ra là, hấn hiểu tiếng Hán.

Thì ra là, hấn chính là Cổ Vương.

Thì ra là, khiến cho đám người Ngõa Sa run rẩy quỳ rạp, cũng không phải là thanh danh Tiên gia, mà chính là hấn đứng ở sau lưng nàng.

Hấn lừa nàng!

Man tử chết tiệt này, từ đầu tới đuôi đều là trêu nàng.

Nàng càng nghĩ càng tức, hàm răng trắng cắn lên làn môi đỏ mọng, quả trám nhỏ cũng nắm thật chặt.

Hừ, vì muốn có được thánh dược, nàng phải nén giận. Bằng không, với chuyện Kiền Qua lừa gạt nàng, nàng đã sớm nhặt một cây gỗ cứng, từ phía sau lưng đập lên đầu hấn rồi!

Oa, mà cũng không được, chuyện này không thể thực hiện được, hấn lợi hại như vậy, thậm chí ngay cả sói hoang cũng sợ hấn nha! Nàng khẳng định đánh không lại...

Một nam một nữ, chậm rãi đi lên núi Thương Mang.

Cuối con đường mòn, xuất hiện một cánh cửa đồng khổng lồ. Phía sau cánh cửa đồng, có nhiều tòa nhà rộng lớn, xem ra ở đây có không ít người.

Bối Bối ló ra cái đầu nhỏ, nhìn nhìn cánh cửa đồng trước mặt, rồi lại nhìn nhìn hấn.

“Vì sao đứng yên ở chỗ này, gọi người đến mở cửa không được sao?” Đi đường núi đã lâu, nàng vừa mệt vừa khát, muốn ngồi xuống nghỉ ngơi lắm rồi.

Mà quan trọng hơn nữa là, tối hôm qua nàng ngủ một đêm trong sơn động. Vẫn chưa được tắm rửa nha!

Sáng sớm mặc dù có thấy một con suối, nhưng mà ngại Kiền Qua vẫn luôn ở phía sau, nàng là cô nương nhà lành, cũng không thể hào phóng cỡi bò xiêm y mà nhảy xuống tắm trong con suối được.

Hiện tại không phải tốt rồi sao! Hắn thân là Cổ Vương, chuẩn bị bồn nước nóng cho một vị khách như nàng tắm rửa, cũng rất dễ dàng mà?

Kiền Qua không để ý tới nàng, bước tới một bước, không nói không rằng đi đến trước cánh cửa đồng. Sau đó, hắn ngừng đầu lên, phát ra một tiếng gầm rống kinh thiên động địa.

Cả ngọn núi Thương Mang cũng hơi bị rung động, chim chóc giữa núi rừng kinh hoàng bay lên, dã thú thì lo chạy trốn, còn lại Bối Bối đứng ở một bên, hai chân như nhũn ra, liều chết dùng ngón trở bịt lấy hai lỗ tai.

Đáng giận! Hắn cần phải rống lớn như vậy sao? Sao không thể lễ phép một chút, đi ra phía trước gõ cửa là được rồi mà?

Tiếng gầm rống vừa ngưng, vô số nam nhân trên núi vui sướng hoan hô, xuất hiện từ bốn phương tám hướng của núi Thương Mang. Các nữ nhân đẩy mở cánh cửa đồng, chạy ra nghênh đón Cổ Vương.

Bối Bối đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, bị trận chiến trước mắt hù sợ. Nàng căn bản không nghĩ tới, cái tên man tử thối chết tiệt này, lại có nhiều người kính trọng đến vậy, chỉ là rống lên một tiếng, thì hơn trăm người chạy tới quỳ trên mặt đất nghênh đón.

“Cổ Vương, ngài đã trở lại.”

“Trong núi có chuyện gì không?” Kiền Qua hỏi.

“Tất cả đều bình an.” Một nữ nhân áo xanh đáp.

“Rất tốt, đứng lên đi!” Hắn thân nhiên nói, đi vào trong cánh cửa, mọi người đi theo sau lưng hắn! Vừa kính sợ vừa hân hoan.

Bối Bối vội vàng bước một bước dài xông lên, vươn ra hai tay, kéo mảnh vải xanh ngang hông hắn, chỉ sợ lại bị ném lại bên ngoài cửa.

Kiền Qua dừng bước lại, cúi đầu nhìn nàng, bên trong cặp mắt đen sắc bén, nhìn không ra tâm tình, nhưng hết sức dọa người.

Bốn phía một không khí trầm tịch, mọi người ngừng thở, hít cũng không dám hít vào một hơi.

Thiếu nữ trẻ con này ở đâu ra vậy? Chẳng lẽ là Cổ Vương từ trong núi nhặt về sao? Không đúng, Cổ Vương lãnh khốc vô tình, làm sao có thể nhặt về được?

Một nam nhân trung niên tiến lên, cung kính chấp tay. “Cô nương, xin buông tay.”

Hắn nhỏ giọng nói, len lén kéo ống tay áo của Bối Bối. Chưa từng có ai dám can đảm chạm tới Cổ Vương đâu, cô nương này sao lại lớn mật như thế, dám níu lấy không buông mảnh vải thắt lưng của Cổ Vương?

“Không được.” Nàng lắc đầu, bàn tay nhỏ bé níu thật chặt.

Cặp mắt đen sắc bén nheo lại.

Nguy rồi nguy rồi, Cổ Vương sắp tức giận rồi!

Mọi người thở hắt vì kinh ngạc, có còn người nhắm mắt lại, không dám nhìn xem thiếu nữ Hán tộc kia sẽ có kết quả thế thảm gì.

Chẳng qua là, chờ trong chớp lát, tiếng gầm đáng sợ lại không hề vang lên, bốn phía vẫn là mã thanh trừ thu*.

(*mã thanh trừ thu: tiếng ngựa hí và tiếng chim hót)

Ồ, không có chuyện gì sao?

Chỉ thấy trên bậc thang, Bối Bối xinh xắn, hai tay vẫn không buông ra, giày thêu nhỏ nhón lên cao, khuôn mặt tinh xảo tiến tới gần trước mặt Kiền Qua.

“Ta là khách của ngươi, đúng không?” Nàng buộc hắn thừa nhận.

Hắn không trả lời.

Bối Bối nheo mắt lại, lộ ra nụ cười ngọt ngào nhất.

“Cổ Vương, có phải hay không nha?” Nàng từ từ nói, bàn tay nhỏ bé chậm rãi tăng lực níu.

Không thừa nhận đúng không? Không thừa nhận nữa, nàng liền giật mảnh vải này xuống, khiến cho hắn và những người ở đây “thẳng thẳng nhìn nhau”!

Hắc hắc, đến lúc đó để xem mặt mũi Cổ Vương còn

để ở đâu được!

Cặp mắt đen lại càng nheo lại, mớ hồ bán

ra tia lửa giận, gân xanh trên gương mặt tuấn tú giãn giãn.

Nàng cũng không sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng ngẩng lên cao, cùng hắc mắt to trừng mắt nhỏ, quyết không chịu lùi bước.

Hừ, Kiền Qua nếu đã lừa gạt nàng, làm cho nàng mất hết mặt mũi, sau khi đã “hy sinh” to lớn như vậy, ít ra cũng phải

được hoàn trả cái gì chứ! Nàng nói gì cũng phải đem thánh dược trở về, nếu không chẳng phải lỗ nặng sao?

Hai người giằng co không buông, không khí ngưng trọng, tất cả mọi người đều vì Bối Bối mà một phen mồ hôi lạnh, hoài nghi Cổ Vương có khi nào vì quá tức giận mà giơ chân đạp nàng xuống bậc thang hay không.

Chỉ có nàng là không chút nào căng thẳng, vẫn lộ ra nụ cười.

Hắc hắc, nàng đang “nắm rất chặt” nha, nếu hắc dám đạp nàng xuống, mảnh vải thắt lưng này có thể sẽ...

Một hồi lâu sau, Kiền Qua đột nhiên trầm giọng,

“Cứ Cách!”

“Đạ Cổ Vương.” Người trả lời chính là nữ nhân áo lam lúc này, cũng bước lên phía trước.

“Mang nàng đến phòng Hán tộc, một canh giờ sau. Đem nàng vào trong phòng khách.” Hắc lạnh lùng ra lệnh, xoay người muốn rời đi.

Nàng vẫn không buông tay, được voi đòi tiên hỏi tới.

“Đây là, người thừa nhận ta là khách của

ngươi đúng không?” Chuyện này rất quan trọng nha! Có quyền thế của hắc bảo vệ, nàng mới có thể chạy nhảy ở núi Thương Mang mà không gặp phải trở ngại.

Hắc nhìn nàng chăm chú, chậm rãi gật đầu.

“Cám ơn!” Nàng lúc này mới buông tay, bản thân may mắn cuối cùng lại vớ được một cái bùa hộ mệnh.

Làn môi mỏng của Kiền Qua, nhếch lên một độ cong khó có thể phát hiện. Ánh mắt của hắc, không giống một nam nhân bị buộc thỏa hiệp, chỉ giống như là đang suy nghĩ cái gì.

Cặp mắt đen dừng lại trên mặt nàng, chỉ chớp lát sau, hắc xoay người tiếp tục bước lên thềm đá. Cả bóng lưng cao lớn kia, cũng khiến cho người ta có cảm giác bị áp bức vô hạn.

Nàng ở phía sau, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nở nụ cười mãn nguyện, ngay cả đôi mắt cũng thành hai đường cong như trăng non, cuối cùng thở ra một hơi, đã báo được một mối thù lừa gạt.

Hắc hắc, nàng thắng một ván nhỏ rồi!

* * *

Những tòa kiến trúc trên núi Thương Mang, là của một bộ lạc Miêu tộc, dùng đá phiến xây nên. Trong bộ lạc sinh khí dào dạt, nam nhân săn thú, nữ nhân thêu thùa, những đứa trẻ thì chạy trốn chung quanh chơi đùa.

Một vài nữ nhân vây quanh, đem Bối Bối

vào một gian nhà nhỏ.

Nơi này trang trí hết sức trang nhã, có chừng hai sương phòng, cùng với một căn phòng khách, còn có một cái vườn nhỏ, trồng hoa cỏ hợp mùa, lộ ra vẻ thanh tĩnh.

“Kiến trúc nơi này, cũng tương tự như Hồ Môn, ngay cả bày biện bên trong nhà, cũng giống như nhà của người Hán.” Bối Bối đi vào phòng, đôi mắt sáng sủa nhìn nước đảo một vòng bên trong phòng.

Sảnh đường và nội thất bên trong phòng khách, đồ đạc đều tạc nên từ gỗ, đã được sử dụng nhiều năm, còn tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, làm người ta vừa bước vào đây liền cảm thấy thoải mái.

“Cô nương, nơi này là phòng Hán tộc, chính là gian nhà kiểu Hán duy nhất trên núi Thương Mang.” Cứ Cách giải thích, cũng nhìn một vòng quanh căn phòng, xem có chỗ nào an bài chưa thỏa đáng hay không.

Hai thiếu nữ trên người mặc quần áo thêu hoa nhuộm màu xanh, vén lên một lớp màn che bằng lụa trắng, bên trong toát ra hơi nước ẩm áp.

“Tiền cô nương, Cổ Vương đã sai người chuẩn bị xong nước ấm, mời vào tắm rửa.”

A, Kiền Qua nhìn ra nàng muốn tắm? Tên kia chẳng lẽ có thuật đọc tâm sao?

Bối Bối có chút kinh ngạc, nhưng cuối cùng không ngăn được khát vọng trong lòng. Nàng vội vã cởi lớp áo choàng, giao cho Cứ Cách, đi vào bên trong lớp màn che lụa trắng. Cảnh tượng trước mắt làm cho nàng không nhận được vui mừng hô ra tiếng.

Phía sau màn che, là một hồ tắm cạn được tạc từ thạch bích, còn dẫn nước từ

con suối nước nóng gần đây, điều hòa thành nước ấm nhiệt độ thoải mái nhất.

“Oa, nơi này thật xa hoa nha!” Nàng thấp giọng nói, cời xiêm y, không thể kiên nhẫn được nữa bước tới hồ tắm.

Nước nóng ẩm áp, nàng ngửa đầu tựa vào bên bờ hồ tắm, thoải mái thờ dài một hơi.

Cứ Cách vén lớp lụa trắng, nhặt từng mảnh xiêm y lên gấp lại, rồi yên lặng lui ra, giao cho nha hoàn đi giặt giũ.

Thiếu nữ Hán tộc này là vị khách do Cổ Vương mang về, là khách quý của Miêu Cương, các nàng không dám chậm trễ, hầu hạ cực kỳ cẩn thận.

Bối Bối cảm lấy miếng lưới tơ, lưới biếng chà lên da thịt.

“Trên núi Thương Mang, từng có người Hán ở lại sao?” Nàng hỏi.

Từ phía sau lớp lụa trắng truyền đến tiếng trả lời.

“Mẫu thân của Cổ Vương chính là người Hán. Sau khi bà qua đời, phòng Hán tộc không còn ai sử dụng nữa.”

Động tác tắm rửa, hơi khựng lại một chút.

“Nơi này là chỗ ở của mẫu thân hán sao?”

“Hai mươi năm trước, phụ thân của Cổ Vương, lo lắng Hán phi ở không quen, nên mới hạ lệnh, xây dựng căn phòng Hán tộc này trên núi Thương Mang.” Cứ Cách nói rõ chi tiết.

Một nam nhân, vì một nữ nhân, đặc biệt xây dựng nên một tòa kiến trúc thuộc về quê hương của nàng. Hán nhất định là rất yêu nàng có phải không?

“A, vậy cho nên hán biết tiếng Hán?”

“Vâng.” Cứ Cách trả lời, không nhận được tán tụng chiến công của chủ nhân. “Hơn mười năm trước, trăm tộc Miêu loạn lạc, các tộc tranh đấu không ngừng, tử thương vô số, Cổ Vương chính là người đã thống nhất trăm tộc.”

“Hồ Môn của người Hán, cũng do hán quản lý?”

“Cổ Vương thống lĩnh người Miêu, cùng người Hán hiệp đàm hợp tác qua lại, lập thành quy củ.”

Bối Bối chìm vào trong nước, ọc ọc thoát ra không ít bọt khí.

Xem ra, người này rất lợi hại!

Bởi vì mẫu thân là người Hán, Kiền Qua có huyết thống hai tộc Hán Miêu, mới có thể tận sức với việc duy trì hòa bình hai tộc, người Miêu mới có thể bình an vô sự sống cùng người Hán. Người Miêu kính nể quyền thế của hán, người Hán sùng kính sự thông minh của hán, hán ở Miêu Cương rất có ảnh hưởng, tất cả đều là một tay hán quản lý.

Nếu không phải lúc còn ở trong kinh thành, từng bị đại tỷ huấn luyện đến mức không sợ trời không sợ đất, e rằng đụng phải cặp mắt đen âm trầm kia, hai chân của nàng cũng sẽ mềm nhũn.

“Tiền cô nương, xin đứng lên thay quần áo, xiêm y đã chuẩn bị xong.” Cứ Cách cung kính nói.

“Ta biết rồi.”

Bối Bối đứng dậy, da thịt mềm mại, ngâm nước ấm lại càng phấn hồng, càng

lộ ra vẻ đầy đặn động lòng người. Ngay cả bọn nha hoàn trong nhà cũng ngưng thở, ánh mắt ngây ngốc nhìn theo.

Các nàng mang tới một bộ xiêm y Miêu tộc, cẩn thận chải tóc cho nàng, đợi đến khi mái tóc dài khá khô ráo, liền dùng một mảnh lụa cột lên.

“Đây là các người tự nhuộm sao?” Bối Bối tò mò hỏi, nhìn những xiêm y này, nàng yêu thích không muốn buông tay.

“Vâng.” Cức Cách trả lời.

“Thêu thật là đẹp nha!” Nàng tán thưởng.

Xiêm y nhuộm đủ màu của Miêu Cương, trang nhã mà hoa lệ, còn thêu hoa tinh mỹ. Dưới eo là quần dài màu xanh, còn quần thêm lớp váy thêu hoa.

Nàng không bài xích y phục truyền thống của Miêu tộc, ngược lại cảm thấy mới lạ. Nhập gia nên tùy tục, hưởng chi những thứ y phục này thật là đẹp, không nữ nhân nào có thể cự tuyệt chuyện làm cho bản thân càng thêm mỹ lệ.

Bên trong nhà không khí bận rộn, một thiếu nữ từ bên ngoài chạy vào, không ngừng thở gấp.

“Nhanh tay một chút, Cổ Vương nói, trong vòng nửa canh giờ, muốn Tiền cô nương phải đến phòng khách.”

Bối Bối nheo con ngươi, có chút không vui.

“Ta là khách, không cần phải nghe mệnh lệnh của hần!” Nàng chậm rãi nói, ném tảng váy thêu hoa sang một bên.

“Nói cho hần biết, ta mệt mỏi, muốn ngủ trước một lát, chờ ta ngủ đủ sẽ tới gặp hần.” Nhị tỷ thường nói, giấc ngủ là quan trọng nhất!

Đám nha hoàn trong phòng, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, chỉ thiếu không có lên tiếng khóc lớn.

“Cô nương, ở Miêu Cương, không có ai dám trái ý Cổ Vương.” Cức Cách cơ hồ đã muốn quỳ xuống van lạy cầu xin nàng.

Bối Bối nhú mi.

“Tại sao vậy? Bởi vì hần rất dữ sao?” Điểm này nàng cũng đã chứng kiến! Hừ, mà cho dù có dữ thì nàng cũng không sợ!

Chẳng qua là, mặc dù cặp mắt đen kia rất dọa người, nhưng mà ngoại trừ vẻ ngoài nghiêm khắc, nam nhân này vẫn là có chút giá trị, ít nhất, hần cũng có thể nướng thỏ cho nàng ăn.

Không biết tại sao, nhớ tới chuyện này, trong lòng nàng lại cảm thấy ấm áp mềm mại, giống như là một ngọn nến, dần dần tan chảy...

Nàng vuốt vuốt ngực, lông mày cong cong nhú lại, cố gắng hồi tưởng, từ bao giờ đã có cảm giác như thế. Hình như là từ lúc ở khách điểm, nhìn thấy Kiên Qua, lòng ngực của nàng, từ lúc đó trở đi đều có cảm giác nóng như vậy.

Ngoài cửa, một thiếu nữ chạy vội vào, trên tay bưng một miếng nệm phủ tơ lụa.

Trên nệm, đặt một cái vòng tay bạc.

“Đây là Cổ Vương dặn dò, mời Tiền cô nương đeo lên.” Nha hoàn thở không ra hơi nói, dâng nệm lên đến trước mặt Bối Bối.

“Chắc chắn sao?” Cức Cách vẻ mặt cổ quái hỏi, có chút chán chừ.

Thiếu nữ dùng sức gật đầu.

“Là Cổ Vương đích thân đưa cho ta, ngài nói, mời Tiền cô nương đeo lên.”

Mấy nha hoàn bên trong liếc mắt nhìn nhau, hết sức kinh ngạc, rồi lại không dám mở miệng.

Phòng hán tộc đã lâu không dùng tới, mặc dù mỗi ngày đều có người hầu đến quét dọn, nhưng cũng không cho người ngoài tiến vào, càng đừng nói chỉ là cho người ta ở lại trong này. Cổ Vương phá lệ, lần đầu tiên mang một thiếu nữ Hán tộc về, còn cho nàng vào ở trong phòng Hán tộc, cả ngọn núi Thương Mang, đầu đầu cũng đã rối rít bàn luận.

Mà bây giờ, Cổ Vương lại còn phái người, đưa tới vòng tay có ý nghĩa đặc biệt này, ra lệnh cho Tiền Bối Bối đeo lên...

Suy đoán các loại không ngừng hiện ra trong đầu mọi người, nhưng không ai dám mở miệng hỏi.

Bối Bối không phát hiện ra mọi người sắc mặt quái dị! Nhìn lên vòng tay bạc này liền thấy yêu thích cực kỳ.

“Đây là lễ vật sao?” Nàng hỏi.

“Ồ, vâng cứ xem như thế đi!” Cức Cách nhỏ giọng nói. “Tiền cô nương, người có nguyện ý đeo lên không?”

Bối Bối nhìn cái vòng bạc, suy nghĩ một chút, rất khó ra quyết định.

Mặc dù nàng ghét Kiền Qua bá đạo, nhưng mà, nàng rất vừa ý với cái vòng bạc này. Mà cũng nói, vòng bạc này xem ra hết sức quý giá, rất đáng tiền nha, nhìn thấy vật tốt mà không cầm, thật sự là vi phạm giáo huấn của Tiên gia.

“Vòng bạc này, ta đeo lên được sao?” Nàng lẩm bẩm nói, cầm lấy vòng bạc đoan trang.

Cử Cách đã xà tỳ côn thượng*, vội vàng gật đầu.

(*đá xà tỳ côn thượng: lựa gậy mà đánh rắn, ý nghĩa tương đương với “tùy cơ ứng biến”)

“Có thể, có thể, đeo lên được.” Nàng cầm lấy cổ tay mảnh khảnh của Bối Bối, đem vòng bạc úm lên, rồi cạy mở cái khóa, sau đó ấn một nút chốt tinh xảo.

“Tách” một tiếng, vòng tay bạc khóa chặt, vừa vặn ôm lấy cổ tay nàng.

Bọn nha hoàn đứng ở một bên, nhìn thấy vòng bạc đã đeo lên, thái độ đối đãi

với Bối Bối, so với lúc trước lại càng thêm cung kính.

Nàng nheo mắt lại, nhìn đám nha hoàn trước mặt, rồi lại nâng lên tay, nhìn vòng bạc tinh xảo trên cổ tay. Cái vòng bạc này, được khóa chắc chắn, giống như một cái gong xiêng nhỏ. Ách, đây chỉ là một lễ vật bình thường thôi đúng không?

Như vậy, tại sao trong lòng nàng đột nhiên có cảm giác, bản thân hình như là đã lên nhầm thuyền giặc vậy?

* * *

Đêm xuống, Bối Bối mới khoan thai chậm rãi tới phòng khách.

Nam nhân ngồi trên cao bên trong phòng khách, làm nàng kinh ngạc, cơ hồ không cách nào hô hấp.

Kiền Qua bên trong phòng khách, ngồi trên ghế đá khắc tượng cự nhân, bên dưới phủ một lớp da thú. Bốn phía ánh nến sáng ngời, khiến cho hai tròng mắt hấn thâm tháy lóe sáng, càng thêm uy nghiêm, giống như pho tượng thần dị giáo cao lớn, làm người ta kính sợ thần phục.

Cử Cách cùng với các nha hoàn, đứng trước cửa hành lễ, không dám đi vào, rón rén đóng kín cửa gỗ, không quấy rầy hai người.

Con người sâu thẳm u tối, đảo một vòng trên người nàng, trên gương mặt tuấn tú không lộ vẻ mặt gì, chỉ có ánh mắt nồng nhiệt là chứng tỏ hấn vạn phần hài lòng với dáng vẻ Miêu tộc của nàng.

“Nàng đến chậm” Kiền Qua nói, giọng không vui, nhưng tầm mắt không hề dịch chuyển khỏi nàng.

Ở trong Miêu Cung, không có ai dám ngỗ nghịch hấn.

Nam nhân tôn kính hấn, nữ nhân sợ hãi hấn, mà tiểu nữ nhân Hán tộc mới vừa đến nơi này, liền công khai cãi lệnh, ra oai phủ đầu với hấn?!

Bối Bối nhún vai, cũng không sợ.

“Chẳng qua là chậm một chút thôi mà.” Nếu không phải Cử Cách đau khổ cầu khẩn, nàng còn định trước hết phải nhảy lên giường, ngủ một giấc sâu, lúc khác tới gặp hấn.

Tròng mắt đen của Kiền Qua nheo lại, nhưng vẫn bất động thanh sắc.

“Sau này đến muộn nữa, đám nha hoàn hầu hạ nàng nhất định phải chịu phạt.”

Nàng nhìn hấn chằm chằm! Khắc chế ý nghĩ muốn tiến lên đạp hấn một cước. “Người, cái tên dã man này, dám uy hiếp ta!”

“Đọc theo đường đi, nàng không phải là vẫn luôn gọi là ta là man tử sao?” Hấn hỏi ngược lại, cũng không động đậy.

Nhắc tới chuyện trên đường, giống như ném một quả pháo hoa tới trước mặt nàng, nàng chợt nhảy dựng lên, giận đến mức khuôn mặt nhỏ đỏ lên.

“Người là một tên lừa gạt, lại còn có gan nói chuyện trên đường với ta!”

“Tên lừa gạt?” Kiền Qua nhíu mày, đối với việc nàng lên án cảm thấy rất hứng thú. “Chưa từng có ai dám mắng ta như vậy nha.” Trên thực tế, chưa từng có ai dám dùng cái giọng điệu này nói chuyện với hấn.

“Đó là bởi vì, bọn họ ngại bộ mặt thối của người nên mới không dám nói thật.” Bối Bối thổi phồng ra một tiếng, huỳnh huych xông lên trước, hai tay chống eo, giống như con mèo nhỏ gầm lên với hấn.

“Là sao?” Hấn nhàn nhạt hỏi.

“Đừng giả bộ ngu ngốc, món nợ lúc trước, ta còn chưa có tính với ngươi đó!” Nàng vươn ra ngón tay ngọc thon dài, chỉ vào gương mặt tuấn tú, mở miệng mắng, trong lòng tức giận cực kỳ. “Ngươi, cái tên này, rõ ràng là hiểu tiếng Hán.” Tên khốn khiếp này, lại còn giả bộ hồ đồ?!

Nhớ tới chuyện bản thân nói nhảm lúc trước, nàng vừa tức vừa thẹn, không cách nào quyết định xem là nên nhảy xuống núi tự sát trước, hay là nên giết hấn diệt khẩu trước.

“Ta không có nói là không hiểu.” Lần này, đôi môi mỏng của hấn, cong cong mỉm cười.

“Nhưng mà! Ngươi, ngươi lừa ta, làm cho ta, làm cho ta...” Những chuyện xấu hổ kia, những từ ngữ xấu hổ kia, nàng không cách nào nói ra khỏi miệng nữa!

Hấn nhú mà, chờ nàng mở miệng nói tiếp.

A, đáng giận!

Bối Bối dậm chân, vừa lúng túng vừa tức giận, căn bản không cách nào nói ra chuyện lúc trước, chỉ có thể thất bại xoay người, muốn tông cửa xông ra ngoài, không cùng cái tên Kiền Qua đáng

giận này ở chung một phòng nữa.

Chẳng qua là, chưa chạy được hai bước, đôi giày thêu nhỏ đột nhiên thắng lại trước cửa.

Không được không được! Chuyện làm ăn quan trọng, nàng không thể bị sự tức

giận làm cho rối loạn đầu óc! Cho dù hấn ác liệt hơn nữa, nàng vẫn phải giữ vững

lý trí, hoàn thành nhiệm vụ đại tỷ giao phó, mới có thể trở về chuộc lỗi.

Liên tục hít sâu mấy hơi, Bối Bối nắm chặt quả đấm nhỏ, một lần nữa quay trở về trước mặt Kiền Qua.

“Được, chuyện trong núi, chúng ta xem như xóa bỏ, ta tới tìm ngươi, là vì...”

“Ta biết.”

“A, ngươi biết?”

“Ồ khách điểm, ta đã nghe được.” Hấn nói đơn giản.

“Tốt lắm, ta cũng không cần đi vòng vèo nói lời khách sáo.” Bối Bối nặn ra nụ cười mỹ lệ nhất, ngọt ngào nhìn hấn. “Ta muốn mượn thánh dược.” Nàng đi thẳng vào vấn đề.

“Không được.” Hấn thậm chí không suy nghĩ một chút nào!

Nụ cười ngọt ngào, hơi cứng lại một chút.

“Vậy, ngươi đem ra đây cho ta xem đi.” Bằng kinh nghiệm của nàng, chỉ cần nhìn thấy thuốc, hấn là có thể đoán ra thành phần. Đến lúc đó cho dù hấn không cho mượn, sau khi nàng trở lại kinh thành, chiếu theo đó điều chế một phần cũng được!

“Không được.”

Nụ cười bối rối sắp chịu không nổi. “Vậy ngươi nói cho ta biết, thánh dược ở đâu, ta tự mình đi nhìn xem.”

“Không được.”

Nụ cười mất tích, khuôn mặt nhỏ nhắn, chuyển thành vẻ dữ tợn.

“Ê! Ngươi, cái tên này. Sao lại khó như vậy thương lượng nha!” Nàng hét lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng về phía trước, lòng bàn tay ngửa ngày, thật rất muốn vung quyền đánh bay về lạnh nhạt trên mặt hấn. “Ta chỉ mượn thuốc, cũng không phải là chuyện lớn gì. Mà cũng nói, ta mượn thuốc, cũng là vì muốn cứu người.”

Dĩ nhiên, ngoài chuyện cứu người, còn có thể giúp “Càn Khôn đường” kiếm tiền một chút, đây cũng là chuyện khiến tất cả đều vui vẻ a...

Kiền Qua vẻ mặt không thay đổi, lẳng lặng nhìn nàng.

“Thánh dược kia, trừ ta ra, không có bất kỳ ai đụng vào được.”

“Tại sao?”

“Không tại sao gì hết.” Thái độ lạnh nhạt, chuyển thành cường ngạnh, cặp mắt đen nhìn nàng, hiện lên quang mang nghiêm nghị.

Bối Bối cắn môi, bị khí thế kia áp bức tới mức không có can đảm mạnh miệng, nhưng trong lòng không ngừng nói thầm.

Hừ, gạt người! Nàng không tin đâu! Đây nhất định là chỉ muốn thoái thác, thánh được không cho người ngoài đụng vào, tám phần là bởi vì hấn rất keo kiệt không đúng sao?

Đầu nhỏ càng cúi càng thấp, cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn, len lén mắng chửi không tiếng động, biểu tình trên mặt cực kỳ phong phú.

Dáng vẻ của nàng, đều bị Kiền Qua thu hết vào mắt.

“Vòng tay đeo lên rồi sao?” Hấn đột nhiên hỏi.

Nàng tức giận mở miệng.

“Đeo... A!” Bất thình lình trên tay bị nú, cổ tay đã rơi vào lòng bàn tay to của hấn.

Tay của nam nhân, vừa nóng vừa lớn, đối lập mãnh liệt với cổ tay trắng nõn tinh tế của nàng. Nhiệt lực cuộn cuộn không dứt, từ da thịt của hấn lan qua, đến mức mặt nàng cũng đỏ lên.

“Aiz a, nguoi buông tay ra!” Bối Bối khẽ hô, nhưng không thể rút ra khỏi gong kiềm cứng như thép.

Hấn nắm tay nàng như vậy, nàng căn bản không cách nào nhúc nhích, đừng nói chi là tránh thoát. Kiền Qua ngược lại gia tăng lực đạo, kéo nàng đến trước mặt, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Ồ Miêu Cương một ngày, vòng tay không được gỡ xuống.” Hấn từ từ nói, hô hấp nóng hổi, phất qua gương mặt và cổ tay nàng.

Đáng ghét, khẩu khí của hấn sao lại cứng rắn bá đạo như vậy!

“Tại sao?” Cho dù trong lòng hốt hoảng, trên miệng nàng vẫn không chịu nhận thua.

Trong cặp mắt đen u ám, hiện lên một tia

thần bí.

“Như vậy, bọn họ mới biết, nàng là người của ta.”

Khụ!

Người của hấn?!

“Này này này, ta nói muốn làm khách của nguoi, không có nói muốn làm người của nguoi nha!” Cái này nghe còn tệ hơn a!

“Người Miêu đem nữ nhân về nhà, không phải là để làm khách.” Kiền Qua nhếch đôi môi mỏng, khẽ mỉm cười, ánh mắt sâu thẳm nồng nhiệt.

Vậy để làm cái gì? Một câu nói ra đến đầu lưỡi liền biến mất, nàng cắn đầu lưỡi, không dám hỏi ra miệng. Trong lòng có dự cảm, đáp án của hấn, tuyệt đối sẽ dọa chết nàng, nàng tốt nhất là đừng lăm mồm, tạm thời giả ngu là được.

“Tiền Bối Bối.” Kiền Qua kêu.

Đây là lần đầu tiên hấn gọi đầy đủ tên của nàng.

“Cổ Vương có gì cản dận?” Nàng nhìn hấn chằm chằm, giễu cợt hỏi.

Hấn nhìn nàng, một hồi lâu sau mới tuyên bố.

“Ta muốn nàng ở lại đây.”

Bạn đang đọc truyện *Xuân Mãn Càn Khôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Editor: Tiu Ú

Tình hình thật là quá tệ rồi nha!

Nàng muốn mượn thánh dược, Kiền Qua không cho.

Ngay cả nàng muốn rời đi, Kiền Qua cũng không cho.

“Vậy là sao?” Sau khi bị cự tuyệt mấy lần, Bối Bối nổi giận.

Bối Bối cũng không phải là dễ dàng từ bỏ như vậy, nàng phát huy tinh thần quán quít đeo bám chặt, mỗi ngày đều ở

bên cạnh hắn, lải nhải nhắc đi nhắc lại, không ngừng lặp lại yêu cầu của bản thân.

Hôm nay, nàng nói ra yêu cầu đã là lần thứ năm.

Kiền Qua theo thường lệ mặt không chút thay đổi, cũng không để ý tới nàng, cúi đầu nhìn cây cỏ xanh mướt, thân hình cao lớn đi lại tuần tra trên quảng trường, đi theo phía sau là một đám quân sự chờ đợi hắn ra lệnh.

“Năm nay lượng vải dệt thủ công được bao nhiêu?”

“Bẩm Cỗ Vương, tổng cộng có hơn một ngàn sáu trăm tấm.”

“Phân ra hai trăm tấm nhuộm hoa văn lên. Còn lại một ngàn bốn trăm tấm, đem đi nhuộm màu xanh, sau khi hoàn thành, lại chia ra bảy trăm tấm, ngâm vào hồ nước, nhuộm thành vải đỏ.”

Quân sự gật đầu, vội vàng ghi nhớ.

Hắn dẫn mọi người càng đi càng xa, căn bản không có để ý tới Bối Bối.

Nàng làm sao nhìn được con tức này? Trên mặt nổi giận đùng đùng, thân thể xinh xắn, tức giận đến mức môi run run,

đáng giận, dám không để ý tới nàng?!

Nàng đứng nguyên tại chỗ, hít vào một hơi thật sâu, khí tức đan điền, sau đó lên tiếng hô to.

“Kiền Qua!”

Lần này vừa lên tiếng, hắn cuối cùng dừng bước lại, cặp mắt đen thâm thúy quét tới.

Không chỉ hắn, cả quảng trường toàn bộ dừng động tác, trợn mắt há hốc mồm

nhìn nàng, có người vẫn không quên ngoáy ngoáy lỗ tai, hoài nghi bản thân mình nghe lầm.

Ách, từ khi xây dựng bộ tộc trên núi Thương Mang cho tới nay, có lẽ chưa từng có ai dám làm trò trước mặt Cỗ Vương, gọi tục danh của hắn, thiếu nữ Hán tộc này là to gan lớn mật, hay là chán sống rồi?

“Thật tốt quá, người cuối cùng cũng quay đầu lại.” Bối Bối xông lên phía trước, kéo lấy áo bào của hắn, thật may bản thân đã dùng đúng phương pháp rồi, cuối cùng cũng chiếm được sự chú ý của hắn.

“Có chuyện gì sao?” Kiền Qua hỏi, giọng lạnh nhạt.

“A, người sao lại quên nhanh như vậy? Ta mới vừa nói đó, ta muốn trở về Hồ Môn.” Nếu không lấy được thánh dược, nàng ở lại làm gì nữa?

Kiền Qua đã nói, muốn nàng lưu lại.

Nhưng mà nàng nghĩ trái nghĩ phải, vẫn là nghĩ không ra, nàng có lý do gì phải phí sức ở lại chỗ này. Nàng là người ngoại tộc, ở chỗ này có vẻ không hợp, mọi người đối xử với nàng mặc dù thân thiết hữu lễ, nhưng mà ánh mắt tất cả mọi người đều rất quái dị, giống như đang âm thầm thương lượng đại sự gì mà nàng không biết.

Cặp mắt đen quét qua khuôn mặt nhỏ nhắn đang mong đợi, mày rậm hơi nhăn lại.

“Không được.” Hắn khẳng định lại lần nữa, đối với chuyện nàng vội vã muốn về nhà, có vẻ có chút tức giận.

Bối Bối mất hứng.

“Tại sao?” Nàng hỏi tới, bàn tay nhỏ bé không hề buông ra.

“Trên đường đi sẽ có chướng khí.” Kiền Qua thản nhiên nói.

“Sau đó thì sao?” Chướng khí với chuyện nàng trở về nhà có quan hệ gì với nhau đâu?

“Chướng khí có độc.”

Bối Bối hít sâu một hơi, khắc chế ý nghĩ muốn hét chói tai.

“Cổ Vương đại nhân à, van cầu người, nói một lần cho hết lời đi được không?”

Quần sự bên cạnh không dám nhìn nữa, sợ Cổ Vương nổi giận lên, ném cô nương xinh đẹp này vào giữa bầy sói, liền vội bước lên phía trước xoa dịu tình

thế.

“Tiền cô nương, đây là Cổ Vương ngài suy nghĩ cho cô nương, chướng khí đối với thân thể con người có hại, sau khi hít vào tâm phổi, nửa khắc sau mà không được cứu, thì thuốc gì cũng không chữa được.” Quần sự cung kính nói, trên mặt nở nụ cười.

“Vậy ta trên đường tới đây, tại sao không gặp phải?” Bối Bối hoài nghi hỏi.

“Ách, có thể là bởi vì có Cổ Vương dẫn đường, cho nên...”

Nàng trong đầu lóe ra một tia sáng, đột nhiên nghĩ đến một phương pháp tốt. “Vậy thì đơn giản rồi, chỉ cần hắt lại mang ta trở về, có gì là không được?”

“Không được.” Phía trước cách đó không xa, truyền đến câu trả lời lạnh lùng.

Lại không được nữa?!

Bối Bối sắp mất kiên nhẫn! Nàng bỏ qua đám quần sự, tiến tới bên cạnh Kiền Qua, thân thể xinh xắn, chỉ thiếu không dán vào bộ ngực rộng rãi của hắn.

“Tại sao?” Nàng chất vấn. “Ta không rảnh.”

“Vậy người phái người đưa ta trở về là được nha!”

“Tháng này, mọi người trên núi Thương Mang, đều phải chuẩn bị gieo hạt, phải đem lương thực đi nộp thuế, không ai có thời gian rồi.” Kiền Qua vờn tay, túm lấy tiểu nữ nhân trước ngực, xách qua bên cạnh, tránh cho nàng cản trở đường đi.

Bối Bối nghiêng đầu nhỏ, cố gắng nghĩ xem bản thân nên làm cái gì bây giờ. Nghĩ đi nghĩ lại, suy nghĩ của nàng vẫn là quay trở về với cái chuyện thánh được kia, đây chính là mục tiêu quan trọng của nàng lần này, cho dù cơ hội xa vời, nàng cũng không thể dễ dàng từ bỏ được!

“Hmm, vậy chúng ta thương lượng chút có được hay không? Người đừng cố chấp như vậy, nếu muốn ta ở lại, như vậy ít ra cũng cho ta làm giúp chút việc bận rộn đi, ví dụ như đến phòng dược giúp người xem xét kiểm tra kho thuốc, có thiếu những thuốc gì cần bổ sung không.” Nàng cười đến phá lệ ngọt ngào, rất vô tội chớp đôi mắt tròn nhìn hắn.

Đã sớm hỏi thăm được, thánh dược bảo bối của hắn được cất giữ bên trong phòng dược, như vậy, chỉ cần nàng bắt được cơ hội, có thể tiến vào trong đó, vậy thì... Hắc hắc...

Kiền Qua xoay đầu lại, cặp mắt đen lạnh lùng như một mũi tên nhọn muốn bắn xuyên qua nàng ngay tại chỗ.

“Không cho phép nàng đến gần nơi đó.” Hắn gần từng chữ từng câu, giọng nói lạnh như băng.

Nàng rung mình một cái, đầu nhỏ thất vọng cúi xuống.

“Oa, ta chỉ...”

Bàn tay to ngăm đen bỗng dưng vờn tới, giữ lấy cằm của nàng, bắt buộc nàng ngẩng đầu lên.

Gương mặt tuấn tú nghiêm khắc của Kiền Qua, nghiêng đến thật gần trước mắt nàng, gần đến mức nàng có thể nhìn thấy, trong mắt hắn đang toát ra tia lửa giận.

“Không nên cãi mệnh lệnh của ta.” Hắn cảnh cáo, ánh mắt sắc bén đảo một vòng trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Ách, ta...” Nàng khua lên dừng khí, vẫn còn muốn nói.

Kiên Qua nheo con người.

Giống như có phép ảo thuật, phốc một tiếng, bao nhiêu dũng khí của nàng lập tức biến mất không còn dấu vết, cả người như quả bóng xì hơi, bị hấn giữ chặt trong tay, run rẩy đáng thương, cũng không còn can đảm nhắc đến chuyện vào kho thuốc nữa.

Một lúc lâu sau, hấn cuối cùng cũng buông tay ra, không nhìn nàng chăm chăm nữa, xoay người tiếp tục đi xử lý công việc.

Toàn bộ những người ở quảng trường, tất cả đều thờ phào nhẹ nhõm, thậm chí ngực, may mắn Cổ Vương không có tức giận mà đem tiểu nữ nhân này đi làm thịt.

Bối Bối thì lại không thức thời như vậy, báo động vừa được giải trừ, nàng lại lập

tức ném sự sợ hãi ra sau ót, sau khi lấy lại dũng khí, tiếp tục không ngừng cố gắng sắp đến.

“Này, vậy người cũng nói xem, ta lúc nào mới có thể đi được?” Vương phải “thể lực ác” này, coi như nàng với thánh dược thần bí kia không có duyên với nhau vậy.

Hấn dừng bước, cúi đầu nhìn vào con người trong veo của nàng.

“Chờ đến lúc ta muốn cho nàng rời đi, nàng mới có thể rời đi.”

Bối Bối cau mày. “Vậy nếu người vĩnh viễn không muốn cho ta rời đi thì sao?”

Cặp mắt đen của Kiên Qua chợt lóe lên, thần sắc như cười mà như không cười.

“Vậy thì ở lại.”

Sau khi hấn xoay người rời đi, Bối Bối giống như bị sét đánh trúng, đứng ngây tại chỗ không nhúc nhích, trong mắt đã muốn ứa lệ, chỉ thiếu không có lên tiếng

khóc lớn.

Ở lại? Vĩnh viễn ở lại?

Ô ô, nàng không muốn đâu!

* * *

Không cho mượn đúng không? Được, không sao, núi không chuyển thì đường chuyển, nàng vẫn có biện pháp.

Bối Bối quyết định đi trộm!

Từ lúc trước, khi Kiên Qua ở trong phòng khách, nói với nàng những lời đó, khiến cho trái tim nàng hoang mang rối loạn, rồi lại không có can đảm lên tiếng hỏi tiếp. Còn ban ngày ở trên quảng trường, hấn lại làm trò trước mặt mọi người, ám hiệu muốn vĩnh viễn giữ nàng ở lại chỗ này.

Nhớ tới lúc hấn nói những lời này, quang mang hiện lên trong mắt, Bối Bối không nhận được tim lại đập rộn lên.

Chuyện càng làm cho nàng không giải thích được, là khi hấn tuyên bố xong, mọi người trên quảng trường, toàn bộ không hện mà cùng phát ra tiếng hoan hô, còn lộ ra nụ cười sáng lạn với nàng, xông tới ôm nàng.

Sau đó, các nam nhân bắt đầu động thủ, đem toàn bộ trang sức vàng bạc nhét vào trong tay nàng, các nữ nhân cũng không nhàn rỗi, đem những chiếc váy thêu hoa xinh đẹp đưa cho nàng.

Nàng cơ hồ gần như bị lễ vật bao phủ, trang sức cùng váy hoa không ngừng được đẩy đến tay nàng, nhiều đến mức nàng ôm không xuể, phải nhờ đám nha hoàn hầu hạ ôm giúp, mang về phòng Hán tộc.

Bọn họ tại sao lại đưa nàng lễ vật? Điều này là có ý gì đây?

Bối Bối không dám suy nghĩ tiếp, nhưng

trong lòng hoá tốc quyết định, phải trộm thuốc nhanh một chút, sau đó lẩn trốn ra ngoài, tránh cho hậu họa sau này.

Trời trong trắng sáng, trên núi Thương Mang yên tĩnh không một tiếng động.

Sau khi tất cả mọi người đều đã ngủ, nàng len lén chạy ra ngoài, nhón chân khẽ bước băng qua quảng trường. Nàng trước tiên ghé đến phòng ngủ của Kiên Qua thăm dò một chút, xác định bên trong tối đen như mực, không có ngọn đèn dầu nào còn sáng.

Thật tốt quá, xem ra tên kia đã ngủ rồi!

“Biết điều một chút ngủ đi nha, tốt nhất là yên giấc đến hừng sáng, ngàn vạn lần đừng tỉnh lại.” Nàng dùng thanh âm nhỏ nhất, cầu nguyện Kiền Qua có thể mộng đẹp trên giường.

Cầu nguyện xong, nàng lặng lẽ bước lui, dùng tốc độ bò của một con rùa cạn, mò mẫm đi tới những khu nhà phía trước, dọc đường đi không ngừng quay đầu lại, sợ Kiền Qua đột nhiên tỉnh lại, lao ra khỏi cánh cửa kia tới bắt nàng.

Những người ở nơi này, hầu hạ nàng cực kỳ cẩn thận, giữ trong tay thì sợ rớt, ngâm trong miệng thì sợ tan, nàng có câu hỏi gì, bọn họ nhất định là lập tức trả lời.

Chẳng qua là, khi nàng vừa nhắc tới kho thuốc ở phòng dược, mọi người tựa như uống phải thuốc câm, chỉ lắc đầu không ngừng, bắt chước cái vô trai ngâm miệng lại thật chặt, hỏi gì cũng không nói nửa câu.

Bối Bối tốn hết bao nhiêu là thời gian! Mới từ trong miệng một nha hoàn, moi ra đầu mối, biết được phòng dược nằm ở chỗ nào.

Nghe nói, nơi này là cấm địa của Kiền Qua, ngoại trừ hần ra, không có bất kỳ ai dám nhích tới gần. Bọn nha hoàn còn nói cho nàng biết, phàm là người chưa được phép, nếu tự mình tiến vào kho thuốc, đều sẽ gặp hình phạt đáng sợ.

Vấn đề là, hắc hắc, không có ai biết nàng tiến vào đây, thì làm sao có thể phạt nàng nha?

Bối Bối tính toán, chỉ cần trộm được thánh dược, liền bỏ ra tất cả ngân lượng trong người, thuê một người dẫn đường, mang nàng trở về Hồ Môn.

Dù cho là Kiền Qua ở chỗ này có quyền thế đi chăng nữa, nhưng mà có tiền là có thể sai ma khiến quỷ, nhìn thấy bạc, chắc chắn sẽ có người nguyện ý dẫn đường phải không?

Thân thể xinh xắn, đứng trước cửa phòng dược một lúc lâu, lấy đủ dũng khí, rồi mới vươn bàn tay nhỏ bé đang run rẩy, từ từ đẩy cửa gỗ ra.

Trên cửa không có khóa, chỉ dùng một tảng đá chặn lại, nàng chỉ đẩy một cái, cánh cửa liền không tiếng động mở ra.

Nghe nói, từ khi Kiền Qua làm thủ lĩnh, người Miêu đi đường không cần nhặt của rơi, đêm ngủ không cần đóng cửa! Bọn đạo chích đạo tặc, có thể coi là hoàn toàn mất tích ở chỗ này. Cũng nhờ nơi này trị an trật tự như vậy, nên phòng dược không cần khóa lại, nàng mới có thể thuận lợi tiến vào.

Ánh trăng từ cửa sổ rọi xuống, bên trong phòng dược một mảnh ánh sáng bàng bạc.

Trong không khí có phảng phất mùi hương thảo dược, nàng hít một hơi thật sâu. Mùi hương quen thuộc, khiến cho cảm xúc căng thẳng trong lòng nàng, bình tĩnh lại được một chút. Căn phòng ở kinh thành của nàng, cũng chất đầy thảo dược, nàng đối với loại mùi hương này đương nhiên là rất quen thuộc.

Trước mắt có vô số lọ thuốc lớn lớn nhỏ nhỏ đủ kiểu, nàng âm thầm tắc lưỡi hít hà, vươn bàn tay sờ qua lần lượt từng lọ thuốc, rồi bất chợt tiến tới một cái lọ, đưa mũi đến ngửi ngửi, muốn từ mùi vị mà phân biệt loại thuốc bên trong.

Thật là hồng bét a, nàng cứ nhiên đã quên hỏi xem thánh dược rốt cuộc là chứa ở trong cái lọ như thế nào, nơi này đầy thuốc, không phải là lọ thuốc thì cũng là hộp thuốc, nếu như cứ tìm như vậy, sợ rằng tốn hết nửa tháng cũng tìm không xong.

Bất quá nói trở lại, nhìn thái độ Kiền Qua luôn lãnh khốc như vậy, nàng cho dù có dám mở miệng hỏi, chỉ sợ hần cũng sẽ không nói cho nàng biết, ngược lại còn túm nàng xách đến trước mặt, dùng ánh

mắt lạnh băng nhất nhìn nàng chăm chăm, cho đến khi nàng hận không nuốt luôn đầu lưỡi vào dược.

Ánh trăng sáng ngời, Bối Bối bình tĩnh suy nghĩ, bắt đầu công việc tìm thuốc quan trọng.

Nàng mở mấy lọ thuốc ra trước, bàn tay nhỏ bé tham lam tiến vào, lấy ra một chút thảo dược, phán đoán xem bên trong là vật gì, rồi lục lọi thứ tự đặt thuốc của Kiền Qua.

Chừng mười cái lọ gần cửa, mở ra đều là đỉnh hương, đại tào, xuyên bối, thiên ma* vân vân các loại dược vật tầm thường. Đặt phía trên kệ gỗ, là nhân sâm, a giao* các loại dược vật tương đối quý trọng.

(*tên các loại thảo dược)

Trên các kệ gỗ sâu bên trong, thuốc, dược tất cả đều là những thứ nàng chưa từng nhìn thấy, chưa từng ngửi qua.

“Thiệt là, tên kia làm gì mà bày nhiều thuốc ở chỗ này như vậy?” Nàng vừa tìm, vẫn không quên oán trách, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã dính đầy tro bụi, xem ra chật vật cực kỳ.

Trong một góc phòng ánh trăng chiếu không tới, tối đen như mực, nàng mò mẫm sờ sờ, mơ hồ nghe thấy bên trong nhà vang lên một thanh âm nào đó. Thanh âm kia rất thấp rất thấp, nhưng cũng rất quý dị, làm cho thân nàng nổi da gà.

Nàng khiếp đảm dừng bước lại, trước hết trong lòng nhắm đếm từ một đến mười, mới khua lên dũng khí, quay đầu nhìn lại.

“Là ai?!” Nàng khê quát một tiếng, muốn bản thân thêm chút can đảm.

Không có ai trả lời! Bốn phía không nhìn thấy nửa bóng người nào, nhưng thanh âm lại không ngừng truyền đến.

Ách, xem ra không có ai sao? Như vậy, là cái “thứ” nào đó phát ra âm thanh?

Bối Bối liên tục hít sâu, khắc chế ý nghĩ muốn chạy trốn, kiên trì đi về phía trước.

Ở góc trong cùng kho thuốc phòng dược, có một cái bình thuốc cổ xưa.

Nàng đầu tiên là ngây ngốc một chút, sau đó mặt mày hớn hờ, giống như gặp lại thân nhân xa cách đã lâu, lập tức xông lên phía trước, dùng sức ôm lấy cái bình thuốc kia.

“Hắc hắc, bị ta tìm được rồi!” Bối Bối thấp giọng la hét, phải cắn quả đấm, mới không phát ra tiếng hoan hô.

Được giấu kín đáo như vậy, có thể nhìn ra Kiền Qua vô cùng coi trọng nó. Trực giác của nàng biết, chứa bên trong cái bình này, chính là thánh dược trong truyền thuyết.

Cái bình này đen tuyền, phía trên khắc hoa văn cổ xưa, lại còn rất nặng, cũng không biết là chứa dược thảo thần bí gì. Nàng dùng hết sức lực mới miễn cưỡng ôm cái bình xuống được.

Lúc đang ôm cái bình, thanh âm kia lại xuất hiện. Lần này, thanh âm rất gần, gần đến mức giống như là từ trong bình thuốc trong tay nàng phát ra.

“A!” Sự hãi trong nháy mắt chiến thắng lý trí, nàng thấp giọng kêu một tiếng, không chút nghĩ ngợi liền buông tay ra...

Loảng xoảng!

Thanh âm cái bình rơi xuống vỡ vụn cực kỳ chói tai trong đêm khuya.

“Ai da, hỏng bét rồi!” Nàng nhìn chăm chăm nước thuốc màu đen bắn đầy đất, cả người cũng ngây dại ra.

Ô ô, nếu để cho tam tỷ biết, tay chân nàng không gọn gàng như vậy, ngay cả đi ăn trộm cũng làm rớt bẻ đồ đạc, không phạt nàng đứng trung bình tấn nửa tháng mới là lạ.

Nhờ tiếng vỡ vụn vang lên, cả ngọn núi Thương Mang nổi lên xôn xao, mọi người đều bị đánh thức.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Có người hô lên.

“Có tiếng động, giống như là có cái gì bị vỡ.”

Giọng nói của Kiền Qua vang lên, bình tĩnh thản nhiên, không có nửa điểm buồn ngủ.

“Đi đến kho thuốc phòng dược xem một

chút.” Hần thản nhiên nói.

Nhóm người Miêu đồng thanh đáp lại, sau đó theo lệnh Cô Vương, tập hợp thành từng đội nhỏ, trong tay cầm gậy gỗ, kéo nhau đi đến phòng dược.

Bối Bối lập tức nhận ra tình huống bất lợi cho bản thân. Nàng móc khăn tay, khom lưng xuống, muốn thấm chút ít dược làm hàng mẫu, rồi liền chuồn mất.

Nhưng mà đầu ngón tay vừa mới đụng phải dược, chất lỏng đen nhánh đột nhiên giống như sống lại, hóa thành vô số con rắn nhỏ màu đen, giãy dụa giữa ánh trắng.

Hình ảnh đáng sợ quỷ dị, làm cho nàng phát ra tiếng thét chói tai, vội vã muốn bỏ chạy.

Nhưng mà những con rắn đen kia cảm nhận được nhiệt độ loài người, sù sù trượt tới, rồi rít tụ đến dưới chân nàng, sau đó liền xuyên qua đôi giày thêu nhỏ, chui vào trong cơ thể nàng.

“A, không được!” Bối Bối thét chói tai, giật nảy mình, mồ hôi đổ đầy người, căn bản không cần biết hành động trộm cướp lúc này có thể bị người ta phát hiện hay không.

Chỉ là trong thời gian một cái chớp mắt, toàn bộ những con rắn đen đã biến mất, trên mặt đất chỉ còn lại những mảnh vỡ.

Sắc mặt nàng trắng bệch, lập tức cởi đôi giày ra nhìn xuống.

Lòng bàn chân trắng lộ ra dưới ánh trắng, cũng không nhìn thấy bất kỳ vết thương nào, thậm chí không cảm thấy đau đớn. Nàng chỉ cảm thấy bộ ngực nặng nề, tất cả huyết đạo giống như là bị một sức mạnh nào đó che lại, khiến cho toàn thân vô lực.

Không xong, không xong! Thật không xong rồi!

Cho dù nàng không hiểu thảo dược của Miêu Cuồng, nàng cũng có thể biết loại dược này thực sự quá quý dị. Mà hiện tại, loại dược này toàn bộ chui vào trong thân thể nàng một giọt không thừa ra, có trời mới biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Bối Bối bắt buộc mình trấn tĩnh, nín thở ngưng thần định vận công, ngưng khí giải khai huyết đạo.

Ai ngờ, vừa vận nội công, huyết mạch như Hoàng Hà vỡ đê chạy tán loạn quanh người, cơn đau đớn càng thêm mãnh liệt, làm Bối Bối trong lòng rối bời, không thể tiếp tục ngưng tụ chân khí, chỉ có thể co người muốn không chế cơn đau đớn thấu xương này.

Đau!

Đau quá!

Phịch một tiếng, cửa gỗ bị đá văng ra, vô số ngọn đuốc chiếu sáng ngời cả phòng dược.

Tất cả những người Miêu mở to mắt, há to mồm, ngây ra nhìn Bối Bối lăn lộn trên mặt đất.

“A, là Tiên cô nương.” Có người kêu lên, không ngờ tới tên trộm nhỏ lúc nửa đêm, lại là vị khách được coi trọng nhất trên núi Thương Mang.

“Đau...” Nàng thở hổn hển, tầm mắt lơ mơ, toàn thân không ngừng run rẩy.

Cửu Cách chạy lên, đỡ lấy Bối Bối đang run rẩy không dứt.

“Tiên cô nương, người không sao chứ?”

“Đau...” Nàng không cách nào nói chuyện, chỉ có thể phun ra một chữ này.

Đau đớn càng lúc càng kịch liệt, giống như là muốn xé rách thân thể của nàng, đến cuối cùng ngay cả hô hấp cũng khó khăn. Nàng phát ra tiếng rên, giống như con thú nhỏ bị thương, cuộn tròn người lại.

Xong đời! Nàng có phải sẽ chết ở chỗ này hay không?

Một đôi tay cường kiện, bế nàng lên ôm trong lòng ngực.

Nhiệt độ nóng nóng, cùng với tiếng tim đập mạnh bên tai, mặc dù không có cách

nào làm giảm đau đớn, nhưng cũng làm cho nàng an tâm thêm một chút.

Bối Bối ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt tuấn tú không chút biểu tình của Kiên Qua.

“Cứu ta... Cứu ta...” Nàng khẽ rên, ôm chặt hán không buông, nước mắt thấm ướt lồng ngực rộng rãi của hắn.

Gương mặt tuấn tú nghiêm khắc, trong khoảnh khắc trở nên méo mó.

Sau đó, trước mắt nàng tối sầm, bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Mãn Càn Khôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Editor: Tiu Ú

Bối Bối còn chưa mở mắt, đôi môi đỏ mọng đã bật ra tiếng rên rỉ trước.

Ông trời à, đau quá!

Sự đau đớn như vạn tiễn xuyên tâm* lúc trước dường như không còn nữa, nhưng mà tứ chi của nàng vừa đau vừa nhức, giống như là bị một tảng đá lớn đè một đêm.

(*vạn mũi tên xuyên ngực)

Nàng mở mắt, phát ra tiếng rên rì nửa sống nửa chết, giống như một kẻ già nua, vừa run rẩy vừa chậm rãi bò dậy.

Cứ Cách ở bên ngoài phòng ngủ vừa nghe thấy có động tĩnh, vội vàng chạy vào, ép nàng nằm lại trên giường.

“Tiền cô nương, người đừng động đấy!” Cứ Cách la hét, cầm gối, đặt xuống phía sau lưng Bối Bối, làm cho nàng có thể nửa nằm nửa ngồi.

Bối Bối không tình nguyện phải nằm xuống, nhìn thấy Cứ Cách loay hoay như con quay, vừa mới bước ra phòng ngủ, lại thấy bụng chén thuốc vào.

“Người tới hôm qua giằng co suốt cả đêm, khẳng định là một muốn chết rồi! Trước tiên uống chén thuốc này đã.” Cứ Cách vừa nói vừa dâng chén thuốc lên miệng Bối Bối.

Nước thuốc đắng nghét vừa mới vào miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ đột nhiên nhăn lại, nhăn nhúm như thể cái bánh bao. Nàng mới uống được nửa bát, đã tuyên bố đầu hàng, vội vã đẩy chén thuốc ra.

Cứ Cách bụng một đĩa mai đường*, giúp nàng giảm bớt vị đắng trong miệng, cái miệng nhỏ cũng nhai nhóp nhép không còn nhăn rồi nữa.

(*mai đường: kẹo xí muội)

“Tiền cô nương, tới hôm qua người sao lại không lo ngủ cho thật tốt, nửa đêm canh ba, lại một mình mò mẫm tới kho thuốc làm gì?”

“Ủm, ta...” Cái đầu nhỏ cúi xuống, không dám đối mặt thực tế.

Cứ Cách cũng không phát giác, lại tự mình vừa nói. “Tối hôm qua, bộ dạng của người thật sự làm bọn ta sợ hãi, khi Cổ Vương ôm người trở về, sắc mặt cũng dọa người hiểm thấy!”

Đó vốn là bộ mặt thôi của hán tử nhỏ đến lớn mà!

Bối Bối len lén nói thầm trong lòng, cũng không có gan nói ra.

Nàng chẳng những ăn nhờ ở đậu, lại còn vong ân phụ nghĩa chạy đi trộm thuốc, cuối cùng bị người ta bắt tận tay. Mà tình cảnh bết bát mất thể diện không may bị tất cả nhìn thấy, nhưng Kiên Qua vẫn tiếp tục chứa chấp nàng, không có một cước đạp nàng xuống núi, coi như là tổ tiên nàng tích đức quá rồi!

Nhưng mà, xem thái độ của Cứ Cách như vậy, thật không biết Kiên Qua đã nói những gì với mọi người trên núi Thương Mang, bọn họ vẫn tôn sùng nàng là khách quý như cũ, không hề xem nàng như một kẻ trộm.

“Cổ Vương ở đây với người cả đêm, không cho người bên cạnh đụng đến người, tự mình đè ép tay chân của người, chỉ sợ người tự làm bản thân bị thương.” Cứ Cách hí hửng, mỉm cười với Bối Bối. Cứ Cách tuy chỉ là người ngoài cuộc, nhưng chuyện mà người trong cuộc còn mơ mơ màng màng, Cứ Cách cũng đã sớm nhìn thấu.

Trên giường, Bối Bối nheo mắt lại.

A, tìm được hung thủ rồi!

Nhất định là Kiên Qua đè ép nàng, nên tay chân nàng bây giờ mới đau nhức như vậy! Đáng giận a! Hán cường tráng như cây đại thụ, dám đè trên người nàng, chẳng lẽ sẽ không sợ đè nát nàng sao?

Trong đầu hiện lên cảnh Kiên Qua đè ép nàng, thân thể cao lớn treo trên người nàng. Bàn tay của hán, chế trụ cổ tay của nàng, thân thể hán, ra sức ấn trụ nàng...

Một luồng khí nóng, đột nhiên ập lên má,

khuôn mặt nhỏ của Bối Bối bỗng đỏ bừng.

Ách, có phải chén kia thuốc có vấn đề hay không vậy? Tại sao nàng đột nhiên cảm thấy thân thể có chút nóng lên?

“Tiền cô nương, người có khá hơn chút nào không? Cổ Vương căn dặn, cô nương người vừa tỉnh dậy, liền mời qua đại sảnh.” Cứ Cách nói, mang tới áo choàng của nàng, đứng chờ một bên.

“Hán muốn gặp ta?” Nàng cẩn trọng hoài nghi hỏi.

“Vâng, nói là có chuyện quan trọng, phải

nói chuyện với người một chút.”

Bối Bối gãi gãi đầu nhỏ, rất muốn chạy trốn, rồi lại đau khổ hiểu rằng, nàng căn bản không có chỗ nào có thể trốn được.

Kiên Qua muốn nói với nàng chuyện gì đây? Hắn có khi nào sẽ ném nàng vào trong lao không? Ừm, không đúng, hắn nếu như muốn trừng phạt nàng, cũng sẽ không ôm nàng trở về phòng Hán tộc, chứ đừng nói chỉ là hao tâm tổn sức bảo vệ nàng suốt cả đêm.

Mang tâm trạng thấp thỏm bất an, nàng mặc áo choàng, chậm rãi đi tới phòng hắn.

* * *

Thanh âm trầm thấp từ đằng sau cửa thỉnh thoảng truyền ra.

Bối Bối đi tới trước phòng, hai tay vịn khung cửa, lặng lẽ lộ ra một cái đầu nhỏ, quan sát tình cảnh bên trong.

Tiếng thảo luận bên trong phòng dừng lại, sau đó, thanh âm trầm thấp lại vang lên.

“Vào đi.” Kiên Qua gọi, đã sớm nhìn thấy nàng lén lút trước cửa.

Bối Bối cắn môi, biết không thể tránh được, đành phải chờ dài một hơi, đi vào bên trong phòng khách.

“Tiền cô nương, thân thể người đã khỏe chưa?” Một vị quân sự đứng ở vị trí đầu

tiên, bước một bước dài về phía nàng, cung kính hỏi thăm.

“Ta không sao.”

Vừa mới nói xong, lại có người khác vây

tới, bận rộn thăm hỏi quan tâm.

“Thân thể có còn đau không?”

“Tôi hôm qua người thật là làm nhiều người sợ hãi nha.”

“Đúng vậy nha, người chịu khổ rồi!”

Bên này đang hào hứng nói, một thanh âm lạnh như băng đột nhiên vang lên, lập tức làm đông cứng mọi người đang tràn đầy quan tâm.

“Đi ra ngoài.”

Không ai dám thốt ra một tiếng nào nữa, tất cả đều bối dầu lên lòng bàn chân lập tức lao ra khỏi cửa lớn, thậm chí không dám quay đầu lại hay liếc mắt nhìn, chỉ còn lại Bối Bối vừa mệt mỏi lại trải qua một trận oanh tạc, còn đang ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ.

Nàng cũng rất muốn chạy trốn theo, nhưng trực giác của nàng biết, nàng nếu như dám có can đảm bước một bước nhỏ về phía cửa, Kiên Qua nhất định sẽ lập tức xông tới.

Sau khi liên tục hít sâu mấy lần, nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, dùng cảm nghênh đón gương mặt tuấn tú nghiêm khắc kia.

“Cứ Cách nói, người có chuyện tìm ta.”

Kiên Qua đầu tiên là lạnh lùng xem xét nàng một lúc lâu, sau đó mới không chút biểu tình mở miệng.

“Ta đã cảnh cáo nàng, không cho đến gần phòng được.”

“Ách...”

“Ta cũng đã nói, bình thuốc kia ngoại trừ ta ra, người bên cạnh không đụng vào được.”

“Oa, bây giờ ta biết rồi mà.” Đầu nhỏ cúi đến sắp đụng ngực, dùng thanh lượng nhỏ nhất trả lời.

Ô ô, đừng mắng nữa nha, trong lòng nàng cũng rất hối hận mà!

Nhớ tới tình cảnh quý dị đêm qua, Bối Bối rung mình một cái, chỉ cảm thấy lòng bàn chân ngứa ngứa, giống như là những con rắn đen kia vừa chạy tới chạy lui trong đó.

Con người trong veo đảo đảo, trong lúc vô tình nhìn thấy trên cổ tay Kiên Qua, có một vòng vết thương xanh xanh tím tím, xem ra giống như là vừa bị động vật nào đó cắn. Nhìn vết thương kia, vừa sưng vừa tím, khẳng định là đau cực kỳ.

Quái lạ, thân thủ của hắn mạnh mẽ, bất kỳ mãnh thú nào cũng không phải là đối thủ của hắn, làm gì có loại động vật nào, có khả năng như vậy, có thể cắn được hắn?

Nàng ngó chừng cái vết cắn kia, trong đầu lại đột nhiên nhớ tới, Cứ Cách lúc này đã nói, đêm hôm qua, lúc nàng đau đớn vô cùng, Kiền Qua tự mình ấn giữ nàng, chỉ sợ nàng tự thương tổn bản thân.

A, chẳng lẽ, cái vết cắn kia...

Bối Bối vừa rối loạn, vừa có cảm giác một dòng nước ảm lạnh lẽo chảy trong lòng.

Ý thức được tầm mắt Kiền Qua vừa quét tới, nàng vội vàng hắng hắng cổ họng, len lén ra lệnh cho bản thân không thể luống cuống nữa.

“Ách, đúng rồi, bên trong cái bình kia, rốt cuộc là chứa vật gì vậy?” Nàng cố ý nói sang chuyện khác, ngo ngoáy đôi gò má nhỏ một chút, chỉ sợ là đã có thứ quái dị gì trượt vào.

“Cổ.”

“A?”

“Trong đó chứa Thất Nhật Cổ*.”

(*cổ bảy ngày)

A! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bối Bối trong nháy mắt chuyển thành trắng bệch.

Đáng chết! Đại tỷ nhất định là đã quên nhắc nhở nàng, ngoại trừ sở trường dùng thuốc, người Miêu còn có sở trường dùng cổ.

“Người là đang nói, cái thứ chui vào trong thân thể ta, là cổ độc?” Nàng khô giọng hỏi, thanh âm cũng bắt đầu run run, thân thể lại càng run rẩy không ngừng.

Từ nhỏ đã đọc qua bao nhiêu là sách thuốc, nàng dĩ nhiên biết cái gì gọi là cổ độc.

Trên sách có ghi lại, Miêu Cương là khu vực nhiều cổ. Mồng năm tháng năm hàng năm là ngày mặt trời cực thịnh nhất, lấy trăm loại độc trùng thả vào bên trong đàn luyện cổ, để cho độc trùng tự giết nhau, cái cuối cùng còn lại, chính là cổ.

(*Mồng 5 tháng năm chính là tết đoàn ngộ, ngày trừ sâu bọ)

Những ý nghĩ rối loạn không ngừng hiện lên trong đầu nàng, trên sách còn ghi, những người trúng độc luôn là gặp phải những căn bệnh quái lạ đáng sợ, cuối cùng chết thảm dưới những phương thức ly kỳ cổ quái nhất...

Oa, nàng không muốn đâu!

“Tại sao những người Miêu đều nói đó là thánh dược?” Nàng sắp phát khóc rồi.

“Tam sao thất bản, đương nhiên sẽ có lời truyền bậy.” Kiền Qua giọng điệu bình thản, tựa như đang thảo luận về thời tiết.

“Những người đó rõ ràng đã nói, loại thuốc kia có thể làm người ta bách độc bất xâm.” Nàng căm giận bắt bình chất vấn, vừa tức vừa sợ, trong lòng quả thực không còn chủ ý nào.

“Người đều đã chết hết, dĩ nhiên bách độc bất xâm”

Ô ô, xong đời, nàng đã bị lòng hiếu kỳ của bản thân hại chết!

“Nhưng mà ta hiện tại cũng không có chuyện gì mà!” Bối Bối vội vàng nói, từ trên ghế nhảy dựng lên, đứng tại chỗ nhảy nhẩy, muốn chứng minh bản thân rất khỏe mạnh, thuận tiện muốn cũng thử xem có thể nhảy cho vắng độc trùng trong cơ thể ra hay không.

“Bây giờ thì không có chuyện gì, nhưng mà bảy ngày sau...” Kiền Qua chỉ nói ra một nửa.

Trái tim Bối Bối cũng bị treo lên giữa không trung. “Bảy ngày sau sẽ như thế nào? Người mau nói cho hết!”

“Loại cổ này, lúc đầu sẽ đau khoảng một canh giờ, cứ cách sáu canh giờ sau lại phát tác. Cứ như vậy, thời gian đau đớn càng tăng, đến ngày thứ bảy, người trúng độc sẽ đau đớn chết tươi.” Hần chậm rãi nói, đáp ứng yêu cầu của nàng, cực kỳ cẩn thận nói rõ tình huống.

Trong truyền thuyết, người chết kiểu này, hồn phách đều tiêu tán, thậm chí không thể luân hồi chuyển kiếp.

Mọi người đối với loại cổ này tràn đầy sợ hãi, đối với Kiền Qua lại càng vừa kính vừa sợ, ngậm tôn xưng hần là Tiêu Hồn Cổ Vương, chọc tới hần chỉ sợ chẳng những đau đớn mà chết tươi, ngay cả linh hồn cũng tiêu tán mất.

Đôi mắt cả Miêu Cương, cũng chỉ có mỗi mình Bối Bối không biết sống chết, còn dám xông vào bên trong phòng dược.

Khó trách phòng dược không cần khóa lại, bất kỳ người nào có đầu óc một chút,

đều biết nên tránh thật xa chỗ này, làm gì có ai dám xông vào làm loạn?

Bối Bối muốn té xỉu!

Ngay trong lúc cấp bách, trong đầu nàng đột nhiên có linh quang lóe lên, nảy ra một biện pháp.

“Đúng rồi, cổ này là của người, người nhất định biết phương pháp giải cổ.” Nàng ngẩng đầu, vội vàng hỏi, cố gắng níu kéo hy vọng cuối cùng.

“Cổ độc trong người nàng. Không thể giải.” Kiền Qua lạnh lùng trả lời, trông mắt đen sâu thăm u ám.

“Ta không cần biết có giải được hay không, tốn bao nhiêu tiền cũng được, người lập tức giúp ta giải đi!” Nàng hét lên, từ trong túi áo lôi ra mấy thỏi bạc, dùng sức đập vào hán.

Hán chẳng thèm ngó tới, trực tiếp đẩy ngân lượng ra, nâng ly trà miệng, ung dung uống trà đắng.

“Cổ đó là dùng máu ta nuôi, chỉ có ta có thể giải, phương thức giải cũng khác với những loại cổ trước giờ.”

Bối Bối xông lên phía trước, hai tay níu lấy áo bào hán, dùng sức lay động nam nhân đáng ghét này. Nếu không phải cái mạng nhỏ còn nằm trong tay hán, nàng thật muốn dùng sức đập hán mấy đập.

“Phương pháp gì cũng được, mau ra tay đi!” Nàng gầm hét.

Hán nhìn nàng, một hồi lâu sau mới tuyên bố.

“Nàng phải cùng ta hợp hoan.”

(*hợp hoan: nam nữ giao hoan...)

A?!

“Hợp...hoan?” Nàng mở to mắt, bàn tay nhỏ bé cứng đờ, đã quên ý nghĩ muốn đập hán.

Kiền Qua gật đầu.

“Ách, ý của người là, ách, có thể giải thích rõ ràng một chút được không?” Có thể hai chữ đó, trong lời nói của tên man tử này, là ám chỉ ý tứ nào khác hay không?

Nàng khuôn mặt mong đợi nhìn hán, kỳ vọng từ trong đôi môi mỏng, sẽ phun ra một ý khác.

“Cùng ta ngủ.” Lời của hán phá vỡ mong đợi của nàng.

“Ách... Chỉ là ngủ sao?” Nàng vẫn còn chưa từ bỏ ý định.

Kiền Qua nhìn nàng, khẽ nhếch khóe miệng.

“Tất cả đều làm hết.”

Đều, đều làm hết?!

Vì giải trừ cổ độc, nàng phải cùng Kiền Qua... Ách...

Khuôn mặt non nớt, bởi vì đề nghị kinh thế hãi tục này, nhanh chóng chuyển thành đỏ bừng, nhưng mà nghĩ tới kia con đau đớn thấu xương kia, nàng không chần chờ, lập tức đã quyết định.

“Được, ta đồng ý, vậy người tới đi! Chúng ta tốc chiến tốc thắng!” Nàng cởi áo choàng xuống, thân thể xinh xắn nhảy tới ngay vương mà hán đang ngồi, tay chân mở ra như một loại té phẩm, quyết tâm bằng bất cứ giá nào.

Được rồi! Cứ coi như là bị chó cắn đi. Dù sao đời này nàng cũng không có ý định lập gia đình, giao sự trong sạch cho man tử này, nói không chừng còn có thể bớt đi một chút phiền toái. Chờ sau khi Kiền Qua giải xong cổ độc, nàng sẽ phải lập tức chuồn đi, lập tức trở lại kinh thành, đời này cũng không gặp lại nam nhân lãnh khốc này nữa, phải hoàn toàn quên đi chuyện mất thể diện này!

Nàng nhắm mắt lại, chuẩn bị “anh dừng hy sinh”, nhưng Kiền Qua chỉ liếc nàng một cái, cũng không hề động đậy.

“Không chỉ là tối nay.” Hán lại mở miệng.

A?

“Vậy phải bao lâu?” Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ, neho mắt lại.

Cặp mắt đen nhìn thẳng nàng, ánh lên sự bình tĩnh.

“Bảy ngày một lần, trong vòng ba năm.”

“Ba năm!” Nàng từ trên tấm da thú nhảy

dựng lên, cái đầu nhỏ lắc như thể cái trống bát lằng cồ*.

(*bát lằng cồ: cái trống lắc mà con nít

hay chơi)

“Không được không được.” Nói gì cũng không được! Nếu thường xuyên cùng hấn như vậy... Ách, nàng chẳng phải là trở thành... tình nhân của hấn sao?

Hai chữ này, làm cho mặt nàng đỏ bừng, trái tim mắc cỡ nhảy thình thịch.

Hấn không hề cưỡng cầu, chẳng qua là nhún vai, đứng dậy đi ra ngoài, nhàn nhạt bỏ lại một câu nói.

“Nàng có thể từ từ suy nghĩ.”

Suy nghĩ? Chuyện này có cái gì cần suy nghĩ? Thân thể trong sạch của nàng, vì giải cổ độc, cho hấn chiếm tiện nghi đã là hoang đường lắm rồi. Bết bát hơn chính là, để loại bỏ hấn đau đớn, bọn họ nhất định phải cứ mỗi bảy ngày sẽ...

A, không được không được! Nàng thà rằng đau chết, cũng sẽ không đáp ứng chuyện này.

* * *

Hai canh giờ sau, thời gian vừa đến, cổ độc một lần nữa phát tác.

“A!”

Tiếng thét chói tai truyền khắp núi Thương Mang, khiến cho mọi người đều hơi cứng người lại.

Thanh âm kia càng lúc càng thống khổ, còn kèm theo thanh âm vỡ vụn của đồ vật bị ném ra ngoài. Sau đó không lâu, đã nhìn thấy Bối Bối từ trong phòng Hấn tộc lao ra, lao đảo băng qua quảng trường, đá văng cửa lớn phòng Cổ Vương.

“Kiền Qua!” Nàng thét chói tai, đã đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng.

Thân hình cao lớn chậm rãi đứng lên, cặp mắt đen liếc về phía nàng.

“Tùy ngươi muốn vài năm cũng được, nhanh lên một chút, giúp ta... Giúp ta...” Bối Bối nhào vào trong lồng ngực của hấn, chủ động cời xiêm y của hấn.

Cổ độc quá mức lợi hại, nàng đau đến độ khó có thể chịu được nữa, quyết tâm cao ngất trời lúc trước, đã sớm bị ném ra đến ngoài chín tầng mây rồi.

Đau, nàng đau quá! Hấn tại sao còn chưa chịu cứu nàng?

Bối Bối níu lấy cổ hấn, đôi môi đỏ mọng dăng lên, vụng về hôn lên mặt hấn, cổ hấn, lồng ngực hấn...

“Nàng quyết định?” Thanh âm trầm thấp

từ trên đỉnh đầu truyền xuống.

Nàng gật đầu lung tung, bàn tay nhỏ không còn nhàn rồi, không ngừng sờ loạn trên người hấn, chỉ cầu hấn sớm từ

bi một chút, giúp nàng giải trừ đau đớn.

Trong cặp mắt đen sâu thăm u tối, lóe lên một tia sáng. Kiền Qua ôm lấy nàng, đi vào bên trong phòng, cước bộ của hấn rất nhanh, động tác ôm lấy nàng vừa trầm ổn lại vừa có ôn nhu súc tích.

Bên phòng trong thiết kế đơn giản, góc phòng có một cái giường đá lớn, bên trên lót một lớp đệm da thú thật dày.

Trong lúc mộng lung, Bối Bối đầu óc trống rỗng, chỉ cảm thấy bản thân bị ôm lên giường, còn đôi môi và bàn tay nóng như lửa của Kiền Qua, bắt đầu chu du trên người nàng.

Nàng thật rất đau, nhưng mà hấn mang đến cảm giác kỳ diệu, từng chút từng chút đuổi con đau đớn kia đi. Nàng cắn môi, trên trán lấm tấm giọt mồ hôi

nhỏ, cái đầu nhỏ bắt đầu lắc trái lắc phải trên tấm da thú.

Xiêm y chẳng biết từ lúc nào đều đã bị ném xuống dưới đất, thân thể Kiền Qua rất nóng rất nóng, nặng nề đè trên người nàng.

“Chịu đựng một chút.” Thanh âm trầm thấp của hắn, tựa vào bên tai nàng, kèm theo tiếng thở dốc như thiêu đốt.

Nàng cắn bản không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, chỉ có thể buộc chặt hai cánh tay, càng ôm hắn chặt hơn. Mơ hồ cảm giác được hai tay của hắn, tách đôi chân trần của nàng ra, rồi sau đó một vật cực nóng cứng rắn nào đó, chậm rãi tiến vào bên trong nàng...

So với cổ độc đang tàn sát bừa bãi toàn thân, đau đớn mà Kiền Qua mang lại cho nàng, thậm chí có thể nói là ngọt ngào.

“Theo ta.” Hắn nói nhỏ, ôm chặt thiếu nữ trong lồng ngực, bắt đầu nhịp điệu có quy luật từ xưa, từng giọt mồ hôi nóng rơi trên da thịt mềm mại của nàng.

Dần dần, tiếng rên của Bối Bối trở nên uyển chuyển mượt mà, không còn là bởi

vì đau đớn, mà là vì dư âm hoan ái vô tận hắn đem đến cho nàng.

Bên trong căn nhà lớn, có tiếng nam nhân thở dốc, cùng với tiếng nữ nhân rên nhẹ, thật lâu không ngừng.

* * *

Mấy ngày sau, kỳ trân dị bảo đủ loại đủ kiểu đáng, từ trăm tộc của Miêu Cương lục tục vận chuyển đến núi Thương Mang.

Hôn sự của Cổ Vương, cũng là hỷ sự lớn của Miêu Cương, các tộc trưởng của trăm tộc treo non lộc suối đến đây chúc mừng, cũng tò mò muốn nhìn một chút xem Cổ Vương lãnh khốc cuối cùng là cưới một nữ tử như thế nào.

Tình cảnh chiều cảo thiên hạ này, lại làm cho Bối Bối sắc mặt cực kỳ khó coi.

Đáng ghét, rõ ràng là chuyện rất mất mặt mà, tại sao phải để cho mọi người đều biết hết vậy?

Đúng vậy, những người này toàn bộ đều đã biết, nàng là bởi vì đại đột trúng phải cổ độc, mới bò lên giường hắn, khẩn cầu hắn muốn nàng.

Thật ra thì Bối Bối cũng không phải là không nghĩ tới việc nói chuyện rõ ràng với Kiền Qua, nói rõ không cho hắn lộ chuyện ra ngoài. Nhưng mà ngày đó nàng băng qua quảng trường, xông vào trong phòng hắn, mọi người trên núi Thương Mang, toàn bộ đều có thể làm nhân chứng.

Nghe nói, hôm đó nàng còn chưa bước ra khỏi cửa phòng Kiền Qua, thì tin hôn sự của Cổ Vương cũng đã truyền khắp mấy bộ tộc lân cận.

Nàng nhìn thấy khách khứa nối đuôi nhau mà tới không dứt, trong lòng chính là không thoải mái, không nhận được tiến tới bên cạnh Kiền Qua đặt câu hỏi.

“Tại sao bọn họ lại khăng định ta nhất định sẽ gả cho người vậy?” Nàng chạy đến đại sảnh chất vấn hắn, tầm mắt lại lạc lên trên lồng ngực rộng rãi, không dám nhìn tới ánh mắt của hắn.

Mặc dù hai người đã từng có tiếp xúc da

thịt, nhưng mà nàng vẫn là không có thói quen đối mặt với hắn. Nhất là ở ban ngày như thế này, nhìn lên ánh mắt hắn, nàng sẽ lại nhớ tới cảnh thân mật ban đêm...

Nghĩ đi nghĩ lại, gương mặt tròn trĩnh lại

biến thành trái táo đỏ.

Kiền Qua nhìn nàng, mặt không chút biểu tình.

“Trừ phi nàng muốn chết, nếu không nàng sẽ phải gả cho ta.”

Hừ, câu trả lời này thật quá ghê tởm!

“Nhưng mà, ta chỉ nói là cho... Ách, để giúp ta ngừng đau, chứ không có đáp ứng phải gả cho người...” Nàng một mặt vừa nói, một mặt đỏ hồng, càng cúi càng thấp.

“Ta nguyện ý cưới nàng là được.” Hắn nói đơn giản, không để ý tới nàng.

(Tiu Ú: *mắt hình trái tim si mê nhìn ca*)

Bối Bối một bụng tức giận, cong đôi môi đỏ mọng trở về phòng mình. Trên đường trở về phòng, không ngừng có người tiến lên nói vài câu chúc mừng với nàng, hoặc là dâng lên lễ vật trân quý.

Đến khi trở lại phòng Hán tộc, tình hình lại càng ngoài tầm kiểm soát, lễ vật mà các tộc chuyển tới, đã sớm chất thành đống trong đình viện, nàng ngay cả việc muốn tìm một chỗ đứng cũng rất khó khăn.

Bối Bối khó khăn gạt mớ lễ vật sang một bên, chận vật đi vào phòng ngủ. Vừa mới bước vào phòng ngủ, hai mắt nàng không nhìn được sáng lên.

Trên giường đặt một cái váy cưới Miêu tộc hoa mỹ tinh xảo, trên băng váy hoa kia, thêu hoa văn tinh tế phi phàm, quả thực là xảo đoạt thiên công*. Ngoại trừ váy cưới, còn có mũ ngân quan đội đầu, cùng với một số lượng lớn đồ trang sức đeo tay bằng bạc trắng.

(*xảo đoạt thiên công: khéo hơn cả trời)

Nàng ngồi ở mép giường, ôm mũ ngân quan, trái tim lại bắt đầu rối loạn.

Chuyện đã lớn như vậy, nàng xem ra là không tránh khỏi. Chẳng qua là, nàng thật sự muốn gả cho Kiền Qua sao?

Bị trói ở bên cạnh hán ba năm là một chuyện, trở thành thê tử của hán, lại là một chuyện khác! Nàng thật sự muốn ở lại chỗ này, cùng hán làm vợ chồng cả đời sao? Mà cũng nói, tin tức nàng lập gia đình nếu như truyền đến kinh thành, nhất định sẽ gây ra sóng to gió lớn.

Ách, cũng không đúng, nếu như đại tỷ biết nàng gả cho Cổ Vương, khẳng định sẽ cao hứng cực kỳ, nói không chừng liền ôm bàn tính, bắt đầu tính toán xem phải dựa vào mối quan hệ này mà giúp Tiên gia có được bao nhiêu lợi ích như thế nào.

Nghĩ tới như vậy, Bối Bối nặng nề thở dài một hơi.

Nàng bối rối cực kỳ, cảm thấy không tình nguyện, rồi lại nghĩ không ra bất kỳ lý do nào để cự tuyệt.

Cử Cách cầm lễ vật đầy tay. Từ bên ngoài đi vào, khuôn mặt đầy nụ cười.

“Hán phi, người nhìn những thứ xiêm y cùng ngân sức này, có hài lòng không?” Nàng cao hứng phấn chấn vừa nói, vừa cầm lấy mũ ngân quan, vui vẻ giúp Bối Bối đội lên.

A, tân nương mà Cổ Vương chọn, quả là cực kỳ xinh đẹp nha! Không ít tộc trưởng lên núi Thương Mang, nhìn thấy đương kim Hán phi, toàn bộ đều hoa mắt choáng váng, tất cả đều âm thầm thề, phải đi Hồ Môn, xem xem có thể gặp thêm một mỹ nữ Hán tộc nào nữa hay không.

Chẳng qua là, tâm tình vui sướng của mọi người, tựa hồ không hề lây sang tân nương.

“Những bộ váy cưới này, từ khi nào thì bắt đầu thêu?” Bàn tay Bối Bối lướt qua những hoa văn thêu thùa trên váy cưới, âm thầm nghĩ ngợi, thêu hoa tinh xảo như vậy, tuyệt đối là tốn không ít thời gian.

“Dạ, những cô nương trong tộc cùng nhau thêu, tốn khoảng nửa tháng.” Cử Cách trả lời.

Nửa tháng? Đó chính là lúc nàng vừa lên núi Thương Mang mà, mọi người đã bắt đầu âm thầm chuẩn bị hôn lễ rồi sao?

Mây liễu cong cong chau lên không vui.

“Các người đã xác định, ta nhất định sẽ gả cho hán sao?” Quái lạ, hôn nhân đại sự của bản thân nàng, tại sao người bên

cạnh nàng đều biết trước?

Cử Cách cười cười thần bí, đi ra cửa thăm dò một chút, sau khi xác định Cổ Vương vẫn còn ở đại sảnh, tạm thời không cách nào rời khỏi nơi đó, mới huych huych chạy về trước mặt Bối Bối, nhỏ giọng nói: “Từ khi Cổ Vương đưa tới vòng tay bạc kia, chúng ta liền có thể chắc chắn.”

Bối Bối chớp mắt.

“Vòng tay bạc kia, là của phụ thân Cổ Vương mua về từ tay một thợ kim hoàn khéo léo của Ba Tư, tặng cho mẫu thân Cổ Vương, thành một đôi vòng tay nam nữ. Một cái ở trong phòng Cổ Vương, cái còn lại hiện tại đang ở trên tay người.” Cử Cách vừa nói, vừa cầm ngân sức, bận rộn chuẩn bị trang phục tân nương.

Bối Bối ngồi ở mép giường, ngơ ngác tùy ý Cử Cách định đoạt. Bàn tay nhỏ của nàng, lần đến trên vòng tay bạc, nắm thật chặt không buông.

Hán cho nàng ở trong phòng của mẫu thân hán, lại đưa vòng tay bạc của mẫu thân cho nàng, còn dặn dò nàng nhất định phải đeo lên, tất cả mọi người đều biết ý đồ của hán, cũng chỉ có nàng ngu ngốc, còn chẳng hay biết gì...

Người Miêu mang nữ nhân về nhà, không phải là để làm khách.

Kiền Qua nói những lời này, cũng đã ẩn dấu một ẩn ý khác.

Không biết tại sao, sau khi biết được bí mật này, trong lòng nàng có chút bối rối,

có chút tức giận, có chút không cam lòng, nhưng cũng trộn lẫn chút nhuận nhuận ngọt ngào ầm ập.

Trên quảng trường tiếng chiêng trống khua vang trời, các vị khách bàn cãi với nhau, Kiền Qua từ bên ngoài sai bước vào phòng ngủ của nàng.

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy hắn, trong lòng lại kích động. Từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, đã luôn có một dòng nước ấm chảy trong lòng nàng.

Thì ra là, hắn đã sớm quyết định chủ ý muốn kết hôn với nàng.

Không biết tại sao, chuyện này làm cho nàng thật là cao hứng, thật là cao hứng...

Kiền Qua nhìn nàng, cặp mắt đen lóe lên.

“Tới đây.” Hắn bá đạo nói, thanh âm vẫn lạnh nhạt như cũ.

Lần này, nàng không hề nhàm lẫn, nhìn thấy ngọn lửa trong mắt hắn.

“Đi đâu?” Bối Bối cong môi, cười yếu ớt với hắn, bao nhiêu ảo não lúc trước, hiện tại tất cả đều bị quét sạch.

Kiền Qua nhú chân mày một cái.

“Tới đây.” Hắn không trả lời, ngược lại ra lệnh lần nữa.

Nàng thăm thẳm thở dài một hơi, giờ hai

tay đầu hàng với tính tình bá đạo của hắn.

“Được rồi được rồi, đừng thúc dục.” Bối Bối ngoài miệng oán trách, nhưng vẫn biết điều vron bàn tay nhỏ, đặt vào lòng bàn tay rộng rãi của hắn.

Kiền Qua nắm lấy tay nàng, bước ra ngoài, trên đôi môi đỏ mọng của nàng, lặng lẽ lan ra một nụ cười.

Ừm, có lẽ, gả cho hắn, cũng là một chuyện không tệ đâu!

Bạn đang đọc truyện *Xuân Mãn Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Editor: Tiu Ú

Đại tiệc kết thúc, khách khứa rời đi, núi Thương Mang khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

Các nam nhân lên núi săn thú, còn các nữ nhân lo nhuộm vải thêu thùa, chiếu theo chỉ thị của Kiền Qua, nhuộm vải dệt

thủ công thành màu xanh, hoặc là lại gia công, tạo thành tấm vải đỏ thẫm sắc đen.

Một ngày, sau buổi trưa nóng bức, nàng nóng đến khó chịu, muốn tắm rửa, rồi lại không muốn ngâm mình trong hồ tắm, đi ra khỏi phòng đến phía sau núi tìm một con suối có thể tắm rửa được.

Trên núi Miêu rất nhiều con suối nhỏ, nàng không tốn bao nhiêu thời gian đã phát hiện ra một khe suối xanh lục ở mặt sau núi.

“Oa, thật tốt quá.” Bối Bối lẩm bẩm tự nói, nhìn chung quanh một chút, sau khi xác định bốn bề vắng lặng, mới dám còi y phục đã ướt đầm mồ hôi.

Nàng trước hết dùng chân chấm chấm vào dòng suối, sau đó hít sâu một hơi, bồm một tiếng, nhảy vào bên trong con suối.

Khí trời rất nóng, nhưng nước suối lạnh như băng, nàng lạnh đến mức hàm răng run lên, lặn vào trong nước, ra sức bơi lội để cho thân thể sớm thích ứng với nhiệt độ nước.

Bơi trong chốc lát, nàng mệt mỏi nhắm hai mắt lại, phiêu phiêu trên mặt nước, chỉ cảm thấy thật thoải mái.

Vĩnh viễn ở tại nơi này, tựa hồ cũng là một chuyện không tệ! Mặc dù không xa hoa như kinh thành, nhưng thích ý vô hạn, quan trọng hơn nữa, nơi này còn có Kiền Qua...

Đang suy nghĩ tới hắn, bỗng dưng có thứ gì đó lướt qua lòng bàn chân của nàng.

“A!”

Không thể nào! Trong tuổi này cũng có cỏ sao?

Bối Bối hét lên một tiếng, hai chân vội vàng đá đạp lung tung, mắt đi thẳng bằng, thân thể mềm mại ọc ọc ọc chìm vào bên trong con suối. Lòng suối thật sâu, nàng đạp không tới đáy, cộng thêm nhất thời sặc nước, khó chịu cực kỳ.

“Ừm, ọc ọc... Ừm... Khụ khụ...” Nàng giãy dụa muốn bò lên bờ, nhưng cánh tay duỗi ra vẫn không đủ với tới bờ.

Đột nhiên trong lúc này, một thân thể cao to cường tráng, từ trong nước ngoi lên, cánh tay cường kiện ôm sát hông nàng, kéo nàng vào lồng ngực nóng ấm

Kiên Qua!

“Khụ! Khụ khụ! Chàng...” Nàng ho khan, dựa đầu lên bả vai hần thở dốc.

Còn chưa kịp điều hòa hơi thở, đôi môi Kiên Qua đã bao trùm lên, che đôi môi đỏ mọng của nàng lại, đầu lưỡi linh hoạt,

bá đạo chui trong miệng vào nàng, hưởng dụng hết môi lưỡi non mềm

Bối Bối kinh hô, nhưng không bao lâu, toàn bộ đều hóa thành tiếng than nhẹ mềm mại trong miệng hần. Chốc lát sau, khi nụ hôn nóng bỏng kết thúc, nàng đã mềm nhũn ngồi phịch ở trong lòng hần, hoàn toàn không cách nào nhúc nhích.

Qua một lúc lâu, nàng mới tìm được thanh âm của mình về.

“Chàng không phải là đang bận sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi.

Thống trị trăm tộc, cũng không phải là chuyện đơn giản, thân là Cổ Vương, hần có quyền thế khó ai sánh bằng, nhưng tương đối cũng phải tốn rất nhiều thời gian để xử lý bao nhiêu sự vụ của người Miêu.

“Xong rồi.” Kiên Qua trả lời đơn giản, ôm nàng lên bờ.

Nàng ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện hần cũng đang trần truồng, y phục sớm đã bị ném lên phơi nắng trên bờ.

Ách, nhưng nàng là tới đây tắm nha, bất quá lúc này nhìn ánh mắt của hần, tựa hồ là đang tính toán muốn làm những chuyện khác...

“Chàng tại sao lại hôn ta? Bấy ngày vẫn còn chưa tới mà!” Bối Bối đỏ mặt, muốn dời tầm mắt đi chỗ khác, nhưng rồi ánh mắt lại không thể rời khỏi thân thể ngăm đen cao lớn của hần.

“Nơi này có chướng khí.” Thân sắc hần bình tĩnh tuyên bố.

Chướng khí?

Nàng nhú đầu lông mày, cái đầu nhỏ chuyển động, nhìn trái nhìn phải. “Ta không có phát hiện ra bất kỳ chỗ nào không đúng.”

“Nếu hít vào lâu, nàng sẽ té xỉu.”

“A, có thật không?” Nàng có chút bối rối, đưa tay bịt miệng bịt mũi, hai tròng mắt chớp chớp.

Nàng sẽ không gặp xui xẻo như thế chứ, vừa mới trúng cổ độc, lại đụng phải chướng khí. Ô ô, lần này làm sao đây?

Nàng có phải chịu đau đớn như lần

trước hay không đây? Kiên Qua cúi đầu, mái tóc uon ước lạc đến trên má phẩn của nàng, da nàng bị đâm có chút ngứa.

“Ồ chung một chỗ với ta, sẽ không có việc gì.” Hần nhẹ nhàng nói, ánh mắt nóng rực.

Bối Bối lại chớp mắt, chằm chằm nhìn hần, nhận thấy hần càng dựa càng gần, đôi môi mọng nóng rực, lại tiến tới môi nàng, nhẹ nhàng gặm cắn, mang đến cảm giác kỳ diệu.

Ừm, đây chính là “biện pháp” của hần sao?

Nàng e lệ vươn cánh tay, lặng lẽ nhốt lại cổ hần, nghênh đón nụ hôn này, chuyên tâm đáp lại.

Kiên Qua thân thể cực nóng, giống như là muốn hòa tan nàng. Hần trần trụi lại càng lộ ra vẻ ngăm đen tinh trắng, khí lực bền chắc, mạnh mẽ cường đại vô cùng.

Bàn tay to chai sần phủ lên vật tròn trĩnh mềm mại của nàng, nàng run rẩy, nhẹ rên khẽ khi hần bá đạo rồi lại ôn nhu...

(lược bớt 3000 từ...)

Một lúc lâu sau, Bối Bối mới từ trong sung sướng hoan lạc, chậm rãi trở lại phàm trần.

Kiên Qua ôm lấy nàng, cầm tựa lên đỉnh đầu nàng, còn nàng cuộn tròn trong lòng hắn, mồ hôi ẩm ướt trên thân thể mềm mại, thấm vào xiêm y của hắn.

Đầu ngón tay của nàng, trượt đến trên cổ tay của hắn, nhẹ nhàng sờ soạng. Chỗ

này còn có vết thương lưu lại vì lúc trước nàng cắn hắn khi bị cô độc phát tác.

Thật kỳ quái, nàng rõ ràng là tức giận hắn bá đạo, nhưng mà tại sao, mỗi khi ánh mắt nàng chạm phải cặp mắt đen kia, nàng liền không có cách nào cự tuyệt hắn?

Mỗi khi Kiên Qua nhìn nàng, hoặc là ôm nàng, trái tim nàng sẽ thật ấm áp, cảm thấy thật thoải mái, thật an tâm. Loại cảm giác như vậy, có phải được gọi là hạnh phúc hay không?

Một khắc yên tĩnh bị tiếng bọn trẻ con chơi đùa cắt đứt. Mấy đứa trẻ cời trần truồng, giống như con ếch nhỏ nhảy vào bên trong con suối xanh, cười hi hi nghịch nước, tạo ra rất nhiều bọt nước văng lên, như một khúc nhạc vui vẻ.

Bối Bối hô nhỏ một tiếng, khoác y phục vào, vội vàng tiến tới mép nước. Nàng tự mình lấy y phục rồi đi như vậy, cũng không nghĩ tới Kiên Qua có bị “lộ cảnh xuân” hay không.

“Này, đừng xuống hồ!” Nàng lo lắng hô lên, còn phất mạnh tay.

Không ai để ý đến nàng, bọn nhỏ thậm chí còn vốc nước hắt lên nàng, sau đó cười ha ha.

“Mau lên đây!” Bối Bối la lên, gấp đến độ dậm chân.

Một đứa trẻ bơi tới bên bờ, cái đầu ướt đẫm ngoi lên, nhếch môi cười.

“Tại sao bọn em phải lên bờ? Nước lạnh rất thoải mái mà!”

“Trong nước có chướng khí, hít thở lâu sẽ té xỉu!” Nàng nhanh chóng hô lên, nghi hoặc quay đầu lại nhìn Kiên Qua.

Hắn bất động thanh sắc, nửa nằm nửa ngồi trên bãi cỏ, thân thể cao lớn, dưới ánh mặt trời lóe lên vẻ hào nhoáng, còn mỹ lệ hơn so với dã thú.

Khuôn mặt nhỏ của Bối Bối đỏ lên, vội vàng dời tầm mắt đi chỗ khác.

Thiệt là, mới vừa rồi nàng ở trong suối, hắn liền kinh hoàng nhanh chóng ôm nàng lên bờ “giải độc”, sao lúc này bọn nhỏ ở trong suối nghịch nước, hắn ngược lại không có phản ứng gì?

Bọn trẻ càng lớn tiếng cười.

“Ha ha, chướng khí sau buổi trưa có mưa mới xuất hiện, bây giờ đâu có đâu!”

(Tiu Ú: đã bảo anh là sói mà =]])

“Hán phi thật ngốc mà!”

“Ha ha, thật ngốc.”

Tiếng cười hi hi lần này vừa vang lên, Bối Bối neho con ngươì, quay đầu lại.

Kiên Qua dựa vào tảng đá lớn, thần sắc thản nhiên, cặp mắt đen nhìn thẳng nàng. Trên gương mặt tuấn tú không tìm được nửa điểm áy náy.

“Chàng gạt ta!” Nàng đỏ mặt lên án, đôi bàn tay trắng như phấn vươn ra đâm lên người hắn, hận không thể đẩy hắn vào trong nước, cho hắn uống no nước luôn đi.

Đáng ghét! Bây giờ làm sao? Đều đã bị hắn ăn, cũng không thể ép hắn phun ra trả được?

“Ta không muốn chờ bảy ngày mới có được nàng, nàng là thê tử của ta, ta bất kỳ lúc nào cũng có thể...”

Gương mặt Bối Bối nóng lên, vội vàng xông lên trước, dùng bàn tay nhỏ che lại miệng hắn, chỉ sợ hắn sẽ nói ra những lời còn kinh thế hãi tục hơn.

Cặp mắt đen đảo một vòng trên khuôn mặt đỏ bừng của nàng, nhếch đôi môi mỏng, ôn nhu lại một chút.

Hắn lấy bàn tay nhỏ của Bối Bối ra, dựa đến gần trán nàng, hơi thở phất qua mái

tóc dài ươn ướt, mang đến khoái cảm nóng ẩm tê dại, làm nàng run rẩy không dứt.

“Huống chi, mới vừa rồi nàng cũng không có phản đối?” Kiền Qua tựa vào bên tai nàng, rất chậm rãi, rất từ tốn nói.

Bối Bối không cách nào phản bác, mắc cỡ muốn đào một cái hố mà chui vào.

Quá ác liệt, hẳn chẳng những lừa nàng, còn hấp dẫn nàng, ở bên cạnh con suối cùng nàng...

Ô ô, nàng từ nhỏ đã học thi thư lễ giáo cơ mà? E lệ của nàng đâu? Sao vừa đụng phải kẻ bá đạo cậy mạnh như hắn, những thứ lễ giáo nét na kia, tất cả đều đã biến thành phế vật rồi?

“Về thôi.” Kiền Qua đứng lên, tự động tuyên bố, vươn tay với nàng.

Bối Bối đang phiền não, mặc dù trong lòng rối loạn cực kỳ, nhưng vẫn vươn bàn tay nhỏ đặt vào lòng bàn tay của hắn. Cử chỉ như vậy đã trở nên vô cùng tự nhiên, bất luận đi tới đâu, hắn cũng sẽ bá đạo muốn nắm tay nàng.

Đường núi gấp ghe, chưa đi được hai bước, chân nàng đã vướng phải rễ cây, cả người té về phía trước.

“A!” Bối Bối khẽ kêu lên, trong lòng thầm

nghĩ sắp phải cùng với mặt đất chơi trò hôn nhẹ rồi.

Nhưng còn chưa chạm tới đất, Kiền Qua đã xuất thủ, mạnh mẽ ôm nàng vào lòng.

“Không có sao chứ?” Hắn hỏi.

Nàng hít sâu một hơi, nhìn thẳng cặp mắt đen rồi gật đầu.

“Không có, không có chuyện gì.”

“Cẩn thận một chút!” Hắn thô bạo nói, giọng không kiên nhẫn, nhưng trong ánh mắt có chứa sự quan tâm.

“Ừm.” Nàng nhỏ giọng trả lời, đôi môi đỏ mọng không nhịn được cong lên.

Mặc dù hắn rất bá đạo, mặc dù hắn rất ác liệt, mặc dù hắn thỉnh thoảng có lừa gạt nàng. Nhưng mà nàng vẫn rất thích, khi hắn bề ngoài lạnh khốc, nhưng thỉnh thoảng lại lộ ra vẻ ôn nhu.

Không biết từ lúc nào, nàng đã bắt đầu quen với cặp mắt đen dọa người kia.

Bối Bối chủ động cầm lấy tay Kiền Qua, đầu nhỏ tựa vào vai hắn, giống như con mèo nhỏ được cho ăn no thỏa mãn, má phớt nhẹ nhàng ma sát lồng ngực của hắn, thầm lặng cảm ơn.

Hắn không nói gì, cúi đầu nhìn nàng một hồi lâu, trong nháy mắt vẻ mặt trở nên mềm lại, nhưng ngay sau đó lại khôi phục vẻ lạnh lùng.

Một nam một nữ, xuyên qua đường núi gấp ghe, rời khỏi con suối.

* * *

Qua khỏi một thág lễ hội không lâu, trên núi Thương Mang lại có khách không mời mà tới.

Trên quảng trường vừa ẩm ỉ vừa náo nhiệt, Bối Bối ở trong phòng Hán tộc, có thể nghe được tiếng động lớn và thanh âm huyền náo bên ngoài.

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?” Nàng tò mò hỏi.

Một nha hoàn đi ra ngoài nhìn thoáng qua, vội vã trở lại báo cáo.

“Bẩm Hán phi, là một người Hán xông tới, bị các tộc nhân bắt được! Đang chờ Cổ Vương đến xử lý.” Nàng lộ ra nụ cười e lệ, nhỏ giọng bổ sung một câu. “Cái người Hán này, nhìn thật tuấn tú nha!”

Lời còn chưa nói hết, bọn nha hoàn đã bỏ hết công việc, toàn bộ tiến ra cửa, muốn nhìn thấy người Hán tuấn tú kia.

Thì ra là, ngoại trừ nàng, còn có một người Hán tài ba khác có thể lên được núi Thương Mang. Người này là tìm được người Miêu dẫn đường, hay là bản thân tự mò mẫm tiến vào?

“Kiền Qua sẽ xử trí người Hán tự tiện xông vào như thế nào?” Bối Bối cũng bước tới cửa! Mũi chân nhón lên, nhưng vẫn không nhìn thấy được động tĩnh trên quảng trường, chỉ thấy vô số cái đầu làm trở ngại tầm mắt.

Bọn nha hoàn còn chưa trả lời, trên quảng trường đã truyền đến thanh âm của Kiền Qua.

“Ném xuống núi.”

Vừa ra lệnh xong, vị khách không mời mà đến lập tức vang lên tiếng hét kinh hoàng.

“Cái gì? Ném xuống núi? Không, không được nha! Ta là tới tìm người!” Người nọ hô to, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, liều chết cũng không chịu bị ném ra khỏi

cửa.

Ồ, thanh âm kia rất quen tai nha!

Bối Bối nhú mày, nghiêng cái đầu nhỏ. Hoài nghi bản thân mình có nghe lầm hay không.

Không thể nào nha, Miêu Cương nơi này cũng không phải là kinh thành, tên kia không thể nào chạy đến nơi này, nói không chừng chỉ là người có thanh âm tương tự mà thôi. . .

Đang suy tư, đối phương lại bắt đầu hô to.

“Bối Bối! Tiền Bối Bối, người ở chỗ này sao! Mau đi ra đây ngay!”

A, nàng nhận ra người này!

“Húc Nhật!” Bối Bối đẩy đám đông nha hoàn ra, vọt tới trên quảng trường, khuôn mặt vui mừng nhìn nam tử trẻ tuổi kêu to.

Nam nhân tuổi trẻ vốn là đang cầu xin tha thứ, vừa nhìn thấy Bối Bối, vừa mừng vừa sợ, cũng mở miệng kêu to. “A, cuối cùng cũng tìm được người*!” (*chỗ này, nam tử còn chưa bộc lộ thân

phận, cho nên tạm thời để là “người”

nha)

Đang lúc mọi người nhìn soi mói, hai người chạy về phía đối phương, ôm nhau nhiệt tình giống như Ngưu Lang và Chức Nữ đã lâu không được gặp nhau. Bối Bối càng giống như con bạch tuột tám vòi, hai tay hai chân tất cả đều vòng lên trên người y, cao hứng phấn chấn vừa ôm vừa hôn.

“Người sao lại tới đây?” Nàng vẫn còn bám trên thân nam nhân, thân mật lay lay tay y.

Nam nhân cao hứng cười, xem ra càng thêm tuổi trẻ.

“Hồi ngọc nghêch, đương nhiên là tới tìm người, nếu không ta sao lại bỏ lại chốn gối ấm áp nơi kinh thành, chạy tới đất hoang Miêu Cương này?” Y vươn tay, nhéo lên chóp mũi nàng.

Bối Bối cao hứng cực kỳ, ôm lấy cổ y, còn muốn nói chuyện, lại phát hiện ra cổ áo của mình đột nhiên bị níu lại, cả thân thể bị xách về phía sau.

Ồ, sao nàng lại bay lên không rồi?

Bối Bối kinh ngạc quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy gương mặt tuấn tú của Kiền Qua tối sầm lại.

“Ném nam nhân này vào đàn sói.” Hắc lạnh giọng nói, toàn thân phóng ra tức giận mãnh liệt.

“Cái gì? Ách, không được không được! Ngàn vạn lần không được!” Bối Bối vội vàng phản đối.

Kiền Qua sắc mặt càng khó coi.

“Nàng còn muốn cầu tình giúp hắn?” Hắc gầm lên, thanh âm chấn động cả ngọn núi Thương Mang.

Tất cả những người Miêu ở đây phịch phịch quỳ xuống, gục trên mặt đất lạnh run rẩy, mặc dù lo lắng cho tình cảnh của Hán phi, nhưng cũng không ai dám chống lại cơn tức giận của Cô Vương.

Bối Bối bị xách lên giữa không trung không chỗ trốn, chỉ có thể nín thở, căng thẳng nhìn hắn.

“Ừ, đúng vậy!” Nàng vừa sợ vừa nghi hoặc, nhưng vẫn cứng rắn gật đầu.

Kiền Qua hít sâu một hơi, ánh mắt lợi hại quét đến trên người Húc Nhật, hận không thể lấy ra con dao săn mà bấm thây vạn đoạn gã nam nhân này.

Tên nam nhân Hán tộc này là ai? Là tình nhân của nàng sao?

Một cảm xúc xa lạ nào đó tràn đầy khiến

bộ ngực hắn đau đớn, hắn tức giận đến mức hai mắt đỏ ngầu lên, lý trí tỉnh táo thường ngày hoàn toàn vỡ vụn.

Nàng dám chạy khỏi hắn, ôm lấy một nam nhân khác!

Mất thấy tình huống càng lúc càng căng, Húc Nhật khua lên dũng khí, tiến về phía trước thêm một bước.

“Ngu ngốc, người không nhìn ra được sao?” Y thấp giọng mắng Bối Bối, không nghĩ tới nàng lại chậm hiểu như thế.

“Cái gì?” Nàng vẫn không hiểu ra sao.

Húc Nhật còn muốn đang mắng chửi, nhưng mà cái chữ “ngu ngốc” kia còn chưa ra khỏi miệng, một ánh mắt lạnh lùng hàn khóc đã hung hăng bắn tới. Y lập tức nuốt toàn bộ những lời mắng chửi vào trong bụng, mặt liền biến sắc, vội vã bày ra nụ cười thân thiện nhất.

“Cổ Vương, ngài trước hết đừng tức giận, tại hạ là Húc Nhật, là trưởng tử* của Tiền phủ ở kinh thành, cũng là đệ đệ của Hán phi.” Y giải thích, âm thầm suy đoán, man tử cao lớn này phát hỏa như thế, nhất định là đang ghen.

(*trưởng tử: con trai lớn nhất)

Xem ra, ngũ tử luôn luôn mơ màng của y, trong thời gian này cũng đã vỡ được một vị trượng phu không tệ nha!

Trông mặt đen chớp một cái, từ gương mặt tuấn tú của Húc Nhật, chuyển sang nụ cười của Bối Bối, tràn đầy hoài nghi.

“Đệ đệ?” Hắn hỏi.

Hai người dùng sức gật đầu, thiếu chút nữa bị trật cổ, chỉ sợ Kiền Qua không tin.

Nhóm người Miêu len lén ngẩng đầu, cẩn thận nhìn lên, lúc này mới phát hiện ra nam nhân tuấn mỹ này, vẻ ngoài đúng là có mấy phần tương tự như Hán phi. Hai người ngũ quan rất giống nhau, nhất là cặp mắt sống sánh nước kia, càng giống nhau như đúc.

Một hồi lâu sau, Kiền Qua đột nhiên buông tay, thả một người đang bị túm ra, xoay người đi vào nội sảnh.

Nàng không chút phòng bị, một tiếng bịch vang lên, ngã trên mặt đất, mông trắng đập xuống đất thật đau quá.

“Oa, chàng không thể nhắc ta một tiếng trước khi buông tay sao?” Nàng oán trách, xoa xoa cái mông đau.

Một vị quân sự bước tới, cung kính hành lễ.

“Hán phi, ý của Cổ Vương là mời người và Húc Nhật công tử vào sảnh. Ta sẽ lập tức sai người chuẩn bị trà, làm tiệc tẩy trần cho Húc Nhật công tử.” Thân nhân của Hán phi, bọn họ cũng không dám chậm trễ.

Tỷ đệ hai người vốn là tình cảm sâu đậm, cộng thêm đã lâu không gặp, đều có rất nhiều lời muốn nói với nhau. Trên đường từ quảng trường đi vào nội sảnh, hai cái miệng cứ chỉ chóc không hề ngưng lại.

“Là tỷ muốn đi tìm được liệu sao? Vậy sao lại chuẩn đi? Thạch Cương gấp đến độ muốn treo cổ tự sát rồi kia.” Húc Nhật

hỏi, dáng vẻ anh tuấn nhấc áo bào, bước qua cánh cửa.

“Đệ cũng biết Thạch Cương kia cứng nhắc thế nào, hắn cứ một trái không cho

phép, một phải không được, ta chuyện gì cũng không được làm, nên muốn tự đi đường mình.” Bối Bối nhún vai, bước vào nội sảnh, tìm một cái ghế ngồi xuống.

Mông còn chưa chạm ghế, Kiền Qua ở phía sau đã mở miệng.

“Tới đây.”

“Ta ngồi ở đây là...”

“Tới đây.” Giọng nói lạnh như băng, không cho phép phản bác.

Nàng thở dài một hơi, chỉ có thể tiến tới ngồi bên cạnh hắn, trong lòng lặng lẽ oán trách hắn cậy mạnh ức hiếp mình.

Húc Nhật nhìn thấy hết vào trong mắt, âm thầm mỉm cười. Vừa đặt mông ngồi xuống, Bối Bối đã nhanh chóng mở miệng. “Đệ làm sao lại tìm đến nơi này? Thạch Cương nói cho các người biết sao?”

“Hắn đưa tin về kinh thành xin chỉ thị, đại tỷ lại án binh bất động, nói rằng tỷ mặc dù mơ màng, nhưng mà vẫn có chút thông minh, nhất định có thể bình

an vô sự.” Húc Nhật nói cặn kẽ.

Bối Bối cười khô mấy tiếng, cảm thấy da

đầu tê dại.

“Đại tỷ thần cơ diệu toán, có lẽ cũng không sai đâu.”

Húc Nhật nói, liếc về phía Kiên Qua. “Chẳng qua là tỷ ấy thật cũng không ngờ tới, tỷ lại trở thành thê tử của Cổ Vương.”

“Ách, cái này, nói ra rất dài dòng, chờ có cơ hội rồi hãy nói.” Nàng nói qua loa.

Ông trời ạ! Nàng cũng không muốn cho Húc Nhật biết, bản thân đã mất mặt đến thế nào mới quý thần xui khiến trở thành Hán phi của người Miêu! Quá trình đó nàng chỉ mới vừa hồi tưởng, đã xấu hổ và giận dữ đến mức muốn chui vào trong chăn la hét.

Húc Nhật mỉm cười, lấy ra cây quạt, đánh vào lòng bàn tay. “Không sao, vậy thì trở lại kinh thành đi, nói rõ với mọi người trong nhà!”

“Hồi kinh?” Nàng chớp chớp mắt.

“Ừ, trong kinh thành xảy ra một chút chuyện.”

Bối Bối ồ một tiếng, con ngươi đảo một vòng trên khuôn mặt Kiên Qua, phát hiện ra sắc mặt của hắn lại một lần nữa tối sầm lại.

Aiz, không nghĩ cũng biết, hắn sẽ không gật đầu chịu thừa người!

“Nhưng mà ta trúng độc, không có biện pháp trở lại kinh thành.” Nàng nắm hai tay lại, vạ phần bất đắc dĩ.

“Trúng cổ gì?”

“Đệ đừng hỏi.” Nàng áp úng, mặt đỏ lên.

Húc Nhật rung đùi đắc ý suy nghĩ một lát, mặc dù sợ Kiên Qua trở mặt, nhưng không mở miệng cũng không được.

“Chẳng qua là, tỷ không về là không được!” Y bỗng nhiên ngừng lại một chút, thần sắc ngưng trọng. “Càn Khôn đường đã xảy ra chuyện, một bệnh nhân đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, quan phủ khám nghiệm tử thi xong, nói là do tỷ dùng thuốc không đúng.”

Bối Bối nhảy lên, giận đến mức hét to.

“Ta? Ta dùng thuốc không đúng? Tuyệt đối không có khả năng này!” Đây là làm nhục y thuật của nàng nha!

Nàng dùng đều là thuốc bổ các loại, trước hết điều dưỡng thân thể bệnh nhân, sau khi thân thể cường thịnh trở lại, mới có thể tiếp nhận công dụng của thuốc tráng dương, làm sao có thể gây ra chết người? Lúc trước, còn có bệnh nhân ngại nàng dùng thuốc quá nhẹ, không cách nào dựng cột thấy bóng*, cho nên chuyển sang chữa trị ở An Bình đường cơ mà!

(*nguyên văn là lập can kiến ảnh, nghĩa

là không thấy có tác dụng gì)

“Quan phủ lại không nghĩ như thế. Đại tỷ muốn ta trước hết đuổi quan sai, rồi dẫn tỷ về nhà, nhiều người bàn bạc kỹ cũng tốt hơn.”

“Vậy làm sao bây giờ? Ta cũng không thể rời đi.” Bối Bối cau mày.

Húc Nhật rung đùi đắc ý, suy tư theo kiểu mà các vị tỷ tỷ có thể phản ứng. “Tứ tỷ sẽ nói, dĩ hòa vi quý. Tam tỷ sẽ nói, làm theo khả năng.”

“Các tỷ ấy còn có thể phạt đệ trung bình tấn đó nha.” Nàng bổ sung một câu.

Y cũng không để ý tới.

“Nhị tỷ thì, phải đợi đến khi tỷ ấy tỉnh lại, mới có thể hỏi ý kiến của tỷ ấy. Còn lại đại tỷ, à, đúng rồi, tỷ ấy có cho ta mấy cái túi gấm.”

“Mở ra xem một chút đi.” Bối Bối đề nghị.

Húc Nhật mở ra, bên trong túi gấm có một mẫu giấy nhỏ, phía trên có một dòng chữ đẹp mắt của đại tỷ.

Chuyện không hoàn thành, cũng đừng trở lại, cả hai người yên lặng đi.

“Mở ra cái thứ hai xem xem.”

Nội dung vẫn giống vậy.

“Mở ra cái thứ ba đi.”

Bên trong là một dải lụa trắng.

“Là ý tứ gì vậy?” Húc Nhật ngu ngơ, không rõ ý tứ của đại tỷ.

Bối Bối nổi da gà hít vào một hơi lạnh, trốn ra phía sau lưng Kiên Qua.

“Ừ, ách, đệ, đệ cũng biết tính cách của đại tỷ mà.” Nàng dùng thanh âm rất nhỏ trả lời.

Húc Nhật chợt sắc mặt trắng nhợt.

“Ách, ta là đệ đệ của tỷ ấy, nhất định tỷ ấy sẽ không như thế...” Hần nhìn thấy Bối Bối mãnh liệt lắc đầu, không khỏi lạnh sống lưng.

“Được rồi! Cho dù ta không có biện pháp dẫn tỷ trở về, phải cầm dải lụa trắng này mà treo cổ, nhưng tỷ không nghĩ tới chuyện đại tỷ sẽ đích thân tới đây bắt tỷ sao?” Húc Nhật vẻ mặt đau khổ, cầm lấy dải lụa trắng quơ quơ trên cổ.

Lần này, đến phiên Bối Bối sắc mặt trắng

bệch.

Ngay lúc tỷ đệ hai người đều phiên não, Kiên Qua mở kim khâu*.

(*kim khâu: miếng vàng, nghĩa là rất hiếm khi mở miệng)

“Ta đi theo nàng.”

“A, chàng muốn theo ta trở về?” Nàng xoay đầu lại, không dám tin nhìn hần.

“Không sai.”

“Ách, a, ừm... Cái này... Thật ra thì, chàng không cần đi cùng ta, ta chỉ trở về xử lý một chuyện, sẽ nhanh trở lại.” Nàng hai tay vung loạn, chỉ mới tưởng tượng cảnh hần đi vào kinh thành, sẽ tạo thành bao nhiêu chuyện xôn xao, đã cảm thấy da đầu tê dại.

“Nàng không thể rời bỏ ta.” Kiên Qua nhàn nhạt nói.

“A?” Mặt nàng đỏ lên. “Chàng đừng nói nhảm, ta làm sao có thể rời bỏ...”

“Bảy ngày một lần.” Hần nhắc nhở.

Oanh! Khuôn mặt nhỏ của Bối Bối bốc cháy.

Đáng giận, hần sao lại... Sao lại có thể nói...

“Bảy ngày... Cái gì bảy ngày một lần?” Húc Nhật cảm thấy rất hứng thú, nghiêng người tới đặt câu hỏi.

“Không phải chuyện của đệ!” Bối Bối thẹn quá hóa giận, đỏ mặt, huych huych chạy tới, vung quả đấm lên người Húc Nhật.

“Aiz a, đừng đánh đừng đánh.” Húc Nhật tự dung bị gõ mấy cái, che lại chỗ bị đánh, nhe răng trợn mắt la đau.

Hừ, bảy ngày một lần? Cái gì mà bảy ngày một lần?

Y đầu óc rối loạn, mặc dù rất tò mò, nhưng ngại quả đấm uy hiếp của Bối Bối, cũng không dám hỏi lại, chỉ sợ đợi lát nữa sẽ bị đánh đến mức nội thương.

“Bất cứ lúc nào cũng có thể lên đường.” Kiên Qua nói, ngăn cản một cánh tỷ đệ tương tàn.

“Có thật không?” Bối Bối hai mắt lóe sáng, thần thái hưng phấn. “Vậy chờ ta đổi lại xiêm y, thu dọn vài thứ, chúng ta lập tức lên đường.”

Mặc dù trở về kinh thành là để xử lý chuyện phiên toái, nhưng mà rời nhà đã lâu như thế, nàng đương nhiên là rất nhớ người thân. Ngay cả đại tỷ, lúc này nghĩ đến, đều làm nàng cảm thấy nhớ cực kỳ!

“Thật tốt quá, ta được về nhà!” Niềm vui vì được về nhà tràn ngập trong lòng, nàng chu cái miệng nhỏ nhắn lắm bẩm hoan hô, hai tay túm lấy băng váy thêu hoa, ba bước cũng thành hai bước, vội vã chạy ra ngoài.

Không ai phát hiện ra, khi nàng hoan hô, trong cặp mắt đen Kiên Qua, hiện lên một tia âm trầm.

Chương 8

Editor: Tiu Ú

Kinh thành phồn hoa, dân cư tụ tập.

Vô số cánh hoa rơi, bay qua mái ngói lưu ly màu lam cao cao, rơi vào bên trong Tiền phủ. Trong đình viện lớn như thế, hoa cỏ cây cảnh sum xuê, bao nhiêu tòa lầu các đình đài hoa lệ chẳng chịt.

Phía trước bệ cửa sổ Trần Châu các, một thiếu nữ tuyệt sắc đứng trầm ngâm.

Tiếng động lớn ầm ỹ náo nhiệt, xen lẫn tiếng cười vui mừng, từ phía cổng lớn của Tiền phủ thẳng một đường vang vọng vào bên trong.

Mấy nha hoàn vội vàng băng qua hành lang gấp khúc, chạy tới Trần Châu các, đứng phía trước các khom người hành lễ, vui mừng báo cáo. “Khởi bẩm đại cô nương, Húc Nhật công tử đã đem Ngũ cô nương trở về phủ.”

Tiền Kim Kim cong môi cười một tiếng.

“Gọi bọn họ đến Trần Châu các.” Nàng căn dặn, rồi xoay người bước vào bên trong.

Một nha hoàn đứng chờ bên cạnh bệ cửa sổ, lập tức giúp nàng cởi áo choàng mềm mại xuống, dâng lên tách trà thơm nóng ấm.

Kim Kim bung chén sứ, nhấp nhẹ trà nóng, chén sứ còn chưa nhìn thấy đáy, bên ngoài Trần Châu các đã vang lên tiếng động lớn ồn ào, náo nhiệt cực kỳ.

Cánh cửa các vừa mở ra, một thân thể xinh xắn lập tức chạy nhanh vào trong.

“Đại tỷ!” Bối Bối nũng nịu gọi, xông tới ghé dựa, ôm lấy Kim Kim, giống như một con mèo nhỏ làm nũng, bao nhiêu lễ

vật tinh xảo từ Miêu Cương mang về đều bị ném trên mặt đất.

Kim Kim mỉm cười, vỗ vỗ vào má phẩn của tiểu muội.

“Muội còn biết trở lại, ta còn tưởng rằng, muội làm Hán phi của người Miêu, rồi từ đó về sau sẽ không trở lại kinh thành nữa chứ.” Nàng nhẹ giọng nói, siết lấy chóp mũi của Bối Bối.

“Đại tỷ, ta làm sao có thể không trở lại được chứ!” Bối Bối nhỏ giọng nói, len lén làm mặt quỷ.

Kim Kim cười yếu ớt, cặp mắt trong veo lóe sáng, nhìn về phía nam nhân cao lớn trầm mặc đứng một bên.

“Ta bảo muội đi tìm phương thuốc, muội lại tìm một trượng phu về đây.”

A, thăm rồi thăm rồi, đại tỷ sắp trách tội rồi!

Bối Bối vội vàng lắc đầu, từ trong túi áo rút ra một xấp giấy, phía trên viết chữ chi chít, tất cả đều là hàng hóa được liệu bán sỉ của Miêu Cương.

“Ách, ta mặc dù không tìm được phương thuốc, nhưng mà cũng tìm được nguồn cung cấp được liệu. Đại tỷ, đây là danh sách được liệu Miêu Cương, chỉ cần nhập hàng từ nguồn này, Càn Khôn đường hàng năm có thể tiết kiệm đến mười mấy vạn lượng bạc đó nha!” Nàng cười cười, dâng danh sách được liệu lên trước mặt đại tỷ như dâng vật quý, muốn chứng minh bản thân cũng không hề lười biếng.

Cặp mắt Kim Kim sáng ngời, cúi đầu nhìn kỹ.

Người trong thiên hạ đều biết, Tiền Kim Kim là trưởng nữ* của Tiền phủ kinh thành, chuyên bày mưu nghĩ kế. Kể từ khi nàng mười tám tuổi cập kê, lộ ra năng lực buôn bán kinh người, liền tiếp chương chuyện làm ăn của phụ thân, kinh doanh buôn bán rất có lời.

(*trưởng nữ: con gái lớn nhất)

“Nguồn cung cấp có ổn định không?” Nàng hỏi.

“Người Miêu đã nói, bất kỳ hàng hóa tốt nào cũng sẽ để lại cho Càn Khôn đường trước.” Bối Bối nói, liếc nhìn Kiên Qua một cái.

Chuyện mua bán thuốc này, hẳn chỉ cần ra mặt một cái, toàn bộ đã làm xong. Người Miêu không dám cãi lệnh Cỗ Vương, nàng là Hán phi, bọn họ lại càng hữu cầu tất ứng.

Kim Kim trầm ngâm một hồi lâu, mới mở miệng.

“Vận chuyển thì sao?”

“Toàn bộ đều đã xử lý thỏa đáng, cách đây mười dặm, có thể ngày đêm lên đường, vận chuyển được liệu tới kinh thành.” Húc Nhật xen mồm, căng thẳng nhìn đại tỷ.

Kim Kim nhú mi, nhìn kỹ qua danh sách được liệu một lần nữa, rồi mới chậm rãi cuộn lại, giao cho nha hoàn. “Chuyện này, các người làm cũng không tệ.”

Tỷ đệ hai người thở phào nhẹ nhõm, suýt chút nữa xụi lơ trên mặt đất.

Hô, thật may là chuyện làm ăn này có thể làm cho đại tỷ hài lòng!

Bọn họ dọc theo đường đi luôn lo lắng đề phòng, chỉ sợ đại tỷ trách tội, nói bọn họ hành sự bất lực. Đến lúc đó, chỉ sợ đến cái ghế trong nhà còn chưa kịp ngồi nóng mông đã lại bị ném ra khỏi cổng để đi kiếm tiền.

Tầng đá lớn trong lòng đã rơi xuống, Bối Bối dẫn đôi mây liễu, nhìn sang Kiên Qua đứng một bên, từ đầu đến cuối vẫn trầm mặc không nói một câu. Nàng nhảy xuống khỏi ghế dựa, huych huych tiêu sái bước đến trước mặt Kiên Qua, nắm lấy bàn tay to của hắn, dẫn đến trước mặt Kim Kim.

“Đại tỷ, ta giới thiệu với tỷ, hắn chính là...”

“Ta biết.” Kim Kim mỉm cười, xoay qua sai người dâng lên trà xuân ngon nhất.

“A?” Bối Bối không hiểu ra sao.

Đại tỷ biết? Biết cái gì vậy? Nàng cũng còn chưa nói gì mà

“Hắn là Kiên Qua, Cỗ Vương của Miêu Cương, trạng phu của muội, tân lang của Tiền phủ chúng ta.” Kim Kim nhẹ nhàng trả lời, nói một mạch không ngừng, không hề bỏ sót nửa điểm.

Bối Bối chớp mắt, kinh ngạc không nói ra lời.

“Tỷ ấy từng phái người tới điều tra.” Kiên Qua mở miệng, trông mắt đen híp lại.

Cho dù Miêu Cương xa xôi, nhưng trước giờ cũng tụ tập không ít người Hán, mọi người cũng từng bàn luận ca thán về trưởng nữ của Tiền phủ ở kinh thành. Hắn đã sớm biết tiểu thê tử của hắn có một đại tỷ thông minh tuyệt đỉnh.

“A? Có sao?”

Kiên Qua gật đầu. “Sau khi chúng ta cử hành hôn lễ, có một số người Hán lục tục đến Miêu Cương, thăm dò tất cả tin tức của chúng ta.” Nhóm người Miêu từng tới bẩm báo, nói là những người Hán bộ dạng quỷ dị này, đều là tới từ nhà mẹ đẻ của Hán phi.

Kim Kim cười yếu ớt, đặt chén sứ xuống.

“Đây là muội muội bảo bối của ta, không

có thông báo không có sinh lễ, cứ như vậy mà gả cho người, ta dĩ nhiên phải lưu ý hơn một chút.” Nàng cong môi, dường như có điều suy nghĩ nhìn Kiên Qua, nhàn nhạt bổ sung thêm một câu. “Nữ nhi của Tiền phủ, cũng không phải là người bình thường muốn cưới là có thể cưới.”

Trông rất đen nháu lại, vẫn không nhúc nhích, hiểu rõ ẩn ý trong lời nói của Kim Kim.

Húc Nhật ở bên cạnh nhỏ giọng nói thầm.

“Không cần phải trả lời, tỷ ấy nhất định là đã gầy bàn tính, biết rõ hôn sự này có thể đem lại bao nhiêu tiền bồi thường.”

Kim Kim cười không đáp, ngược lại nghiêng đến bên tai Bối Bối, nhẹ giọng hỏi: “Hắn đối xử với muội có tốt không?”

Bối Bối cắn môi, không trả lời, nhưng gương mặt trở nên hồng nhuận, phá lệ động lòng người.

Như thế này, cho dù nàng không nói lời nào, đáp án cũng đã rõ ràng rành.

Cặp mắt đen của Kiên Qua trong khoảnh khắc trở nên sâu thẳm nồng nhiệt. Hắn đứng dậy, không coi ai ra gì, bước tới ôm lấy ngang hông Bối Bối,

chiếm đoạt ghế dựa của nàng.

“A, đó là chỗ ngồi của ta mà!” Nàng kháng nghị.

“Nàng ngồi trên đùi ta.” Giọng hắn vẫn bình thản, nhưng ánh mắt cực nóng. Hai cánh tay kiên cố, vòng lấy ôm chặt cái eo tinh tế nhỏ nhắn, không cho nàng rời đi.

Ngay cả bọn nha hoàn bên trong nhà cũng len lén cười, bọn họ đều biết rõ, tân lang này cực kỳ yêu thương Ngũ cô nương nha!

Ánh mắt của mọi người, làm cho nàng mắc cỡ muốn đào một cái hố chui vào, nhưng trời không nguyện lòng người, Kiền Qua càng ôm nàng thật chặt, nàng ngay cả mũi chân cũng không đụng đến thảm trải sàn.

Bối Bối mắc cỡ đến mức ngay cả tóc cũng muốn phát đỏ, vội vàng lảng sang việc khác, đòi sự chú ý của mọi người.

“Đừng rồi, đại tỷ, Húc Nhật có nhắc tới, trước đây vài ngày, trong kinh thành có người chết bất đắc kỳ tử, là chuyện gì xảy ra vậy?” Nàng chuyển chủ đề sang trên đầu người khác.

Kim Kim gật đầu, thu lại nụ cười.

Nàng giơ tay lên, tất cả nha hoàn tự động lui xuống, đảo mắt một cái bên trong phòng chỉ còn lại có người nhà Tiền gia.

“Người chết là Phan đại gia chủ Diên Khang phường ở Tây thành, về phía quan phủ, ta đã đối phó tạm thời, nhưng nếu muốn làm rõ vụ án, chỉ sợ phải tốn không ít thời gian.”

Bối Bối nhú chân mày, một mặt nghe một mặt gật đầu.

“Hắn từng đến khám ở Càn Khôn đường một thời gian ngắn, bệnh là do khí hư, huyết hàn, thận không đủ nước.”

“Nàng dùng thuốc gì?” Kiền Qua hỏi.

“Lấy lộc giác, quy bản, cầu kỷ và nhân sâm làm khâu vị thuốc, nấu thành bốn cử.” Nàng cau mày. “Những thứ này đều là thuốc bổ, sẽ không làm hại thân thể.”

Hắn gật đầu, nhú lông mày trầm tư.

Bối Bối mặc dù hay mơ màng, nhưng vẫn tỉnh thông được lý, khi dùng thuốc luôn luôn nghiêm túc, phụ nữ trẻ em trên núi Thương Mang nếu gặp phải bất kỳ bệnh độc gì, toàn bộ đều giao cho nàng chữa trị.

Húc Nhật đi tới, từ trong áo lấy ra một ống trúc nhỏ. “Đây là vật chứng phát hiện ra bên cạnh người chết, mọi người nhìn xem.”

“Vật chứng không phải là ở nha môn sao?” Bối Bối nhìn y chăm chăm.

Y nhún vai, xem thường.

“Đại tỷ có biện pháp mà!”

Kiền Qua mở ống trúc, đem những vật bên trong ống trúc bày ra trên bàn, đôi mày rậm càng nhíu chặt.

Nàng cũng đi tới nhìn, vừa nhìn qua một

cái đã mở miệng kêu lên.

“A, đây là ban chí mà!”

Loại dược liệu này, dược tính cực mạnh, sẽ dồn người bệnh vào cái chết. Cách dùng thông thường của loại thuốc này là xào nấu ban chí cùng với gạo nếp, dùng gạo nếp làm chất dẫn thuốc, rồi lấy ban chí ra ngoài không dùng tới.

Kiền Qua nhìn kỹ ban chí trên bàn, trông mắt đen lóe lên như có điều suy nghĩ.

Bối Bối tựa cằm lên trên mặt bàn, nhìn chăm chăm thứ ban chí đen thùi kia. Nghĩ đến loại dược liệu này từng hại chết một mạng người, trong lòng nàng liền sợ hãi.

“Ta nhớ ra rồi, loại dược liệu này, có thể trị liệu chứng bệnh về da.” Nàng nhỏ giọng nói.

“Cũng có thể dùng chữa trướng dương.”

“Cái này ta biết. Ban chí đúng là có hiệu quả trướng dương, nhưng mà có độc, cho nên ta không dùng.” Nàng dù là rất cố gắng kiềm tiền, nhưng cũng không làm hại người.

“Nàng không dùng, bọn họ dùng.”

“Ài?” Bối Bối chớp mắt hỏi.

Trông mắt đen nhũn lại, bắn ra quang mang sắc bén. Một hồi lâu sau, hấn mới từ từ mở miệng.

“Tứ Xuyên Đường Môn.”

* * *

Trên con đường lớn ở chợ phía đông, cách An Bình đường vài dặm, hai nam một nữ đang do dự.

“Này, như vậy không được!” Bối Bối nhỏ giọng.

Kiên Qua không để ý đến, cứ cất bước đi.

Mắt thấy nói cũng vô dụng, nàng vội vàng nhảy lên phía trước, dùng hết sức lực toàn thân kéo cánh tay hấn một cái, mong có thể ngăn cản hấn đi tiếp.

Đáng chết, người này sao lại không chịu nói lý như vậy?!

“Không được mà, An Bình đường mặc dù thật sự đến từ Tứ Xuyên, nhưng cũng không thể chứng minh bọn họ có liên quan tới án mạng.”

Cho dù dùng tới sức nặng toàn thân, vẫn khó địch nổi khí lực của Kiên Qua, nàng giống như một túi hành lý bị kéo, đôi giày thêu nhỏ trượt trên mặt đất tạo ra một vết thật dài.

Mọi người đi lại trên đường đều mở to mắt, tò mò nhìn sang.

Kiên Qua giương mắt, lạnh lùng nhìn lại một cái.

Dùng phải khí thế còn dọa người hơn cả bọn sơn tặc hải tặc, mọi người lập tức rút cổ lại, giống như bị kim đâm vào da thịt, nhanh chóng dời tầm mắt rồi chuồn mất, không dám đứng lại lâu.

Trong vòng mười trượng, ngoại trừ cặp phu thê Bối Bối, chỉ còn có Húc Nhật vẫn đang suy nghĩ xem có nên chạy trốn hay không.

“Húc Nhật, còn đứng ở đó làm gì? Mau tới hỗ trợ ta!” Bối Bối tiếp tục la hét.

Húc Nhật đứng nguyên tại chỗ, khó xử gãi gãi đầu.

“Ách, nhưng mà, tỷ phu nói cũng có đạo lý mà, bên trong kinh thành, ngoại trừ An Bình đường, không có phường thuốc

thứ hai nào đến từ Tứ Xuyên, thật sự bọn họ là đáng nghi ngờ nhất.”

Sản lượng ban chỉ rất ít, mấy năm trước từng nghe nói, chỉ có người ở Tứ Xuyên được huấn luyện cách dùng, nếu muốn đem ban chỉ tươi sống chế thành được vật có hiệu quả, phải cần có kỹ thuật đặc biệt.

Đôi mắt khắp Tứ Xuyên, cũng chỉ có Đường Môn chuyên dùng độc là có khả năng. Hơn nữa điều trùng hợp chính là, chủ nhân hiện tại của An Bình đường, chính là đến từ Tứ Xuyên.

“Không được, chúng ta phải chờ quan phủ điều tra!” Bối Bối hô lên, lại bị kéo thêm vài thước.

“Quá chậm.”

“Ách, a, nhưng mà, chàng xông vào như vậy, ngược lại sẽ đã thảo kinh xà*.” Nàng cố gắng khuyên can.

(*đã thảo kinh xà: đánh vào cổ làm kinh động rắn, VN mình lại nói ngược lại là ‘đánh rắn động cỏ’)

Kiên Qua lộ ra một nụ cười dữ tợn như loài sói hoang, làm người ta run rẩy.

“Ta sẽ tìm ra chứng cứ.”

Bối Bối nhìn xuống ý nghĩ muốn thét chói tai, hít sâu một hơi.

“Chàng đừng vội, chúng ta đổi thành phương pháp đi dò thám đi! A, đúng rồi, ta nghĩ ra rồi, chúng ta có thể một người nào đó giả bộ bắt lực chuyện phòng the, cấp bách muốn tìm thuốc chữa trị, nên phải đến mua thuốc cường lực tráng dương...”

Về mặt càng lúc càng khó coi.

Ách, mang trong người “tôn nghiêm” phái nam, hẳn nhất định là không muốn!

Huống chi, nhìn hấn cao lớn tinh tráng như vậy, ai mà tin tưởng hấn lại bị... Ách... Ách... Bị cái “vấn đề” kia... (tỷ bây h mới nghĩ tới à =)))

Bối Bối má phấn đỏ lên, vội vàng lắc lắc đầu, bỏ đi suy nghĩ lung tung trong đầu. Nàng quay người lại, ý nghĩ chuyển sang trên người đệ đệ.

“Húc Nhật, đệ đi đi.”

“Ta?”

Ánh mắt nhìn sang thấy Húc Nhật còn đứng nguyên tại chỗ, Bối Bối hai tay chống eo, nụ cười càng ngọt.

“Đệ có đi hay không hả?”

“Ta...”

“Tỷ tỷ nói, đệ không nghe sao?”

“Ách, ta...” Húc Nhật ta ta hồi lâu, vẫn còn chưa thành một câu.

Muốn y đến An Bình đường xin thuốc tráng dương sao? Chuyện này nếu như lan truyền ra ngoài, khuôn mặt kinh thành đệ nhất quý công tử của y còn đặt ở đâu nữa? Những chuyện khác không nói, chỉ sợ các cô nương trong thành sẽ khóc ướt hết vạt cái khăn tay mất!

Ô ô! Y sao lại có số khổ như vậy? Nhà người khác đều là trọng nam khinh nữ, duy chỉ có nhà y là ngoại lệ. Y là hương khố* duy nhất của nhà họ Tiền, vậy mà luôn bị năm vị tỷ tỷ ức hiếp khó có thể thể hiện mình.

(*nghĩa là chuyện nói dối tông đường)

Đang oán thán bản thân xấu số, khoe mắt liếc sang nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đã sớm chẳng nói chẳng rằng đi vào An Bình đường.

“Ngũ tỷ...”

“Đừng để ta nổi cáu, đệ có đi hay không?” Bối Bối nghe răng trợn mắt kêu lên.

“Ta nghĩ, không còn cần thiết nữa.”

“Sao vậy?” Húc Nhật rút cổ, đưa tay chỉ về hướng cửa lớn của An Bình đường.

“Bởi vì, ách, tỷ phu đã xông vào rồi.”

* * *

“Ngài không thể đi vào được!”

Người đang nói chuyện, bị Kiền Qua vung một chưởng, rên một tiếng bay ra khỏi cửa, té ngã trên đường.

“Vị khách quan này, người... A!”

Càng nhiều người vây quanh, thì càng nhiều người bay ra khỏi cửa, phịch phịch phịch, nằm thành một đồng trên đường.

Kiền Qua cao lớn, bước vào như chỗ không người, cứ vung tay vài cái, không tốn bao nhiêu thời gian, An Bình đường vốn náo nhiệt phi phàm trở nên vắng vẻ không còn bóng người.

Những vị khách ở đây thấy tình hình không ổn, lập tức bỏ chạy trốn chết, thoát cái đã không thấy bóng dáng. Bọn tiểu nhị đón khách bên trong quán, ngay cả sức phản kháng cũng không có, đều bị ném ra khỏi cửa, chỉ còn lại lão chương quỹ phía sau quầy thuốc, sắc mặt trắng bệch, nhìn chằm chằm nam nhân thô bạo nguy hiểm này, không ngừng run rẩy.

Kiền Qua vươn tay, tóm lấy lão chương quỹ, sắc mặt âm trầm

“Giao ra đây.”

“Giao... Giao... Giao cái gì?” Chương quỹ ngay cả nói cũng lắp ba lắp bắp không thành câu.

“Ban chỉ.”

Chương quỹ mặt liền biến sắc, nhưng vẫn còn giả bộ hồ đồ.

“Ách, vị đại gia này, ngài nói gì ta không hiểu...”

Tròng mắt đen nheo lại, bắn tán loạn ra tia lửa giận không kiên nhẫn, Kiền Qua xuất thủ, xuất ra một chưởng lực đạo bén nhọn.

Phanh!

Một tiếng vang thật lớn, chấn động đến mức khiến người ta đau lỗ tai. Cả căn phòng kịch liệt rung động, tủ thuốc lớn trước mặt đảo mất một cái đã bị đánh vỡ tung, ngay cả xà ngang cũng lao đảo

muốn rớt xuống.

Chưởng quỹ u mê, càng run rẩy kịch liệt.

“Lời nói này, ta không muốn nói lần thứ hai.” Giọng của Kiền Qua lạnh băng như cũ.

Bối Bối chạy vào, thờ không ra hơi, mới vừa bước vào An Bình đường, chỉ thấy một cái bình thuốc lớn, thẳng tắp bay tới cái đầu của nàng.

“A!” Nàng quát to một tiếng, vội vã cúi đầu, mạo hiểm né sang một bên.

Bình thuốc xoảng một tiếng, rớt xuống vỡ ra trên sàn nhà, mảnh vỡ cùng những miếng tảo tào đen tán nhuyển rơi đầy ra lăn lăn trên mặt đất.

Nàng vỗ ngực, trấn an trái tim bị kinh hoàng, nhìn quanh đại sảnh ngón ngang. “Trời ạ, ta mới chạm chân có một chút, chàng đã phá nát nơi này thành như vậy!”

“Hắc hắc, tay chân của tỷ phụ thực nhanh nhẹn.” Húc Nhật ở một bên cảm thán, vừa vào tới cửa, y lập tức chọn một vị trí an toàn mà trốn, chỉ sợ chịu vạ lây.

Âm thanh ồn ào, kinh động đến Đường Thuần, lão bản An Bình đường. Gã cau mày, từ kho thuốc bên trong bước ra, ngoài miệng còn đang mắng chửi.

“Làm cái gì vậy? Có gì mà cãi nhau...”

Cặp mắt đen thâm thúy, lạnh lẽo quét tới.

Hai người vừa mới nhìn thẳng nhau, sắc mặt Đường Thuần lập tức trở nên trắng bệch. Gã đầu tiên là toàn thân cứng ngắc, miệng mở rộng nặng nề hít thở, ánh mắt trùng trùng còn lồi hơn mấy con cá vàng.

Kiền Qua nhú mày.

“Hóa ra là ngươi.” Hắc ném chưởng quỹ đã bị dọa ngất sang một bên, giống như phát hiện ra con mồi mới, cất bước đi tới.

A, hai người bọn họ biết nhau sao?

Bối Bối và Húc Nhật sững sờ đứng một bên, nín thở ngưng thần, trong đầu đầy dấu chấm hỏi. Đường Thuần đột nhiên thở ra một hơi, kéo lấy vải vóc trên bàn, vứt về phía bọn họ.

Mấy chục thanh ngân châm dùng để châm cứu, thẳng tắp bắn về hướng hai người, ngân quang đan thành một mảnh lưới bạc, có trốn cũng không trốn khỏi.

Một bóng dáng khổng lồ như quỷ mị, trong nháy mắt đã chạy tới trước mặt, cản lại ngân châm bén nhọn. Nàng ngay cả thời gian thở dốc cũng không có, đã bị Kiền Qua ôm vào lòng.

Hơi thở nam tính nóng rực, bao bọc lấy toàn thân Bối Bối, nàng lông tóc vô thương, nhưng lồng ngực lại đau nhói.

“Kiền Qua!” Nàng kinh hoàng hô lên, sắc mặt trắng bệch.

Hắn dùng thân thể cản ngân châm thay nàng!

“Ta không sao.” Kiền Qua thần nhiên nói, tầm mắt quét qua khuôn mặt nhỏ nhắn lo âu, ánh mắt lãnh khốc trở nên nhu hòa hơn một chút.

Trong góc truyền đến tiếng rên rỉ.

“Nhưng ta thì có sao.” Húc Nhật nhẹ nhàng trợn mắt oán trách. Y tránh không kịp, lại không có ai cứu, trên cánh tay bị ghim mười mấy cây ngân châm, đau đến mức muốn phát khóc.

Bối Bối cũng không thêm để ý tới, bàn tay nhỏ nín lấy xiêm y hắn.

“Mau cởi xiêm y xuống, cho ta xem qua!”

Hắn nhún vai, kéo cổ áo xuống, lộ ra thân người ngăm đen bèn chắc.

“Xoay qua chỗ khác.” Nàng lại ra lệnh.

Hắn nghe lời xoay người, trên tấm lưng trần rộng rãi, rõ ràng ghim đầy ngân châm, nhìn thật khó coi đến mức đau lòng.

Nàng thở hắt vì kinh ngạc, bàn tay nhỏ che đôi môi đỏ mọng, toàn thân run rẩy.

“Trên ngân châm không có độc.” Kiền Qua nói đơn giản, sau đó gõ mình một cái, phát ra tiếng bực bực.

Nội lực mạnh mẽ tuyệt luân, vừa vận công lực đạo cường đại, toàn bộ ngân châm lập tức bị đẩy văng ra. Chỉ nghe suru suru vài tiếng, ngân châm toàn bộ đã bị bắn ghim vào vách tường.

Bối Bối nước mắt loạn chuyển, mặc dù thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn khó chịu cực kỳ, không khỏi bị cảm xúc đè nặng.

“Chàng có đau không?” Nàng vươn ra bàn tay nhỏ, thử sờ sờ, sau đó nghiêng người lên phía trước, cẩn thận thổi lên vết thương, muốn giảm đau cho hắn.

Hắn lắc đầu.

“Gạt người!”

Làm sao có thể không đau? Hắn cũng chảy máu rồi mà!

Kiền Qua quay đầu lại, nhìn nàng một hồi lâu, ánh mắt phức tạp.

“Nàng không có bị thương là tốt rồi.” Hắn thô bạo nói xong, xoay người bước vào bên trong.

Bối Bối cả người ngây dại, ngây ngốc nhìn theo bóng lưng cao lớn, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, ngay cả giọt nước mắt lẫn xuống má phẫn, cũng không buồn lau đi.

Mấy chữ đơn giản kia, làm cho lòng ngực nàng thật nóng quá, những câu chữ ngọt ngào ấm áp mặc dù hắn chưa từng nói ra khỏi miệng, nhưng từ ánh mắt của hắn, cử động của hắn, nàng vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng.

Không biết tại sao, nàng đột nhiên muốn

ôm lấy hắn, ôm thật chặt, vĩnh viễn cũng

không buông ra...

Bóng lưng cao lớn, đảo vài vòng ở phòng dược, rồi bước vào kho thuốc bên trong. Nàng vội vàng đi theo sau, không muốn tách ra khỏi hắn quá lâu.

Bên trong phòng thuốc, trăm thứ hỗn tạp, đều là dược liệu tầm thường. Trên tường treo vô số tủ thuốc, trong phòng còn có một cái bàn gỗ lim lớn.

Trên bàn không có vật gì, nhưng thoang thoảng mùi thuốc thần bí.

Cặp mắt đen nheo lại.

“A, Đường Thuấn sao chạy mất rồi?” Bối Bối nghiêng người tới đặt câu hỏi, cái đầu nhỏ ngó nghiêng, nhìn nhìn trong phòng, nhưng cũng không thấy bóng dáng gã kia.

Cái tên nam nhân ti tiện này, chắc là thừa dịp Kiền Qua phân tâm cứu nàng, tìm cơ hội chuồn đi rồi!

Chẳng qua là, phản ứng này cũng đáng ngờ quá đi? Bọn họ chỉ là vừa tìm tới cửa, Đường Thuấn lập tức chạy trốn, rõ ràng trong lòng có quỷ!

Kiền Qua nhếch môi lộ ra nụ cười lạnh.

“Hắn nhận ra ta.”

Sở trường của Đường Môn là dùng độc, nhưng mà người Hán dùng độc, cuối cùng so ra vẫn thua kém người Miêu. Đường Thuấn là người dùng độc, đối với đại danh của Kiền Qua, đương nhiên là như sấm bên tai. Lúc này đụng phải tổ

sư gia, gã chỉ là một tay non nớt làm sao mà không bỏ trốn cho được? Không bị dọa cho sợ đến tè ra quần đã là may lắm rồi!

“Nhưng mà, như vậy cũng không thể chứng minh, hắn có liên quan tới án mạng. Hắn chuồn đi, nói không chừng chỉ có nghĩa là, khắp thiên hạ ai cũng biết chàng rất hung dữ...” Nàng nhỏ giọng nói, không ngừng cường điệu, chuyện bằng chứng là rất quan trọng.

Kiên Qua quét mắt nhìn nàng một cái, đi tới phía trước bàn gỗ lim, giơ tay phải lên.

“Á!” Lần này, nàng nhanh tay nhanh mắt, lập tức nhảy ra phía sau lưng hắn, bịt tay lên lỗ tai.

Oanh!

Lại một tiếng vang thật lớn, cái bàn gỗ lim chắc chắn, hắn vừa chưởng lực một cái, liền hóa thành vô số mảnh gỗ vụn. Giữa đồng gỗ vụn, rõ ràng xuất hiện mười mấy cái túi màu đen.

Đôi giày nhỏ vừa mon men bước ra, cả người nàng đã bị Kiên Qua xách lên, chân không chạm đất. Cho đến xách qua khỏi đồng gỗ vụn bèn nhón ngón ngang, hắn mới buông tay.

“Đừng đập lên.” Mặt hắn không chút thay đổi nhưng lại khiến lòng nàng ấm áp, đôi môi đỏ mọng cong lên, lộ ra nụ cười ngọt ngào, cái đầu nhỏ có chút đắc ý.

Hắn bá đạo, vốn đầu giếm sự quan tâm đối với của nàng. Nam nhân nghiêm khắc trầm lặng này, thật ra thì chỉ là không hiểu cách biểu đạt tình cảm mà thôi!

Kiên Qua cầm lấy một cái túi đen, sờ sờ qua rồi mở tung, một khối thiềm tô* độc tính cực mạnh rõ ràng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Loại dược vật này, bình thường dùng làm thuốc mê, có hiệu quả đối với tráng dương, nhưng mà nếu dùng với lượng không đúng, sẽ gây mất mạng.

(*thiềm tô: nhạ cóc, mủ cóc)

A, xem ra chúng có vô cùng xác thực!

“Làm sao chàng biết trong bàn còn có cái này?” Nàng ngồi chồm hổm trên mặt đất, mở hết mấy cái túi đen ra, mới phát hiện bên trong tất cả đều là thuốc tráng dương có kịch độc.

“Đây là thói quen của Đường môn.” Hắn nói đơn giản, đem một cái túi đựng ban chỉ đưa tới trước mặt nàng.

Nàng oa một tiếng, đoạt lấy nhìn xem.

“Đem cái này giao cho quan phủ, có thể trả lại sự trong sạch cho nàng.”

Kiên Qua nói, vron cánh tay, lại xách nàng lên, rồi tự ý bước ra ngoài. “Ách, chúng ta đi đâu?”

“Về nhà.” Chuyện đã kết thúc, hắn cũng không muốn ở lâu.

Bối Bối gật đầu, cũng rất muốn ra khỏi chỗ này. Bước qua đại sảnh, nàng vron tay ném túi ban chỉ cho Húc Nhật.

“Đem vật chứng giao cho quan phủ, bảo

bọn họ phái người tới điều tra rõ ràng.” Nàng căn dặn.

“Nhưng mà, ngân châm còn đang nằm trên tay ta...” Húc Nhật rút đầu, ủy khuất nhận lấy ban chỉ.

“Tự mình cầm nhíp gấp ra ngoài đi.”

Nàng còn đang căn dặn, cả người đã bị Kiên Qua xách ra ngoài cửa. Hai người càng đi càng xa, bỏ lại một mình Húc Nhật.

Y một mình đứng trong An Bình đường rách nát, ôm lấy cánh tay đau, cầm ban chỉ, cảm thấy mình thật đáng thương.

Ô ô, tay của y rất đau nha, sao lại không có ai quan tâm y? Ô ô...

Bạn đang đọc truyện *Xuân Mãn Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Editor: Tiú Ú

Án mạng còn chưa giải quyết xong, tính nhẫn nại của Kiên Qua đã dùng hết.

Ở trên bàn ăn, hắn đặt đôi đũa xuống, làm như không thấy son hào hải vị đầy trên bàn.

“Ta muốn mang nàng trở về.” Hắn tuyên bố đơn giản.

Bàn ăn vốn đang náo nhiệt, đảo mắt một cái đã lâm vào yên tĩnh.

Bối Bối ngồi bên cạnh hắn, hai tay đang cầm chén uống súp măng xuân, trong cái miệng nhỏ nhắn còn đang nhai nhóp nhép măng non giòn.

“Về đâu?” Nàng ngây ngốc hỏi lại, không nhận thấy được không khí khác thường.

“Miêu Cương.”

Hai chữ đơn giản, khiến cho miếng măng non ngon miệng trong nháy mắt trở nên không còn chút hương vị nào. Nàng đặt chén súp xuống, vội vàng kháng nghị.

“Không được không được, chúng ta vừa

mới đến đây mà!” Vừa mới nhìn thấy mấy vị tỷ tỷ, ngay cả cha mẹ còn chưa được gặp, hắn lại chẳng hề để tâm, lập tức muốn kéo nàng trở về Miêu Cương rồi sao?

Cặp mắt đen híp lại, bắn ra tia nhìn bất mãn.

Mấy vị thiên kim Tiền phủ, cũng vây quanh ở bên cạnh bàn ăn, bên trong phòng quây quần toàn là mỹ nhân. Các nàng cúi đầu, thông minh lựa chọn cách ngậm miệng không nói, ánh mắt đều hướng đến nhìn đại tỷ.

Kim Kim nhận lấy khăn ướt, chà lau hai tay, rồi mới nhẹ nhàng nói ra ý kiến.

“Bối Bối mặc dù thoát khỏi hiểm nguy, nhưng mà án tử còn chưa phá xong, về phía quan phủ, chỉ sợ không muốn cho nàng rời khỏi kinh thành.” Nàng nói hợp tình hợp lý.

Mấy tỷ muội mãnh liệt gật đầu, liếc mắt nhìn về Kiền Qua.

Hắn mặt lạnh, nói không cần chút suy nghĩ.

“Những chuyện nhỏ nhặt này, người có thể xử lý được.”

Kim Kim nhướn mi. “Người quá đề cao ta rồi.”

Mắt thấy hắn tăng bốc đại tỷ, Bối Bối nhủ đôi mày liễu, giống như một đứa trẻ đáng thương, nắm ống tay áo của hắn mà lắc lắc, mong đợi có thể xin được một chút thương hại.

“Đừng đi sớm như vậy, có được không? Trong kinh thành còn có rất nhiều nơi vui vẻ mà, ở Miêu Cương không có đâu, chúng ta ở lại, ta dẫn chàng đi vài nơi này...”

Lời còn chưa nói hết, hai đường mày kiếm kia đã sớm nhíu chặt lại.

Hông bết, xem ra chính sách đáng thương không có hiệu quả!

“Chúng ta ngày mai lên đường.” Hắn nói thẳng, bụng lý rượu lên, chân mày không hề dãn ra, thần sắc càng ngưng trọng thêm chút ít.

Bối Bối hít sâu, bị sự cố chấp bá đạo của Kiền Qua đánh cho một gậy, con tức giận cũng dâng lên. Nàng nộ khí đằng đằng, hai tay vỗ bàn một cái, mạnh mẽ đứng lên khỏi ghế, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn thẳng ánh mắt của hắn.

“Kiền Qua, chàng nghe cho rõ, bản cô nương, ta, không, đi!” Nàng hét lên, kiên định lập trường.

Hắn mím môi, giận đến mức đỉnh đầu bốc khói.

“Đi!” Kiền Qua quát.

“Không đi!” Nàng không cam lòng yếu thế, rống trả lại.

Cặp mắt đen lãnh khốc chống lại đôi mắt sáng quật cường, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, giằng co không dứt.

“Nàng phải theo ta trở về.”

“Vì sao?”

“Bởi vì nàng là thê tử của ta.”

“Nếu đã là thê tử, không phải là gia súc chàng mua, làm sao có thể tùy chàng đất

đồng đất tây? Ta đương nhiên là có quyền quyết định muốn ở đâu!”

Kiên Qua hít sâu một hơi, đập một cái thật mạnh lên mặt bàn, rượu và thức ăn ngon đầy bàn đĩnh đĩnh đương đương rơi xuống kêu loạn. Bọn nha hoàn hầu hạ bên trong phòng, cũng không có can đảm từ thu dọn, ôm đầu nhanh chóng trốn khỏi hiện trường.

“Theo ta về nhà.” Hấn nhìn nàng chăm chăm, cặp mắt đen lóe sáng, hai nắm đấm nắm chặt. Cường ngạnh ra lệnh, từng chữ từng câu từ trong kẽ răng rít lên.

Hừ! Nàng cũng không sợ đâu!

Bối Bối vươn tay, giữ lấy gương mặt tuấn tú, nghiêng mặt sát tới trước mắt hấn.

“Đây chính là nhà của ta!”

Lời vừa mới nói ra khỏi miệng, hai tay nàng đột nhiên cảm thấy cứng đờ. Sâu thẳm bên trong cặp mắt đen kia, hiện lên

về đau nhói.

Kiên Qua sắc mặt trở nên u ám.

“Vậy sao? Kinh thành náo nhiệt mới là nhà của nàng, Miêu Cương hoang vu đương nhiên so ra còn thua kém nhiều.” Hấn nheo mắt, nhẹ nhàng nói, nhưng thanh âm còn lạnh hơn gió rét thẳng chập.

Nàng chợt lạnh sống lưng, giật mình vì bản thân nói sai rồi.

Trời ạ, hấn hiểu lầm, nàng không phải là có ý như vậy!

Kinh thành là nhà của nàng, nhưng cũng không có nghĩa là, nàng phủ nhận Miêu Cương của hấn không phải là nhà của nàng. Cái gọi là nhà, phải có người nhà có thể chia sẻ cười vui âm áp, cái gọi là nhà, phải có một người khiến cho nàng quan tâm...

Hấn chính là người nàng quan tâm mà!

“Kiên Qua, ta...” Bối Bối vội vã muốn giải thích, nhưng đầu lưỡi bị níu lại, trong đầu loạn nghĩ, làm trò trước mặt các tỷ muội, nàng lại càng không thể mất mặt mà nói xin lỗi.

Còn nghĩ chưa ra nên làm thế nào, Kiên Qua đã đứng dậy, ánh mắt lạnh như băng.

“Nàng không đi, ta đi.”

“Muốn đi cũng được, vậy còn cổ độc của

ta thì sao!” Nàng hét lên, không hề sợ hãi, nàng biết hấn tuyệt sẽ không làm ngơ chuyện sinh tử của nàng. Trong cơ thể nàng có cổ độc, giờ phút này ngược lại trở thành lá bùa hộ mệnh.

Kiên Qua quay đầu lại, lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, bỗng dưng rút ra con dao sắc bên hông, kéo xiêm y ra, lộ ra lồng ngực cường tráng ngăm đen.

“Ta giải!”

Mũi dao bạc lóe sáng đâm vào lồng ngực, từ miệng vết thương chảy ra một dòng máu, máu tươi chảy theo lưỡi dao, nhỏ vào bên trong ly rượu.

“Uống hết chén máu này, Thất Nhật Cổ bên trong cơ thể nàng có thể được giải.” Hấn lạnh nhạt nói xong, thân hình cao lớn bước ra đại sảnh, phất tay áo rời đi.

Bên trong phòng trầm mặc, không ai lên tiếng, toàn bộ tầm mắt rơi vào trên người Bối Bối.

Nàng nhìn chăm chăm chén máu, toàn thân cứng ngắc, đến khi bộ ngực thấy đau, mới phát hiện ra từ lúc hấn rời đi nàng đã quên hô hấp.

Kiên Qua bỏ đi, hấn thật sự không cần nàng...

Chất lỏng nóng ẩm tràn trong hốc mắt, chén máu màu đỏ trong mắt càng lúc càng mờ hồ.

“Bối Bối, muội không đuổi theo hấn sao?” Từ từ ôn nhu nhất mở miệng, đôi mắt tuyệt mỹ nhìn về phía cửa, về mặt lo lắng.

“Đuổi theo thì làm sao? Hấn muốn đi thì để cho hấn đi, ta ngược lại càng thoải mái.” Nàng ra vẻ kiên cường, nhưng thanh âm đang run rẩy. Nàng ngẩng cằm lên cao, muốn thông dong rời khỏi đại sảnh, nhưng cước bộ lại vội vã vô cùng.

Cho đến đi trở về phòng, đóng cửa phòng xong, nàng hít sâu một hơi, lao lên trên giường.

“Oa!” Tiếng khóc thê thảm truyền khắp mọi nơi trong Tiền phủ.

Bối Bối cả người chôn bên trong chăn bông, khóc đến khàn cả giọng, nước mắt thấm ướt chăn gấm. Nàng vừa khóc vừa lắc đầu nguầy nguậy, trong lòng khó chịu như thể bị đào một cái lỗ thật sâu.

Ô ô, hấn đi rồi!

Ô ô! Hấn không cần nàng!

Ô ô! Cái tên man tử bá đạo ngu ngốc kia!

Cũng không lên tiếng hỏi mọi chuyện cho rõ ràng sao? Nàng rất quan tâm hấn, rất thương hấn mà!

Giải được Thất Nhật Cổ thì sao? Còn tình cổ hấn hạ trong lòng nàng, nàng biết tìm ai mà giải?

Đang khóc đến thương tâm, chăn bông đột nhiên bị xốc lên, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc như hoa lê đối vũ, nhất thời không có chỗ trốn. Bốn vị tỷ tỷ toàn bộ ghé tới bên giường, bao quanh vây lấy nàng.

“Đừng khóc nữa, mau ra đây.” Kim Kim vươn tay, cứng rắn kéo tiểu muội xuống giường.

“Không muốn!” Nàng lại kêu khóc.

“Muội nếu không ra đây, có thể sẽ không đuổi kịp Kiền Qua đâu.”

“Ta không muốn đuổi theo hấn!” Bối Bối cắn môi môi run rẩy, không ngừng lắc đầu, cho dù trong lòng đau muốn chết, vẫn cố gắng quật cường.

Kim Kim nhú mày, ngồi xuống bên giường.

“Muội thật sự muốn rời khỏi Kiền Qua?”

Nàng muốn gật đầu, nhưng nước mắt đã tiết lộ tâm sự. Nếu như thật lòng muốn rời khỏi hấn, nàng làm gì phải khóc thành như vậy?

“Là hấn không quan tâm ta.” Nghĩ đến như vậy, nước mắt lại càng trào ra mãnh liệt.

“Ngốc nghếch, muội thử nghĩ cẩn thận xem, Kiền Qua nếu như không cần muội, cần gì phải bởi vì chuyện muội không trở về Miêu Cung mà phát giận như vậy?”

Bối Bối ngẩng cái đầu nhỏ, nước mắt đang chảy như suối, bởi vì lời nói của Kim Kim, nên ngưng lại một chút.

Nói như vậy nghĩa là, Kiền Qua là quan tâm nàng sao?

Nàng cũng muốn nói cho hấn biết, bản thân không phải là không muốn cùng hấn trở về Miêu Cung, nhưng mà cha mẹ còn đang ở Tứ Xuyên, còn chưa được gặp qua đứa con rể này mà! Nàng muốn đợi đến khi cha mẹ trở về phủ, trình trọng nói cho cha mẹ biết, mình hiện tại đã gả cho một nam nhân trầm mặc nghiêm khắc, nhưng đối xử rất tốt với nàng. . .

Ngọn lửa hy vọng lặng lẽ bùng lên trong lòng, đau đớn trong ngực, từng chút từng chút giảm bớt.

Kim Kim cầm áo choàng, giúp tiểu muội mặc vào, ngoài miệng tiếp tục nói.

“Mà cũng nói, Tiền gia chưa bao giờ chịu lỗ trong chuyện làm ăn, làm sao có thể bồi thường một người vợ cho hấn? Kiền Qua là con rể Tiền gia, bất luận như thế nào, Tiền gia cũng phải đền bù, muội tự mình hiểu rõ đi! Muốn tự mình đuổi theo, hay là bị trói gô đưa đi?”

Bối Bối bị lôi kéo xuống giường, mặc dù

muốn đuổi theo Kiền Qua thật, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút ỳ khướt.

“Đại tỷ, rốt cuộc là tiền bạc quan trọng, hay là mặt mũi của ta quan trọng?”

Kim, Ngân, Châu, Bảo* xếp thành một hàng! Lộ ra nụ cười mỉm, đồng thanh trả lời.

(*tên 4 vị tỷ tỷ)

“Đương – nhiên – là – tiền!”

* * *

Nguyệt hắc phong cao, một bóng dáng nho nhỏ trên đường chạy trốn. Bối Bối thờ hồn hèn, mồ hôi thấm ướt xiêm y, nhưng làm sao cũng không đuổi kịp Kiên Qua.

Con đường đen nhánh, không có lấy một nửa bóng dáng của bất kỳ ai. Đèn lồng trong tay nàng, nửa canh giờ trước đã tắt ngúm. Nàng cắn răng, sờ soạng lần mò trong bóng đêm đã lâu, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của hắn.

Quái lạ, không phải đại tỷ đã nói, Kiên Qua rời đi chưa bao lâu, nếu nàng động tác mau lẹ một chút, nhất định có thể đuổi kịp sao? Nhưng sao nàng đi đã lâu như vậy, mà ngay cả bóng lưng của hắn cũng không nhìn thấy?

Ô ô, mạn từ đáng giận kia, không có chuyện gì sao lại đi nhanh như vậy làm gì? Chân của nàng cũng không dài như hắn, đuổi theo rất cực khổ nha!

Nàng ngồi chồm hồm trên mặt đất, vừa lạnh vừa mệt, đôi mắt lúc trước đã khóc đến đau, nay lại ươn ướt một chút.

Nếu như không đuổi kịp Kiên Qua, vậy nàng phải làm sao đây? Vừa nghĩ tới chuyện từ giờ trở đi không thể nhìn thấy hắn, lòng nàng lại càng đau đớn. Từ sau khi hắn rời đi, nàng mới rõ ràng phát hiện, bản thân đã không thể rời xa hắn.

Một bóng người lặng lẽ nhích tới gần, cái bóng che mất ánh trăng.

“Kiên Qua!” Nàng lập tức nhảy lên, vui mừng hô to.

A, hắn quay lại tìm nàng sao?!

Đường Thuần khuôn mặt dữ tợn, từ trên cao nhìn xuống nàng.

“Tiền cô nương, đang tìm người sao?”

Bối Bối thờ hốc vì kinh ngạc, vội vàng né tránh vài thước, cố gắng cách xa Đường Thuần.

“Người sao lại ở chỗ này?” Nàng cắn môi, trong lòng hiện lên dự cảm không rõ.

“Tại hạ ở chỗ này, là muốn chờ Tiền cô nương.” Đường Thuần cười cười, trên người phát ra sát khí nồng đậm.

A, đợi nàng?!

“Đường gia tìm ta có việc gì sao?” Bối Bối nháy mắt, lặng lẽ nhích đôi giày nhỏ, chẳng qua là Đường Thuần nhìn thấy nàng lui về phía sau, cũng lần lên phía trước, đứng là âm hồn bất tán đeo bám không tha.

Đường Thuần cười càng âm độc. “Người nữ nhân này cũng thật lợi hại, làm ăn không đầu lại ta, không biết dùng biện pháp gì, mà có thể mượn được Cổ Vương làm chỗ dựa, hủy đi tiệm thuốc của ta.”

An Bình đường sau khi bị phá hủy, quan phủ vội truy bắt gã, khiến cho gã có muốn ở lại cũng không được. Nhưng mà, muốn gã cứ như vậy mà rời đi, bỏ qua cho Tiền Bối Bối, gã thật không cam lòng!

Đường Thuần phỏng đoán, Cổ Vương mặc dù không dễ chọc, nhưng cuối cùng

cũng chỉ là làm thuê cho Tiền gia, nếu muốn báo thù, đương nhiên phải chờ tới khi nhân vật khó dây dưa rời đi trước.

Gã mai phục bên ngoài Tiền phủ, kiên nhẫn đợi đến khi Cổ Vương rời đi, mới dám hiện thân.

“Ồ! Đường gia là tới nói lời từ biệt sao?” Nàng hỏi lung tung, mồ hôi lạnh chảy ròng, vội vàng muốn tìm cách thoát thân.

Chẳng qua là, lúc này sắc trời mờ mịt, ngay cả bóng quỷ cũng không nhìn thấy, nàng biết đến nơi nào mà tìm viện binh?

“Đúng vậy nha, trước khi chia tay, có một lễ vật nhỏ tặng riêng cho Tiền cô nương.” Đường Thuần lấy ra một cái bình nhỏ, tiến tới gần Bối Bối, hai mắt lóe lên.

“Ách, không cần phải đa lễ như vậy.” Nàng nhìn chăm chăm cái bình kia, trong lòng xác định đó tuyệt đối không phải là thứ gì tốt đẹp.

“Đây là Thực Cốt Lộ ta đặc biệt điều chế, một khi đã dính vào người, da thịt xinh đẹp kia đào mất một cái sẽ bị ăn mòn thành xương trắng.” Đường Thuần hưng phấn nói, mở cái bình ra, một mùi hương thơm phức lập tức tràn ngập bốn phía, khiến cho người ta khó có thể hô hấp.

Bối Bối liên tục lui về phía sau, hai chân cũng đã mềm nhũn.

Nàng từng nghe qua Thực Cốt Lộ, vật này nổi danh cổ quái, có thể làm tan rã hài cốt, người bình thường tuyệt đối không dám sử dụng. Nhưng nàng trăm triệu lần không ngờ tới, Đường Thuần lại ác độc như vậy, dùng tới cả thứ này để đối phó nàng.

Đáng chết, nếu như dính phải chất lỏng trong bình, nàng khẳng định đào mất một cái đã bị hòa tan không còn một mống, làm gì còn có thể đi tìm Kiên

Qua?

Đường Thuần càng đi tới gần, giờ cái bình lên cao một chút.

“Ách, người đừng vọng động... Người... A, Kiền Qua!” Thời điểm nguy cấp nhất, nàng theo bản năng gọi to tên của hắn.

Không còn kịp rồi!

Chất lỏng bị hắt ra, toàn bộ văng lên da thịt nàng, khiến cho toàn thân nàng phát rét.

“A...” Bối Bối trong mùi hương nồng nặc phát ra kêu thảm thiết, hai tay ôm lấy thân thể, chặt vật ngã xuống đất.

Ô ô, nàng xong đời, nàng chết chắc, nàng sắp bị rã nát...

Ờ? Sao lại không đau?

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng, bỗng dừng trở thành thanh âm nghi ngờ.

Bối Bối trấn định lại, ngẩng cái đầu nhỏ, nhìn chăm chăm thân thể của mình, nghi hoặc không giải thích được.

Dưới ánh trăng, da thịt ướt át một mảnh phát sáng lấp lánh, nhưng lại không thấy rữa nát, càng không thấy xương trắng, nàng thậm chí còn không cảm thấy đau đớn!

Nàng ngẩng đầu lên, ngây ngốc nhìn Đường Thuần. Gã so ra còn khiếp sợ hơn nàng, vẫn chưa từ bỏ ý, lắc lắc cái bình đội hết phần Thực Cốt Lộ còn lại lên trên người nàng.

Chất lỏng lạnh lạnh, chạm vào da thịt nàng, không tạo thành bất cứ thương tổn gì, lại còn nhuộm nàng thành hương thơm ngào ngạt.

“Không thể nào, người sao có thể không có chuyện gì?” Đường Thuần hồn hể, hai mắt mở trừng trừng, nghĩ không ra chỗ nào có vấn đề.

Thực Cốt Lộ là do tự tay gã điều chế, là loại dược chí độc trong thiên hạ, vì sao lại không có hiệu quả đối với Tiền Bối Bối?

Trong một góc tối u ám, đột nhiên truyền đến thanh âm trầm thấp.

“Trên người nàng có Thất Nhật Cổ, những thứ độc khác không thể gây thương tổn cho nàng.” Kiền Qua đáp cô bước ra, thân hình cao lớn, gương mặt nghiêm khắc tuần tú lộ rõ dưới ánh trăng. Hắn một thân hắc bào, không biết đã đứng một bên nhìn bao lâu.

Bối Bối nhảy dựng lên, vội vàng huych huych chạy tới, kéo lấy cánh tay hắn ôm thật chặt, chỉ sợ lại không thấy bóng dáng hắn đâu nữa.

Đường Thuần sắc mặt trắng bệch, không cách nào hiểu được.

“Nhưng mà... Nhưng mà... Nàng vì sao lại không chết?” Người trúng Thất Nhật Cổ, sẽ tươi sống đau chết, làm gì có thể giống như nữ nhân này, sống sót nhảy nhót chạy loạn khắp nơi?

Kiền Qua cúi đầu, nhìn người đang ôm lấy cánh tay hắn.

“Bởi vì, nàng là thê tử của ta.”

Đường Thuần bùng tỉnh ngộ.

Tiền Bối Bối không phải là cô chủ của Kiền Qua, mà là thê tử của hắn!

Thất Nhật Cổ là độc trong thiên hạ, còn là loại cổ đáng sợ, đều chỉ nghe theo điều khiển của Cổ Vương. Kiền Qua ức chế độc tính, làm cho thê tử dựa vào Thất Nhật Cổ, có thể bách độc bất xâm, nhưng vẫn không bị độc cổ làm hại.

Kiền Qua nhếch môi cười lạnh, từ trong tay áo chậm rãi lấy ra một khối tròn bằng bạc.

“Người phải biết, muốn thương tổn thê tử của ta, là phải trả giá rất nhiều.” Hắn vận công bắn ra, khối bạc huu một tiếng, bay về phía trước.

Đường Thuần thờ hộc vì kinh ngạc, khối bạc đã lặn tới chân gã rồi mở bung ra, bên trong chảy ra chất lỏng màu đen.

Chất lỏng màu đen giống như con rắn nhỏ, tìm kiếm nguồn nhiệt, Đường Thuần xoay người chạy nhanh, nhưng tốc độ của bọn chúng vẫn nhanh hơn, lập tức đuổi theo. Đường Thuần kêu gào thê thảm, toàn bộ rắn đen đã chui vào lòng bàn chân của gã.

“A!” Tiếng kêu khóc thê lương của Đường Thuần từ từ vang xa, trong đêm khuya u tĩnh, lại càng lộ ra vẻ đáng sợ.

Kiền Qua áp khuôn mặt nhỏ vào trong lồng ngực, không để cho nàng nhìn thấy.

“Không nên nhìn.” Bàn tay to ấm áp, giữ chặt nàng, mùi vị quen thuộc, nhiệt độ ấm áp cuộn trào tới không dứt.

Cho dù không nhìn thấy, tiếng kêu thê lương thảm thiết vẫn không ngừng truyền đến. Nàng ôm chặt lấy hắn, cho đến khi tiếng kêu thảm thiết tan hết, cái đầu nhỏ mới từ từ ló ra, trên mặt vẫn còn sợ hãi.

“A, đó là...”

“Thất Nhật Cổ.”

Nàng vỗ vỗ ngực. “Chàng còn lưu lại thứ

đáng sợ này?”

Kiên Qua gật đầu.

“Trước đó ta đã lưu lại.”

Ồ... Cái gì cơ, trước đó?

Bối Bối nhui đôi lông mày cong cong, ngây ngốc khi nghe đến hai chữ này. Nàng chìm trong suy nghĩ, đem chân tướng mọi chuyện suy nghĩ kỹ càng lại một lần.

“Chàng ‘trước đó’ đã biết, thánh dược sẽ bị ta đánh vỡ?” Nàng hỏi.

Kiên Qua gật đầu.

Nàng neho con người, đánh đánh vào lồng ngực của hắn. “Chàng sớm đã biết ta sẽ đi trộm thánh dược?”

“Nàng sẽ không nhận được.” Hắn thản nhiên nói, đã sớm nhìn ra nàng lúc đó vội vàng tính cách.

Hay lắm, nàng cuối cùng đã hiểu rồi!

Từ khi đem nàng về núi Thương Mang, trong lòng hắn đã có tính toán. Để yên cho nàng đi trộm thánh dược, khiến cho nàng trúng độc, làm cho nàng phải trở thành thê tử của hắn, đây hết thảy đều là có mưu tính trước.

Mà nàng không chống lại được lòng hiếu kỳ của bản thân, không nhìn ra hắn mưu ma chước quỷ, vừa thấy hắn thả mối, đã ngoan ngoãn nhảy tới cắn câu.

Đôi mắt trong veo neho lại.

“Thì ra là, chàng từ đầu tới đuôi đều tính

toán với ta.” Nàng bừng tỉnh ngộ.

Biết quỷ kế của hắn, nàng cũng không tức giận, ngược lại len lén có chút vui vẻ. Với tính tình lạnh lùng của hắn, nguyện ý phí nhiều công sức đặt bẫy nàng như vậy, đem nàng vào trong lòng bàn tay, không phải là càng chứng minh hắn rất quan tâm nàng sao?

Kiên Qua trầm mặc một hồi lâu, sau đó gật đầu. “

Ta yêu nàng.”

Mặt của nàng đỏ hồng, cho dù có tức vì hắn gạt người, thì lúc này cũng hết giận hơn phân nửa.

“Từ lúc nào đã bắt đầu yêu ta?”

“Khách điểm”

Oa, từ khi đó, hắn đối với nàng đã...

Trái tim Bối Bối ấm áp, nhưng vẫn cãi lại.

“Chàng đặt bẫy ta, lừa ta, không sợ ta sẽ không yêu chàng sao?”

“Ta sẽ khiến nàng yêu ta.” Hắn khẳng định.

Hừ, người này, thật sự không có nửa điểm nghi ngờ đối với sức quyến rũ nam tính của bản thân a! Bất quá, mạnh mẽ dũng mãnh như hắn, bất kỳ nữ nhân nào cũng sẽ yêu, có ai có thể cự tuyệt?

“Bá đạo!” Nàng đâm ngón tay vào lồng ngực hắn, nhưng thúc thủ vô sách* đối với tính tình cuồng vọng của hắn.

(*thúc thủ vô sách: bó tay không còn

cách nào)

Kiên Qua cầm lấy bàn tay nàng, dựa đầu lên trán nàng, cặp mắt đen sâu thăm nhìn nàng.

“Nàng vì sao lại tới đây?” Hắn thận trọng hỏi.

Bối Bối nhìn hắn, khuôn mặt đỏ bừng, một hồi lâu sau mới khua lên dừng khí mở miệng.

“Ta không muốn rời khỏi chàng.”

Cặp mắt đen sáng ngời, bởi vì nàng đã chịu thừa nhận, sự lạnh lẽo âm trầm đã được thay thế bằng ánh nhìn vui vẻ.

“Nàng không phải là muốn ở lại kinh thành sao?” Hắn hỏi.

Nàng dùng sức lắc đầu.

“Ta muốn đi theo chàng. Bất luận là kinh thành hay là Miêu Cương, ta cũng không muốn rời khỏi chàng.”

Kiên Qua nhìn nàng, thật lâu không nói gì.

Hắn cứ như vậy nhìn nàng, nhìn thẳng vào trong mắt nàng, giống như là muốn nhìn thấu hồn phách của nàng, muốn nàng cẩn thận nhìn rõ tâm ý của hắn.

Một hồi lâu sau, hắn mạnh mẽ vươn tay, ôm nàng vào trong lồng ngực, hai cánh tay vòng quanh nàng thật chặt, cặp mắt đen hung mãnh nhìn chằm chằm không rời.

“Lúc trước, là ta dụng kế sắp đặt nàng, hôm nay, là nàng cam tâm tình nguyện sao?” Hắn chất vấn, vẻ mặt nghiêm túc.

Nàng gật đầu, không bao giờ hoài nghi nữa. Đôi môi căng mọng ghé vào làn môi mỏng, chủ động in lại một dấu hôn, tuyên thệ tình yêu say đắm đối với hắn.

Kiên Qua ngửa đầu, phát ra một tiếng gào thét vui mừng, âm thanh chấn động cánh rừng bát ngát.

“Theo ta trở về Miêu Cương đi!”

“Không, về Tiền phủ trước.”

Mặt hắn lại trầm xuống.

Bối Bối mỉm cười, xoa xoa khuôn mặt ngăm đen.

“Về Tiền phủ trước, ra mắt cha mẹ ta, ta muốn nói cho bọn họ biết, ta gả cho Cổ Vương của Miêu Cương, từ nay về sau, đã có người thay thế bọn họ, thương ta, cưng chiều ta cả đời. Sau đó, ta liền theo chàng trở về Miêu Cương.” Nàng rốt cục đã hiểu, nơi nào có Kiên Qua, đó chính là nhà của nàng.

Kiên Qua vỗ về khuôn mặt nàng, ấn xuống một nụ hôn ngắn ngủi mãnh liệt trên đôi hồng nộn.

Sau đó, hắn ôm lấy Bối Bối, nhón mũi chân một chút, thân hình nhanh như ngôi sao xẹt, trở về Tiền phủ kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Mãn Càn Khôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.